

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 37

CENA 200 DINARA

NINĐA

KRVAVI MAČ SUDBINE

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

Derek Finegan

KRVAVI MAČ SUDBINE

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
KRVAVI MAČ SUDBINE

Autor:
Derek Finegan

Recenzija:
Slobodan Lukić

Lektura:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1986. DEN PRESS

BORILAČKE VEŠTINE — NINĐA — BROJ 37 — JUN 1986.
god. Cena 150 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, Tihomira Ma
tijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Glavni i odgovorni ure-
dnik Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački
savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević,
Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dra-
gica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Nada Ma-
ksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulo-
vić, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28, ure-
dništvo, i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Štampa »Litopapir«,
Čačak.

Derek Finegan

KRVAVI MAČ SUDBINE

Čovek koji je iz bara »Bik i medved« čuvene »Valdorf Astorije« izašao na Leksington aveniju privukao bi poglede i usred večernje gužve u ovom delu Njujorka. Impozantna pojava, visok gotovo šest stopa, širokih ramena i uskih kukova, kretao se sa sigurnošću i lakoćom koji su prkosili elegantnoj odeći razmaženog bogataša i kosi i bradi prošaranom sedim vlasima.

U ovo doba noći, međutim, pred samo jutro, malo je bilo pogleda upućenih prema bleštavom osvetljenom stepeništu, jer se u blizini nalazio samo jedan pospani taksista, uporan u nadanju da će pre jutro naći još koju mušteriju. On ni je čak ni video visokog koji je energičnim korakom prešao široku praznu aveniju i uputio se prema nizu mračnih vozila

parkiranih na njenoj suprotnoj strani.

Izbliza gledano, to lice bilo je još upečatljivije. Visoko čelo, orlovski nos, lepo srezane usne i krupne, sugestivne oči koje su stvari oko sebe posmatrale sa smirenom nadmoćnošću čoveka koji zna svoju vrednost. U njima se zapažao neobičan blesak, nalik hladnom hipnotičnom sjaju koji imaju i oči zmija otrovnica...

Na desetak jardi od parkiranih vozila čovek iznenada zastade i njegova desna ruka pođe prema džepu sakoa. Obrve se na trenutak skupiše, kao da duboko razmišlja; oči su hitro pretraživale prostor oko njega.

Jedva primetno odmahnuvši glavom, visoki produži prema belom »mercedesu« sa tablicom države Vermont. Korak mu je ponovo bio miran i ona malo-

pređašnja sumnja bila je očigledno već daleko od njegovih misli.

Ali ne zadugo...

Samo korak od kola, on zastade još jednom, ali sada ruka bez oklevanja skliznu u džep sakoa i hitro se pojavi iz nje ga stežući dršku oružja čiji je čelik pritajeno svetlucao na odblesku svetlosti iz hotela. To oružje više je podsećalo na iglu nego na nož, ali je položaj u kojem se našlo jasno pokazivao da njegov vlasnik veoma dobro zna kako ga valja upotrebiti.

Sa izrazom duboke koncentracije na licu visoki čovek još jednom se zagleda u senke oko parkiranih vozila i praznu avenuju, a onda pruži ruku prema vratima »mercedesa«.

Odskočio je od njih kao da se opekao na bravu, ali su vrata sporo i bešumno nastavila da se otvaraju. Nešto crno, okruglo, uz tup zvuk palo je na asfalt uglaćan hiljadama automobilskih guma.

Čovek priguši korik u grlu, buljeći kao hipnotisan u predmet pred svojim nogama. Sada se jasno videlo šta je to...

Glava čiji je vrat neko glatko presekao jednim jedinim udarcem nekog strašnog oružja. Glava sa crnom kratkom kosom i gustom crnom bradom, na prvi pogled veoma nalik

glavi čoveka pred čije se noge skotrljala.

Ili ne samo nalik. Mrtvo lice našlo se na svetlu kada se glava konačno umirila na asfaltu. Njegove crte bile su potpuno iste kao i crte onoga koji ih je posmatrao sa užasnutim izrazom na licu!

— Đubre proketo! — zareža visoki i zamahnu desnom nogom. Uz tupi tresak glava odlete i rasprsku se na zadnjim vratima belog »mercedesa«, ostavljajući po limu ružne mrke tragove.

Komadići koji su se razleteli po asfaltu nisu bili delovi lobanje i mozga... već samo njihova vešta imitacija, načinjena od kartona i boje...

— Đubre proketo! — ponovi čovek još jednom, oprezno se osvrćući oko sebe, sa desnom rukom spremnom na udarac.

Međutim Leksington avenija je i dalje bila neuobičajeno tiha i on, malo umiren, skliznu u sedišta kola i zatvori vrata za sobom.

Na zvuk motora taksista se trže iz dremeža. Ispratio je pogledom »mercedes« koji je krenuo prema uglu Istočne 49. ulice i nestao iza njega. Zavrteo je glavom, ne verujući onome što je video. Neki čovek, sklupčan, ležao je na zadnjem delu »mercedesa«, samo se nekim

čudom održavajući na glatkom limu kola koja su sve brže jurila praznim ulicama.

Da je nekim slučajem krenuo za »mercedesom«, shvatio bi kako ga sanjive oči nisu prevarile: prilika u crnom zaista je bila onde gde je i opazio...

U crnom od glave do pete, čak je i lice tog čoveka bilo pokriveno kapuljačom sa dva uska proreza za oči. Prsti u rukavicama od crne svile, rašireni na limu, naizgled bez napora održavali su ravnotežu dok su kola, škripeći gumama, naglo zaokretala na uglovima ulica, kao da žele da zbace neobični teret.

Vozač, međutim, nijednom nije bacio pogled iza sebe, a lice mu je bilo potpuno mirno. Jedino su se usne, jedva vidljive u gustoj bradi, povremeno pomerale kao da razgovara sam sa sobom.

»Mercedes« je sada jurio Ist Endom, bližeći se 8. ulici, tamo gde se iza visokih ograda kriju luksuzne dvospratnice i trospratnice ljudi za koje je novčanica od hiljadu dolara svakodnevnim džeparac. Pred jednim od njih kola su se na trenutak zaustavila, tek koliko da pričekaju da se otvori teška čelična kapija čiji je mehanizam pokrenula daljinska komanda iz vozila.

Kratka asfaltna staza vodila je udesno oko dvospratnice okružene lepo negovanim parkom, da bi se iza ugla spustila naniže, prema garaži u sutere-nu, takođe zaštićenoj čvrstim čeličnim vratima. Senzori su i ovoga puta reagovali nepogrešivo i ona su se otvorila u pravom trenutku da propuste kola u bleštavo osvetljeni podzemni prostor. Sa već ugašenim motorom, »mercedes« zauze svoje mesto u pravilnom nizu od još tri luksuzna automobila sa različitim registracijama.

Ne trudeći se da zatvori vrata za sobom, vozač oskoči i priđe zidu na koji je bio okačen telefonski aparat. Dugi, vitki prsti preleteše po tasterima brojeva.

Čovek u crnom sve to je pratio sa poda garaže na koji je bešumno skliznuo čim su se kola zaustavila. Kombinacija brojeva bila je urezana u njegovo pamćenje, ali je on strpljivo čekao, osluškujući kratki telefonski razgovor.

— Rotvajs — tiho je rekao crnobrađi u mikrofona. — Opet se dogodilo... Da, kod kuće sam, sve je u redu, ali... Dođavola, ovoga puta nije bilo ni zabavno... Ne, nije bilo... Video bih tvoje lice kada bi ti se sopstvena glava skotrljala pred noge, prokletstvo! Jasno,

pokušava da me zaplaši, ali... U redu. U redu, rekao sam, biću oprezan!

Crnobradi je prekinuo vezu, ali je još nekoliko trenutaka sa napregnutim izrazom na licu stajao na istom mestu, prazno buljeći u glatki beli zid pred sobom.

To vreme čovek u odeći od crne svile iskoristio je da mu se privuče i stane iza njega. Maskirano lice bilo je svega nekoliko palaca daleko od potiljka pokrivenog crnom kosom.

Odmahnuvši još jednom glavom, crnobradi se okrete u mestu i pogled mu pade na priliku ispred njega.

Dreknuo je iz sve snage, iznenađeno šireći oči, i odskočio do zida, pribivši se leđima uz njega kao da pokušava da prođe kroz čvrsti beton. Desna ruka kopala mu je oko džepa sakoa, ne uspevajući da se dočepa oružja.

Prilika pred njim bila je nepomična i ćutljiva. Kao smrt. Strpljivo je čekala da crnobradi izvuče bodež iz džepa.

— To ti neće pomoći, Rotvajs.

Ispod maske od guste crne svile glas je zvučao prigušeno, ali odlučno i samouvereno. Crnobradi zgrči lice, boreći se sa željom da napadne i sputavan strahom.

— Ko... ko si ti? — promuca.

— Jedini koji ti može spasiti život, Rotvajs.

— Gluposti... kako... kako si ušao ovamo? Ja...

— Došao sam s tobom u kolima sa Leksington avenije.

— Lažeš! Bio sam sâm u kolima!

— Ja umem da budem i nevidljiv, Rotvajs!

Prsti crnobradog čvršće stegoše dršku bodeža, ali i taj je dva primetni pokret ne izmače pažnji čoveka u crnom. Znao je da će Rotvajs svakog trenutka napasti, nastojeći da mu pre toga pažnju odvuče na drugu stranu...

— U redu — reče crnobradi. — Šta hoćeš od mene? Novac? I kakve su to priče o spasavanju? Moj život, do đavola, niko ne ugrožava!

— Niko, sem tebe samog. Ako nastaviš putem kojim si krenuo, smrt ti je sigurna, Rotvajs, i to od onoga za kojim ideš!

Lice pod crnom bradom preblede.

— Ti... ti znaš?

— Dovoljno. Zato i kažem da sam jedini koji ti može spasiti život.

— Kako... kako?

— Ubiću ga, Rotvajs. Ti možeš biti miran tek kada on bude mrtav.

Kroz bradu se probi divlji krik. Brzinom zvečarke, Rotvajs zamahnu desnom rukom dugim pokretom odozgo naniže, koji bi svakako otvorio utrobu čoveka pred njim da ovaj nije u magnovenju odskočio, tako hitro da se taj pokret jedva i video.

Pre nego što je Rotvajs povratio ravnotežu, leva noga čoveka u crnom polete naviše, pogađajući smrtonosnom preciznošću njegov lakat. Oružje izlete iz paralisane ruke i pade među čutljive automobile.

— Dakle, Rotvajs? Razmislio si? Reći ćeš mi njegovo ime?

Usne crnobradog raširiše se u prezriv osmeh.

— Gle — reče on — pa ti to još ne znaš?

— Saznaću.

— Od mene ne.

— Misliš? Znaš li ko sam ja, Rotvajs?

— Ne, do đavola! Ali ti ta maska neće pomoći! Moji ljudi...

— Ja sam... NINĐA!

*

* *

I protiv svoje volje Rotvajs ustuknu korak nazad, ponovo dotakavši leđima zid. U zmijskim očima na trenutak se jasno video strah, ali je Rotvajs

bio od onih ljudi koji su ume li da se savladaju.

— Ninda — reče prigušeno. — Dakle ipak...

— Da, Rotvajs. Prebrzo ste napustili istraživanja u tom pravcu. Ninde su zaista postojale. Zaista su mogle sve ono što se o njima pričalo i još mnogo toga za što niko više ne zna. I ono najstrašnije, Rotvajs: ninde kao što vidiš, još uvek postoje!

— Ali... ali...

— Parapsihologija, Rotvajs, ponavlja greške koje je nauka već učinila. Za sve tražite opipljive dokaze. Hiljade i hiljade ljudi u poslednjih hiljadu godina imalo je prilike da vidi ninde na delu, ali nijedan to nije preživeo da bi mogao da ispriča... Eto, zato nikada neće biti opipljivih dokaza o nama, Rotvajs. Želim ime čoveka koji ti zapoveda!

— Ne!

— Malo si doznao o nindama, zar ne? Nisi pročitao da poznajemo načine kojima se istina može izvući i iz najokorelijeg zločinca?

— Hipnozom? Kod mene ne!

— prezrivo frknu Rotvajs.

— Kod tebe ne. Međutim, i ti ćeš propevati kada, recimo, počnem da te bodem dugim, ostrim iglama. Akupunktura može da leči, Rotvajs, ali i da ubije! Želiš li da proveriš?

Rotvajš obližnu suve usne. Strah u očima sada se više nije mogao kontrolisati i on se osvrte oko sebe kao zver uhvaćena u zamku.

— Nema izlaza, Rotvajš — tiho reče ninda. — Ti to znaš bolje od mene. Šta znači »Čista krv«?

— Čista krv — Rotvajš još jednom obližnu usne. Reči su mu jedva izlazile kroz stegnutu grlo. — Čista krv je...

Promena na njegovom licu odigrala se tako iznenadno da je čak i ninda bio iznenađen. Straha je nestalo, oči blesnule paklenim plamenom, usne se razdvojile da otkriju iskežene zube. Zarežavši duboko, iz grla, Rotvajš kroči korak napred, šireći ruke čiji su prsti sada podsećali na kandže ptice grabljivice.

Ipak, njegov zahvat bio je prespor za reflekse jednog pravog ninde. Munjeviti udarac desnom pesnicom sručio se na grudi napadača snagom malja, smrskavši mu nekoliko rebara.

Ali ga nije zaustavio. Mumlajući, Rotvajš je išao dalje, kao da ne oseća bol i ne vidi krvavu mrlju koja je počela da se širi, probijajući se kroz tkaninu odeće.

Uzmičući, ninda ga je posmatrao iz uskih proreza maske. Prizor pred njim bio je gotovo neverovatan...

Čovek koji prkosi strahu, bolu... udarcu od kojeg je morao, jednostavno morao pasti!

Šta se to u deliću sekunde dogodilo Rotvajšu? Kakav je to stimulans od običnog čoveka načinio divlju zver, mašinu za ubijanje koja poznaje samo jedan cilj?

Rotvajsova desna šaka neslućenom snagom otrže telefonski aparat sa zida, kidajući veze zalivene cementom. Zavitlao ga je kao kamen, nišaneći tačno između dva uska proreza maske od crne svile.

Na prstima nogu, ninda nači ni polukorak u stranu. Jedan od onih varljivih koraka čiju tajnu znaju samo najveći majstori borilačkih veština. Protivnici tada obično pomisle da onaj pred njima gubi ravnotežu i da je to prilika za novi napad. Malo ko razmišlja toliko brzo da bi shvatio kako je to samo priprema i traženje najboljeg oslonca na podu da bi se uzvratilo strahovitim protivuudarcem.

Rotvajš je nasrnuo slepo, kao medved, iako se videlo da je borba golim rukama veština koju je davno savladao. Udarac koji je zadao pesnicom služio bi na čast svakom profesionalcu, ali je i to bio promašaj. Prilika u crnom, nalik varljivoj senci, neprestano je izmicala za dlaku, motreći i pro

učavajući svaki Rotvajsov pokret i svaku grimasu na izobličenom licu.

Samo onaj koji je prevazišao uobičajene granice ljudskih mogućnosti u stanju je da ispravno proceni svog protivnika i to je ninda u ovom trenutku i činio.

Po svim zakonima anatomije, Rotvajš je do sada morao biti na podu, nesposoban za bilo kakav energičniji pokret, oslabljen jakim krvarenjem iz rane koju su polomljena rebra načinila u plućima.

A on je i dalje napadao, kao da ne oseća ukus krvave pene koja mu je curila niz bradu. Njegovi pokreti postajali su sve brži, udarci sve precizniji.

Ninda uputi dobro odmeren udarac, ciljajući u solarni plexus protivnika. Ko je bar jednom u životu dobio takav udarac poznaje agoniju koju on donosi: oštar bol i borbu za vazduh koji perverzno odbija da stigne do pluća kroz širom otvorena usta.

Rotvajš taj udarac kao da nije ni primetio, koristeći neke rezerve energije i kiseonika kojih verovatno ni on sam nije bio svestan. Ruke i noge radile su mu kao klipovi parne mašine, zamahujući i promašujući sa ubistvenom monotonijom.

Sledeći udarac ninda je zadao prstima leve noge u koleno. Uz suv prasak, kosti zgloba prsnuše i Rotvajš se sruči na pod refleksno trzajući povređenom nogom, dok je ninda pažljivo posmatrao njegovo lice.

— Sad shvataš da ne možeš pobediti — reče. — Hoću da čujem to ime, Rotvajš!

Kroz iskežene zube probi se samo divlji krik mržnje. Kao robot, Rotvajš se ispravi isprekidanim grčevitim pokretima i pođe napred, vukući slomljenu nogu za sobom.

Novi udarac pogodio je sada koleno druge noge i Rotvajš teško tresnu o pod, na lice, čak i ne pokušavajući da ispruženim rukama ublaži pad. Naprotiv, podigao se na laktove i počeo da puže prema nindi, ostavljajući za sobom trag krvi.

Ovaj uzmače još jedan korak, gotovo do samog ulaza u garažu.

Isto onako naglo, kako je i pridošla, ona nadljudska snaga napusti Rotvajsovo telo i iz nje govog grla izvi se promukli krik straha. Opusti se na podu, stežući obema rukama povređena rebra.

Ninda se spusti na pod pored njega i zagleda u mutne oči, ispunjene bolom.

— Dakle, Rotvajš? Govorićeš sada?

Izraza iznenada nestade iz Rotvajšovih očiju i one još je dnom blesnuše crvenim plamenom. Munjevitom brzinom nje gova desna ruka polete naviše.

Očekujući udarac, ninda pomeri glavu u stranu, ali Rotvajsova šaka nije bila usmerena prema njegovom licu. Pa klenom snagom prsti se kao kandže sklopiše oko Rotvajšovog grkljana i načiniše kratak, snažan trzaj.

Vrteći glavom ninda se podiže, posmatrajući ruku oblivenu krvlju. Rotvajš je učinio ono za što nijedan čovek pre njega nije bio sposoban...

Iščupao grkljan sam sebi...

Kakva je to tajanstvena sila upravljala njegovim telom, odakle energija koju je koristilo, šta je motivisalo volju tog čoveka da učini ono što je doslovno nemoguće?

Nije bilo, međutim, vremena za razmišljanja o tome i ninda se hitrim i preciznim pokretima baci na pretraživanje Rotvojsove odeće i automobila koji više neće biti potrebni njihovom vlasniku. To je trajalo svega desetak minuta, a onda je mirnim korakom krenuo uz stepenice, u stan.

Prišao je najpre telefonu na stočiću postavljenom usred raskošno uređenog hola. Njegovi

prsti ponovili su kombinaciju brojeva koje je Rotvajš pozvao čim je stigao u garažu.

Telefon na drugoj strani dugo je zvonio, gotovo tri minuta pre nego što se u slušalici začuo glas sagovornika.

— Da?

— Rotvajš je mrtav.

— Šta?! Ko je to, do đavola?

Ninđin osetljivi sluh hvatao je svaku nijansu tog snažnog, dubokog i kultivisanog glasa. Ako bude potrebno, prepoznaće ga pri prvom susretu sa tajanstvenim Rotvajšovim naredbodavcem.

— Ovde je onaj koji ga je ubio.

— Zašto? Šta ti je Rotvajš učinio?

Iznenadjenja je nestalo iz glasa sagovornika i ninda je sada osetio metalnu notu odlučnosti. I još nečeg: užasne snage kojoj se malo ko smeo i mogao suprotstaviti.

— Meni ništa. Platilo je za ono što je učinio drugima. Po tvom naređenju!

— Glupane — mirno reče glas sa druge strane. — Rotvajš je niko i ništa. Njegovom smrću nisi ništa postigao.

— Misliš? Pre nego što je umro Rotvajš je sve otpevao ... tvoje ime, imena tvojih saradnika, gde ti se nalazi skrovište, gde...

Dubok, iskren smeh čoveka potpuno zadovoljnog sobom i svojim mestom u svetu prekinde nindū.

— Rotvajs nije rekao ništa, čoveče. Te tvoje laži nisu čak ni lukave. Poslušaj moj savet: beži iz ovog grada što pre, jer je moja osveta strašna!

— Rotvajs je govorio. Saznaćeš da ne lažem kada stanem pred tebe i zatražim tvoj život!

Opet smeh i kratak, suv zvuk, znak da se veza prekinula. Nindā tiho vrati slušalicu aparata na njeno mesto, zamišljeno gledajući pred sebe.

Njegov nepoznati sagovornik **znao** je da Rotvajs neće, da **ne može** progovoriti...

Što znači da i on poznaje užasnu silu koja je zavládala Rotvajsovím telom pred smrt. Da je možda upravo on taj koji je tu silu stvorio i našao načina da je iskoristi...

Gotovo sat kasnije vitka prilika odevena u crno bez napora se prebaci preko zida koji je Rotvajsovú vilu odvajao od ulice. Na kraju bloka kratko blesnuše farovi nekog zaustavljenog automobila i njihov motor zabrunda.

Niski »porše« samo na trenutak zastade u blizini senke priljubljene uza zid, ali je to nindī bilo dovoljno da uskoči kroz otvorena vrata. Zaurlavši

motorom, automobil skrete iza prvog ugla, neprestano povećavajući brzinu.

Mladiću duge plave kose i grubog lica sportski model je očigledno bio tesan, sudeći bar po položaju kolena koja su gotovo dodirivala laktove ruku. Ipak, on se zadovoljno cerio posmatrajući kako čovek pored njega lagano svlači masku sa lica.

— Kako je bilo, Les? — upita on prijateljski.

— Gadno.

Grubo lice se uozbilji i on pažljivije pogleda prijatelja.

— Gadno? Boga mu, nisam tu reč od tebe čuo dobrih nekoliko godina... nešto nije u redu?

Preplanulo lice oštarih crta obasja osmeh. U tamnoplavim očima blesnu plamen.

— Ne boj se, Pite — reče nindā. — Sve je u redu... samo što će ovoga puta biti teško... veoma teško!

*

* *

— Teško — ponovi mladić vrteći glavom. — A kad nam, do đavola, nije bilo teško?

— Da, uvek je bilo teško — reče zamišljeno nindā. Za to vreme njegovi prsti vešto su oslobađali snažno i čvrsto telo

uskog svilenog kostima ninđe. Nekoliko trenutaka kasnije bio je ponovo obučen u laku sportsku odeću, udobnu i neupadljivu. — Uvek je bilo teško... ali je sada pred nama protivnik koji zna nešto što mi još uvek ne znamo?

— A to je?

— Način da se kod čoveka eliminiše instinkt samoodržanja?

— Šta?!

— Dobro si čuo, Pite — osmehnu se ninda, gladeći dlanovima kratku crnu kosu. — Pre nešto više od sat imao sam protivnika koji jednostavno više nije hteo da živi. I ne samo to: polomljenih rebara i nogu još uvek je puzio prema meni sa željom da ubije očima.

— Zver — sleže Pit ramenima. — Ima takvih ljudi.

— Ima. Samo...

— Do đavola, nemoj mi reći da tu ima još nešto?

— Aha. Kada je shvatio da je borba izgubljena, izvršio je samoubistvo.

— Do đavola! Ništa nisi doznao od njega, naravno? Kako mu je to uspelo, postao si neprežan, a?

— Ne, ali me je ipak donekle iznenadio.

— Otrov.

— Zario je sam sebi prste u grkljan i iščupao ga.

Plavokosi džin zavrte glavom.

— Lesli, ovo nije vreme za šalu, časna reč. Nema ni tri sata kako sam doleteo iz San Franciska, a već dva dana nisam spavao...

— Nije šala, Pite. On je to zaista učinio.

— Iščupao sebi...? Ti si lud!

— Ne. On je bio lud... ili u vlasti sile koju još uvek ne mogu da shvatim...

Sledećih nekoliko minuta, dok je »porše« jurio Južnom Park avenijom nad kojom se noćna tama već razilazila čineći bleđim ulične svetiljke i svetleće reklame, njih dvojica su ćutali, napeto razmišljajući o onome što im predstoji.

Tabasko Pit, plavokosi džin iz San Franciska, progovorio je prvi.

— U redu, mislim da je vreme da i ja konačno saznam kako je ta čitava prokleta priča počela. Nisam te video samo tri dana, a onda, kada sam juče svratio, čujem da si otišao u Njujork da tragaš za nekim nestalim osobama koje verovatno ne vrede ni tri reda u jutarnjim novinama. Tek što sam tu vest svario, stigao je tvoj telefonski poziv...

— Smestio si se u hotelu »Edison«?

— Tako si rekao, zar ne?

— Gde si iznajmio ova kola?

Do đavola, mogao si naći i nešto manje upadljivo!

— Zašto? Neupadljiva kola su spora kola, to ti je zakon koji će u nauku ući pod imenom »prvi zakon Tabasko Pita«, ortak!

— Mi nikud ne žurimo. Za sada.

— Za sada, ali se kladim da će još biti žurbe. Slušaj, Leslie, ne dopada mi se ovaj prokleti grad...

— Ni meni. Njujork je džungla još gora od San Franciska. Nadam se da će biti malo pitomija kada se nas troje pokupimo odavde.

— Troje? Nećeš valjda da kažeš...?

— Da. Sumiko će stići oko podne. Potrebni ste mi oboje, Pite. Maločas sam pozvao i nju, odmah pošto sam završio razgovor sa tobom.

— Baš fino. Mogu li sada da čujem koga to tražimo?

— Lopova koji krade delove ljudskih tela, Pite.

— Imam utisak da je nekim ovde već ukrado mozak! — progundā tiho Tabasko. — Uostalom, čovek toliko neoprezan da mu neko može ukrasti ruku ili nogu i ne zaslužuje ništa bolje!

— Ne radi se o rukama i nogama, Pite. To i ne bi bilo toliko strašno. U pitanju su srce, bubrezi, krv...

— Oho! Znači li to da davaoci nemaju nikakve šanse?

— Nikakve. Da bi stvar bila gora, sve to obavlja se protiv njihove volje.

— I Sumiko je to provalila?

— Da. Gotovo slučajno, igrajući se kompjuterom. Pažnju joj je privukao članak o presađivanju organa u poslednjih godinu dana. U tom članku neke cifre izgledale su prilično čudno, pa ih je proverila.

— Ta mala je uvek imala dobru glavu za brojeve — klimnu Pit glavom. — I?

— Pokazalo se da je broj presađenih organa veći nego što je registrovan broj njihovih davalaca. To još ne bi značilo ništa da Sumiko nije pronasla i korelaciju između tih brojeva i brojeva ljudi koji su u istom periodu nestali bez traga i glasa.

— Aha, sad već naslućujem. Banda hvata ljude i koristi ih kao banku »rezervnih delova« za tipove dovoljno dubokog džepa. Prljav posao, da prljaviji ne može biti! I to se dogodilo ovde, u Njujorku?

— Podaci su ukazivali da je na području Njujorka najveći broj neobajšnivih nestanaka. Imao sam nameru da to sve još jednom i sam proverim, ali je tada nestao Gordon Vašington, a sumnja je pala na ljude sa kojima se družio...

— Ko je, do đavola, Gordon Vašington?

— Gordan je mladić koji je obećavao da će postati nova rok zvezda iz Harlema, Pite. Brejkdens, ako znaš šta je to.

— Ja? Kako da ne! Koliko sinoć jedna riđokosa mi je to pokazivala u stanu, trenutak pre nego što je Sumiko pozvala i naredila da krenem na Istočnu obalu za tobom. Šta se dogodilo sa dragim Gordonom?

— Nestao je. Sem pevanja, međutim, Gordan je imao još jednu strast: parapsihologiju!

— Uh! — Pit namrači lice.

— Nikada nisam podnosio stvari koje ne mogu da nokautiram!

— Bojim se da ćeš morati da se navikneš na to — osmehnu se ninda. — Gordona Vašingtona poslednji put su videli pre četiri dana kako ulazi u takozvani »Institut za paranormalne pojave« u Grinč Vilidžu. Ništa neobično, s obzirom da je tamo provodio veći deo slobodnog vremena. Međutim, te večeri nije se pojavio na zakazanom koncertu u Harlemu i ispostavilo se da je nestao.

— Ko ga je video da ulazi u taj prokleti Institut?

— Mlada devojka po imenu Irma Flečer, jedna od njegovih obožavateljki. U početku niko nije obratio pažnju na njenu

izjavu, a ona je dobila u težini tek kada je Irma Flečer stradala pod točkovima jednog kamiona pred svojim stanom u Harlemu.

— Vozač nije uhvaćen?

— Naravno da nije. Hladnokrvno izveden posao, Pite.

— Boga mu. Ti momci se zaista ne šale, Les!

— Ni najmanje. Institut za paranormalne pojave bio je prvi konkretni trag koji se pojavio i ja sam odmah doleteo u Njujork, ostavljajući Sumiko da dalje analizira podatke. Muvao sam se neko vreme oko njihove zgrade u Grinč Vilidžu i shvatio da se tu događa puno neobičnih stvari.

— Na primer?

— Na primer da u zgradu uđe mnogo više ljudi nego što iz nje izađe, Pite.

— He-he! Izgleda da čak i jednog nindu nije teško prevariti. Postoji neki tajni izlaz, a? Nisi mogao neprestano držati na oku čitavu zgradu.

— Nisam, i ta mogućnost postoji, ako eliminišemo ono što mi je isprva izgledalo nemoguće...

— A to je?

— Teleportacija, na primer.

— Gluposti!

— Institut za paranormalne pojave — podseti ninda sa osmehom na licu. — Neko im plaća debele pare da bi poka-

zali kako takvi trikovi možda i nisu nemogući, znaš.

— Gluposti — čvrsto ponovi Pit, paleći cigaretu. — Na koju stranu sada idemo, boga mu? Meni sve ove proklete ulice izgledaju iste!

— Samo produži, ideš u dobrom pravcu. Sve ovo vreme sledio sam nezvaničnog šefa Instituta, nekog Rotvajsa, ali nisam doznao ništa neobično, iako sam njegove živce nekoliko puta ozbiljno stavio na probu.

— Tvoji stari japanski trikovi, a? Kestori u ormanu, odsečene glave u frižideru, šumovi pod krevetom i tako to?

— Da, i još ponešto. Među-
tim. Rotvajsa je sve to izdržao, a da nije otrčao da se požali nekom tajanstvenom gazdi. Bio sam konačno uveren da je ipak on mozak iza te čitave operacije, ali sam shvatio da se varam. Večeras, po povratku iz grada, nekome se javio čim je stigao u svoju garažu.

— I onda?

— Pokušao sam da izvučem istinu iz njega, ali... znaš već šta se dogodilo...

— Znam — uzdahnu Pit.

— I ne dopada mi se to što znam. Ortak, kako bi bilo da ja potražim izlaz iz ove džungle i mi lepo krenemo natrag u San Francisko, a?

— Bilo bi lepo, samo što ovde imamo posla.

— Posla? Znači li to da ne idemo u hotel?

— Idemo u hotel. Moći ćeš čak i da odspavaš, ali ne više od jednog sata. Moramo biti u Institutu za paranormalne pojave čim se njegova vrata ujutru otvore.

— Koji ćemo đavo tamo, Lesli?

— Šta znaš, možda naučimo i neki novi trik — nasmeja se ninda. — Teleportacija, na primer, to bi bilo veoma zgodno... ako ikada zaglaviš u zatvor, zar ne?

*

* *

Ljudi ledeni bregovi, tako je izvesnu vrstu ljudi nazvao jedan poznati pisac, i ne sluteći koliko njegova definicija u pojedinim slučajevima može biti precizna.

U slučaju čoveka koji je sebe nazvao imenom Lesli Eldridž, na primer...

Lesli Eldridž, po spoljašnosti, bio je čovek dosta običnog izgleda, ako ne računamo oštar pogled tamnoplavih, gotovo ljubičastih očiju, hitre i precizne pokrete atletičara ili brzine kojom se kretao kada je to želeo. Stanovnik San Fran-

ciska, novinar, takozvani »slobodni strelac«, trideset i nešto godina, prihodi koji mu omogućuju udoban život...

Ispod te maske krio se jedan od onih ljudi za koje danas čak i u Japanu tvrde da su bića iz legende.

Ninđa.

Prvi čovek sa Zapada koji je sa uspehom prošao kroz tajnu školu za ninđe u Japanu i savladao sve prepreke koje su pred njega postavili učitelji i učenici, ljubomorni na njegovu snagu i veštinu, Leslie Eldridž se po povratku u Ameriku posvetio borbi protiv zločina, ali na svoj način.

Taj način bio je način ninđucua, drevne veštine koja je u srednjovekovnom Japanu razvijena do savršenstva. U njoj, on je otišao i korak dalje, pridodajući svom ogromnom znanju o svom telu i svetu oko sebe i najnovija dostignuća moderne nauke, jer je to bio jedini način da se stane na put savremenom zločinu...

Maglovite misli o tome proletele su kroz glavu njegovom prijatelju Tabasko Pitu dok se spremao da zaspi u njihovom apartmanu u hotelu »Edison«, ali Pit nije dugo lupao glavu njima, jer je u suštini bio jednostavan momak, zadovoljan time da svoju ogromnu snagu i veštinu stavi na raspolaga-

nje kada to Leslie zatraži od njega...

Tačno sat kasnije ninđa mu dotače rame.

— Boga mu — prostenja plakosi. — Zar već?

— Ustaj. Kobasice i pivo su na stolu.

— Australijsko? — Tabaskove oči bile su širom otvorene.

— Naravno — ninđa oprezno dotače veštačke brkove na licu.

— Hej, čoveče, kako to izgledaš? — zapanji se Pit. — Ovo je bila teška noć, a? Ostario si bar četrdeset godina!

— Baš kao što sam i hteo — ninđa je pred ogledalom proveravao poslednje detalje veoma uverljive maske krupnog, mršavog starca povijenih ramena i reumatičnih ruku. — Ovako bar nećemo uplašiti nikoga u Institutu kada upadnemo, Pite.

— Maskiraćeš i mene? — progovori Tabasko preko ogromnog zalogaja kobasice, dobro zalivenog ledenim pivom iz konzerve.

— Ne. Nema potrebe. Ti ćeš mi biti vodič. Jutros sam došao iz Ozarka i ne poznajem ovaj grad. Dao sam ti pedesetak dolara da me dovedeš u Institut, to je sve.

— Je li? A ko će mene da vodi kroz Njujork?

— Ja, naravno. Dok si ti spavao, ja sam još jednom proučio plan grada. Nije toliko komplikovano kao što na prvi pogled izgleda. Pazi, kad odavde izađemo na Osmu aveniju, idemo do...

— Ne! Neću to da slušam, do đavola! Uzećemo taksi i gotovo!

— Ne dolazi u obzir. Može se dogoditi da moramo hitro da se uklonimo sa tog mesta.

— Aha! Sad nemaš ništa da kažeš protiv mog »poršea«, a?

— Videćemo — osmehnu se ninda. — Ako si gotov, možemo da krenemo...

Do zgrade sa zvučnim nazivom »Institut za paranormalne pojave« dolazilo se kroz uski prolaz između dva noćna lokala u Grinč Vilidžu koji je u ovo doba dana još spavao mrtvim snom, iznuren noćasnjim naporima da opravda svoj renome boemske četvrti Njujorka.

S obzirom na upadljivo hranjenje »starca« koga je Pit podupirao, trebalo im je gotovo pet minuta da pređu usko betonirano dvorište ispred trospратnice od crvenih cigala potamnelih od vremena.

— Oprezno, Pite — prošaputa ninda. — Neko motri na nas iza prozora na prvom spratu...

— Pa šta? To verovatno neka ženska proučava moja ramena i pita se kakav li sam u krevetu...

— Nadam se da je tako... ne sviđa mi se ovo mesto...

— Haragei? — Pitovo lice na trenutak dobi zabrinut izraz, ali kod njega to nikada nije dugo trajalo. Do đavola, njegov ortak Lesli već će naći izlaz iz svake situacije !

— Da. Unutra nam pretila opasnost, Pite.

Haragei nije čulo, iako donekle ima i tu funkciju. Ninda ga stižu dugim vežbanjem, proučavanjem prirode i ljudi oko sebe, navikom da uočavaju svaki, pa i najmanji detalj u sredini koja ih okružuje i da osete ono što se obično naziva »atmosfera«.

Haragei je, naravno, i mnogo više od toga, strašno oruđe koje nindama omogućava da u svakom trenutku znaju kada će uslediti napad na njih, sa koje strane će stići i ponekad i kakvo će oružje biti upotrebljeno...

Ulazna vrata od drveta ojačana čeličnim trakama otvorila su se uz zaglušenu škripu, propuštajući neobični par u kratak hodnik sivih zidova koji se desetak jardi dalje širio u predvorje. Pored stepeništa nalazio se sto za kojim je se-

deo čovek nepoverljivog lica motreći suženim očima njihovo približavanje. Jedna ruka bila mu je van njihovog vidnog polja, verovatno u blizini oružja ili uređaja koji će ostale u zgradi upozoriti da dolaze neželjeni posetioци.

— Izvolite — reče on neprijatnim glasom. — Šta mogu da učinim za vas?

Ninda je proučavao njegovo lice, tobože s naporom dišući.

— Moje ime je Masters — reče škripavim staračkim glasom. — Želeo bih da govorim sa mister Rotvajsom.

— Nemate zakazan sastanak?

— Na žalost, ne. Jutros sam doputovao u Njujork, zbog jedne veoma važne stvari. Vidite, ja...

— Mister Rotvajs vas svakako ne može primiti — prekide ga čovek, još uvek nepoverljivo motreći svaki njihov pokret. — On, naime, nije ovde...

— Oh? Da li će uskoro stići?

— To ne znam — suvo odvrati čovek. — Još nešto?

— Da, ovaj... mogu li da govorim sa nekim od njegovih asistenata?

— Bojim se da su i oni zauzeti. Vidite, mi ovde imamo puno posla... a vaš sastanak nije zakazan, mister. Prema tome...

— Zamolite nekog od njih da me primi. Recite da je u pitanju »Čista krv«...

Čovek za stolom se vidno trže i pažljivije pogleda starca.

— Zašto to odmah niste rekli, čoveče. Trenutak...

Ne skidajući pogleda sa njih, on dotače taster interfona pred sobom.

— Jedan čovek želi da vas vidi, mister Spajn — reče u aparat. — Izvesni mister Masters...

— U redu, do đavola! — do pre glas iz minijaturnog zvučnika. — Pošalji ga gore!

— Izvolite — reče čovek, pokazujući uz stepenice. — Prvi sprat, druga prostorija desno.

Penjanje uz stepenice potrajalo je prilično dugo, jer se ninda odmarao posle svakih pet ili šest stepenika, koristeći to vreme da osmotri svaki detalj oko sebe.

— Motre na nas — progovori tiho kroz zube. — Kame-re su svud unaokolo... budi oprezan...

Hodnik prvog sprata bio je takođe mračan i siv, sa dugim nizom vrata koja su se pružala levo i desno od stepeništa. Lesli na njegovom početku načini dugu pauzu, hrapavo kašljući i pritiskajući maramicu na usne.

— Opasnost je još iznad nas — prošaputa. — Drugi sprat.

Pazi na tavanicu!

— Idemo, čale! — grubo reče Pit. — Prokletstvo, ne mogu te nositi celo jutro za pišljivih pedeset dolara!

Oslanjajući se na dugi debeli štap, Lesli zahrama prema drugim vratima desno i tiho pokuca na njih.

— Da! — dopre glas iznutra. — Slobodno je!

Spajn je bio onizak čovek potpuno ćelave glave, buljavih očiju i nervoznih pokreta. Čekao ih je nasred nevelike prostorije, ispred velikog pisaćeg stola pretrpanog papirima.

— Vi ste Masters? — reče čim su se vrata zatvorila za dvojicom prijatelja. — Ko je to sa vama?

— Ja? — isceri se Pit. — Moja stvar, šefe. Matorac mi plaća pedeset dolara da ga vodim po Njujorku... i šteta što nije izabrao neka zanimljivija mesta od ove vaše stračare ovde!

— Šta to znači, Masters? — strogo reče Spajn, dok je rukom iza sebe tražio nešto po stolu. — Čim vas je Huker poslao gore, mora da ste znali šta treba reći... a te reči ne smeju da se upotrebe pred nekim ko...

— Drži ga, Pite! — oštro reče ninda, ne menjajući položaj starca koji, oslonjen na štap, još uvek pokušava da povрати

dah posle penjanja uz stepenice.

Tabasko se kao munja stvori pored Spajna, uklonivši ga od interfona koji nije uspeo da dohvati.

— Polako, prijatelju! — reče mu na uvo, stežući ga rukama oko vrata. — Moj ortak hoće nešto da porazgovara s tobom... ali nasamo!

Spajn se, međutim, neobično ponašao. Sklopivši oči, on nemo počeo da miče usnama na iznenada pobledelom licu.

— Udari, Pite!

Udarac Tabasko Pita bio je naizgled nežan, ali se Spajn sroza pred njegove noge i ostade nepomično da leži. Pit iznenađeno pogleda svoju desnu šaku.

— Ovaj je baš slabašan — reče zabrinuto. — Nisam ga valjda...?

Ninda ga utiša pokretom ruke. Vibracije koje je osetio kroz pod sada su doprle i do njegovih osetljivih ušiju.

Tri krupna, teška čoveka trčala su hodnikom prema prostoriji u kojoj su se našli. Za koju sekundu oni će biti tu...

— Dolaze, Pite — reče tiho, još uvek ne odbacujući svoju masku. — Budi oprezan. Ako imaju pištolje, baci se iza stola i prepusti ih meni!

— Pištolje! — frknu prezrivo Tabasko, šireći svoje moć-

ne ruke. — Pih! Te stvarčice ja jedem za doručak, mladiću! Koji ti je đavo, zašto sam morao da udarim ovog jadnika?

— Telepatija! — objasni Leslie mirno. — Tip je nekoga zvao u pomoć, zato si ga morao onesvestiti...

Vrata pred njima odleteše u stranu pred naletom tri teška tela. Napadači su bili dobro uvežbani, očigledno: ne zastavši ni trenutka, poleteli su pravo prema Pitu koji im se, na prvi pogled, učinio kao jedini protivnik dostojan poštovanja.

— Hajde, momci! — reče ovaj zadovoljno se cereći i šireći ruke. — Da vidimo šta umete!

Sva trojica bili su obučeni isto, u odeću nalik radničkim kombinezonima sive boje, ispod koje su se videle crne majice. Kratko ošišana kosa, tvrda usta i debele drvene palice u rukama takođe su im bile zajedničke...

Izmakavši se sa njihovog puta, Leslie stupi u akciju pre nego što su uspeli da stignu do Tabaska. Čovek najbliži njemu nije ni znao šta se dogodilo; teški kraj nindinog štapa pogodio ga je u potiljak i poslao na pod, gde je ostao nepomično da leži.

Preostalu dvojicu Pit je iznenadio skokom prema njima, u času kad su njihove palice

dostigle najvišu tačku nad glavama i krenule naniže, sigurne u svoj cilj. Raširenim rukama obuhvatio ih je oko vrata, povlačeći ih za sobom silinom kojoj se nisu mogli odupreti. Glave su im se sudarile uz tup, odvratan zvuk; na pod iz razbijenih lobanja linu gusta krv pomešana sa delovima mozga.

Za to vreme ni ninda nije gubio vreme. Palica čoveka kojega je on oborio polete prema suprotnom zidu i skoro se zari u njega, sa zvukom razbijenog stakla.

— Šta je to? — začuđeno upita Tabasko.

— Kamera. Hajde, šcepaj Spajna i ponesi ga, Pite. Potreban nam je na neko vreme!

Cereći se, Pit ščepa oborenog čovka kao lutku i ponese ga pod pazuhom za nindom koji je, odbacivši masku starca, punom brzinom izleteo u hodnik, mašući svojim štapom.

Stepenice su tutnjale pod naletom nove grupe ljudi u sivim kombinezonima. Na njihovom čelu trčao je vratar, kriveći lice u ružnu grimasu. U njegovoj ruci bio je pištolj velikog kalibra, već uperen na više.

Jednim dugim skokom ninda se nađe na vrhu stepenica trenutak pre nego što će oni stići do tog mesta. Raširenih no-

gu, malo povijenih kolena, on desnom rukom snažno povuče bogato ukrašenu dršku štapa koji mu je sada bio u levoj ruci.

Na mutnoj svetlosti blesnu dugo sečivo od plavog čelika, oštrije od brijacha. Začu se karakteristični šum. Katana, samurajski mač iskovan rukom drevnog japanskog majstora, opet je bio u ruci ninđe!

Napadač na čelu zaurla, oba rajući cev pištolja prema grudima ninđe, ali je sečivo bilo brže od misli. Kao munja se podiglo i opet spustilo, pokretom koji oko nije moglo slediti. Rasečeno ukoso, od vrata do pojasa, telo vratara otkotrlja se niz stepenice zalivajući krvlju noge preostale trojice.

Ali su oni hrlili dalje, ne pokazujući ni senke straha od čoveka sa mačem u rukama. Oči su im bile prazne, duboke...

I svetlele onom istom paklenom crvenom bojom koju je ninda već video u Rotvajsov-im očima!

*
* *

Po ko zna koji put ninda je zadao prvi udarac u obračunu za koji su obe strane znale da će biti nemilosrdan, bukvalno do poslednje kapi krvi...

»Prvi udarac može dobiti borbu«, rekao je jednom davno se nsei Tanaka dok su osluškivali zveket čelika iz dovarne u kojoj su vežbali ostali učenici. »Ali je **poslednji** udarac onaj koji odlučuje...«

Duboko udahnuvši ninda ispunji pluća vazduhom, a onda ih naglo isprazni u prodornom kriku koji je protivnicima obično ledio krv u žilama. Taj krik predstavljao je kulminaciju kratkog trenutka u kojem je sva energija njegovog tela bila uneta u udarac oštricom katana...

Kao da prolazi kroz buter, sečivo odnese obe ruke i vrh lobanje prvog napadača sa nindine desne strane i produži svoju smrtonosnu putanju da bi preseklo drevnu palicu sledećeg u trenutku kada se već gotovo spustila nindi na glavu. Niz stepenište se zakotrljaše komadi drveta, pljusnu krv; dve odsečene šake grčevito su stezale palicu klizeći zajedno s njom sve niže...

Treći napadač, sa leve Leslieve strane, imao je vremena i prostora da široko izmahne svojom palicom, ciljajući osetljiva kolena čoveka ispred sebe. Teški komad drveta fuknu kroz vazduh, ali je ninda već bio u skoku, prikupljenih nogu, dok su ruke ponovo dizale katana na udarac...

Kao naglo otpuštena čelična opruga, leva noga ninde zari se gotovo čitavim stopalom u mali trbuh napadača, odbacujući ga korak unazad. Katana je pao istovremeno, glatko razdvojivši glavu čoveka u sredini, onoga koji je posle prvog udarca, iako bez oružja, slepo hrlio napred.

— Boga mu! — prostenja Tabasko Pit. Čak i za njega ova scena bila je suviše krvava, suviše okrutna.

Udarac u trbuh samo je na trenutak zaustavio poslednjeg preživelog čoveka. Sa crvenom vatrom u očima on promuklo kriknu, izvlačeći iz zadnjeg džepa pantalonu nož na oprugu.

Ruka sa mačem, međutim, uvek je duža od ruke sa nožem. Silina naleta donela je napadača gotovo do same drške katana, kao da ne oseća sečivo koje je glatko izašlo na leđa, vireći više od stope na drugu stranu; za više od toga nije imao snage i ruka sa nožem nemoćno pade na koji inč od svog cilja.

Ninda naglim trzajem izvuče sečivo iz rane i dopusti da telo padne na stepenice.

— Idemo, Pite! — dobaci preko ramena, saginjući se da obriše mač o odeću vratara i vrati katana u imitaciju štopa. — U ovoj kući ima ih mno

go više od šest... Kako je tvoja bebica?

— Još uvek spava — dahtao je Pit, pokušavajući da zajedno sa svojim teretom dostigne Leslija koji je kao munja letio niz stepenice. — Bojim se da sam ga prejako udario, do đavola!

— Ne brini, ti momci imaju tvrde glave. Ako mrdne, lupi ga slobodno još jednom... momak je očigledno telepata i ne bih želeo da nekoga obavesti na koju smo ga stranu odveli!

— Zaista, kuda idemo odatle?

— Na jedno mirno i tiho mesto, stančić koji sam iznajmio u Grinič Vilidžu.

Predvorje zgrade bilo je prazno kada su strčali u njega, ali ninda naglo zastade i priljubi se uza zid, dajući Pitu znak da učini isto.

Jedna televizijska kamera, postavljena iznad hodnika kojim su stigli u hol, bila je uperena pravo prema stepeništu, leno se krećući levo i desno po kratkom luku.

— Šta je? — prošaputa Pit koji sa svog mesta to nije mogao videti. — Zaseda?

— Izgleda. Dodaj mi Spajnov sako.

Okrećući onesvešćeno telo kao lutku u rukama, Pit mu strže sako i dobaci ga nindži.

Ovaj je nekoliko sekundi proučavao položaj kamere, a onda zavitla sako tačno prema njoj.

Uz tihi zvuk, nalik udarcu gonga, negde se otpusti snažna čelična opruga. Iz uskog otvora, nevidljivog u zidu, izlete duga prava čelična strela i prikova sako za suprotni zid pre nego što je pao na pod.

— Uff! — promumla Pit. — Gadna stvar... kako da izađemo?

— Videćemo...

Kao da izaziva sudbinu, ninda se jednim skokom stvori nasred hola, a onda odskoči na jednu, pa na drugu stranu, zakotrljavši se prema hodniku.

Nova strela zazuja kroz vazduh, ali je čak i elektronsko oko kamere bilo presporo da bi odredilo stvarni položaj čoveka pred sobom. Za novi pokušaj mehanizam nije imao vremena; vrh štapa nepogrešivom preciznošću smrskao je sočivo kamere učinivši uređaj teško vidljivim.

— Hajde, Pite! Brzo!

Zgurivši se i noseći Spajna pred sobom kao štit, Tabasko protrča kroz hol. Obojica zajedno produžiše hodnikom da bi se koji trenutak kasnije našli na ulaznim vratima. Tu ninda ponovo zastade.

— Biće tvrdo — dahtao je Pit. — Sa onih prozora gore

videće nas kao na dlanu u tom praznom dvorištu...

— Aha. Dimna zavesa dobro bi nam došla, a?

— Dimna zavesa? Gde nam je, do đavola... Ah! Tvoji eksplozivni klikeri, je li?

— Tačno. Skloni se malo dalje od vrata...

I ne sačekavši da se Tabasko priljubi uza zid, ninda iskoči napolje i zavitla nešto naviše desnom rukom. Odbivši se od tla kao gumena lopta već je bio ponovo u hodniku kada je rafal iz automatskog oružja zasuo olovom komad betona na kome se trenutak ranije nalazio.

Nindino pamćenje bilo je savršeno, isto kao i hitac kojim je u prozor prvog sprata zavitlao jednu od svojih kuglica sa eksplozivom čiju bi formulu svaka armija sveta rado pratila cifrom od pet ili šest nula, u sitnim dolarskim novčanicama.

— Sad! — uzviknu ninda, hvatajući Spajna za jednu nogu kako bi pomogao Pitu. Noseći telo između sebe oni u nekoliko skokova preleteše dvorište i nađoše se u prolazu dva noćna kluba dok je odjek eksplozije još potresao prozore u okolini.

— Idi po kola! — zadahta Pit. — Ja ću čuvati za to vreme našeg prijatelja...

Ninđa se osmehivao, skidajući lažnu bradu i brkove sa lica.

— Tvoj »porše« — reče. — A gde misliš da ga stavimo? U pregradu za rukavice?

— Boga mu! Nije mi ni na pamet padalo da ćemo imati zarobljenika! Hmm... ovaj mo mak ti baš treba, a? Kako bi bilo da ga lepo ohladimo i ode mo negde na pivo?

— Treba mi. Kao Rotvajsov asistent možda će znati nešto više o »čistoj krvi«.

— Šta ti je, do đavola, »čista krv«?

— Ni sam ne znam. Dok sam se šunjao oko Rotvajsa čuo sam kako to pominje u razgovoru sa jednim od svojih ljudi. Zvuči kao lozinka... u svakom slučaju, ovde nas je provelo pored onog Kerbera na ulazu.

Tabasko Pit se nervozno osvrte, jer im do ušiju dopre zvuk sirena.

— Šta da radimo? — reče.

— Zakon stiže, a biće tu i vatrogasaca i bolničkih kola.

— Utoliko bolje. Naći ćemo neko bolje sredstvo da odvezemo Spajna. Pazi, dolazi sebi... izgleda da mu je svež vazduh prijao.

— Da ga lupim još jednom?

— Samo ako vidiš da se koncentriše na pokušaj prenosa misli. Možda nam nešto oda

pre nego što potpuno dođe sebi... Hej, Spajn!

U trenutku kada je prvi put blago ošamario onesvešćenog Spajna, tle pod njihovim nogama se zatrese i udarni talas nove eksplozije, pojačan u uskom prolazu između zgrada od baci svu trojicu na trotoar ulice. Kao mačka, ninđa je ponovo bio na nogama pre nego što je Pit i shvatio šta se dogodilo.

— Šta je ovo, do đavola?

— dreknu sa zemlje, buljeći u Leslija. — Koliko si to kuglica bacio, čoveče?

— Samo jednu. Ovo drugo... to već nije moje delo! Na noge, moramo odavde. Policija će blokirati čitav kraj jer će neka budala pomisliti da se radi o akciji terorista!

Dok je Pit dizao još uvek ošamućenog Spajna, ninđa bez mnogo muke otvori vrata starog »bjuika« parkiranog uz ivicu trotoara. Nimalo nežno Tabasko gurnu zarobljenika na zadnje sedište u času kada su kola već kretala. Iza njih, na početku ulice, čula se škripa guma policijskih kola koja su divljački zavijala sirenom.

— Uff, bilo je gadno — uzdahnu Pit brišući znoj sa čela. — Pogledaj samo taj oblak dima... ti momci baš ne štede eksploziv!

— Misliš da su oni?

— A ko bi drugi? Neko je hladnokrvno zaključio da je Institut kao skrovište definitivno provaljen. U zgradi je svakako bilo mnogo materijala koji bi mogao poslužiti kao dokaz protiv njih. Sada je sve to otišlo u vazduh, zajedno sa onima koji bi nešto posvedočili. Srećom, imamo još Spajna... mada je mala verovatnoća da će propevati.

— Hoće, hoće! — isceri se Pit, vukući čoveka za okovratnik košulje da bi ga ispravio na sedištu preko kojeg je klonuo sa glavom nadole. — Hej, Spajn, dosta je bilo izležavanja! Treba nešto da te pitamo, momak! Uh... boga mu!

— Šta je bilo?

— Mrtav!

— Mrtav? — ninda se na trenutak okrete. — Od čega, do đavola?

— Ne znam. Lice mu je modro... izobličeno, kao da se ugušio. Hmm... pa da!

— Ugušio se jezikom, je li?

— Lesliejev glas bio je miran i on je svu pažnju koncentrisao na vožnju ulicom koja je u ovo doba dana bila puna vozila.

— Kako si znao, do đavola?

— Stari trik. Koristili su ga još Crnci iz Afrike kada su ih trgovci robljem dovodili ovamo. Treba mnogo hrabrosti za to. Ma ko bio njihov gazda, na

šao je odličan način da zatvori usta svojim najbližim saradnicima...

— Kako, do đavola?

— Još ne znam, ali pretpostavljam... posthipnotička komanda, možda. Ili možda neki od njihovih prokletih parapsiholoških trikova!

— Šta sad da radim s njim?

— Izbaci ga.

— Gde, boga mu? Ulica je puna sveta!

— Pa šta. Ovo nisu naša kola. Izbaci ga, a mi ćemo izaći iza prvog ugla i nestati. Policija u Njujorku ima previše posla da bi ozbiljnije tragala za ubicama.

Cereći se, Pit sleže ramenima, ali se ipak pažljivo osvrnuo oko sebe pre nego što je otvorio vrata »bjuika«.

— Sad, Pite!

Tabasko je i bez komande video da je to pravi trenutak, jer je »bjuik« upravo zaobilažio gradski autobus zaustavljen na stanici. Otvorivši vrata tek koliko da telo može da prođe, on ga vešto gurnu pod autobus, nadajući se da taj hitri potez niko u vozilima iza njega neće primetiti.

Iza njih naglo počese da škripe gume, zaori se čitav hor sirena. Dva prijatelja se zгледаše, cereći se jedan drugom.

Spajanova smrt ipak neće proći tako nezapaženo; ako ništa

drugo, zapamtiće ga kao mrtva ca koji je izazvao zastoj saobraćaja na jednoj od najživljih njujorških avenija...

*
* *

Mali stan u Grinč Vilidžu nije bio mnogo komforan, ali njih troje nisu ni računali da će u njemu ostati dugo. Mnogo važnije od drugog kapitala ili velikog salona bila su dva izlaza na dve uske ulice i krov sa kojeg se moglo dospeti na susednu zgradu.

Njih troje, jer je Sumiko stigla iz San Franciska podnevnim avionom i već ih čekala u stanu kada su se vratili iz neuspele posete Institutu za paranormalna istraživanja.

Sitna devojka, krhkog ali sa vršeno građenog tela, izašla je iz kupatila, stresajući kapljice vode sa duge crne kose i obavijajući peškir oko sebe. Leslie je dočekaao sa osmehom.

— To ti nije potrebno, devojčice... Kao što čuješ, Pit uveliko hrče na kauču u dnevnoj sobi...

— Misliš? — ona oslušnu. Meni njegovo hrkanje ne izgleda baš uverljivo...

— Svejedno — on jednim pokretom strže peškir sa nje. — Pit je pravi džentlmen ispod

one grube fasade i zna da nas ne sme uznemiravati... dođi...

Njene malo kose oči zablistale i ona se bez oklevanja spusti na ležaj. Oslonjena na lakat lagano je svlačila pokrivač sa mišićavog tela pored sebe.

— Želim te — reče tiho. — Užasno te želim...

— I ja tebe. Koliko dugo... gospode, čitavih pet dana, zar ne?

— Da, toliko. Misliš da možemo sve sada nadoknaditi?

— Možemo bar da pokušamo... — on je snažno privuče sebi.

Vodili su ljubav strasno, ali tiho, unoseći se potpuno o ono što čine, predajući se jedno drugom, bez ikakve rezerve, ne oklevajući da u pravom trenutku učine ono što partner upravo tada najviše želi. Vodili su ljubav sa vatrom muškarca i žene koji to čine prvi put; i sa iskustvom i nežnošću starog bračnog para u igri u kojoj su sva pravila još davno utvrđena...

Čitav sat kasnije devojka za baci kosu sa oznojenog lica.

— Jarče — prošaputa. — Sad ponovo moram u kupatilo...

— Hećeš li da i ja pođem sa tobom?

— Nipošto. Onda ćemo ostati još jedan sat unutra, a ti...

— Da — on je blago pogladi po kosi. — Ja imam posla, Sumiko...

Tabasko Pit kao da je čekao da se iz kupatila začuje šum vode da promoli svoju ogromnu glavu na vrata.

— Šefe, hoće li tvoji vredni radnici dobiti nešto za jelo pre nego što krenu na posao?

Lesli se oblačio hitrim pokretima. Lice mu je bilo ozbiljno.

— Dobiće. Čim Sumiko izađe, zajedno ćemo jesti.

— Aha. Pivo?

— Sve je na svom mestu, Pite. Zapazio si gde je frižider?

— Prvo što sam pogledao — progunda plavokosi džin nestajući u pravcu minijature kuhinje iz koje uskoro dopre nje gov zadovoljni uzvik i karakteristični šum izlivanja tečnosti prijatnog ukusa niz žedno grlo.

Nešto kasnije, za večerom, Lesli podiže pogled prema licu devojke. Ona mu se osmehnu.

— Očekujem da pređemo na posao — reče. — Ništa naročito.

— Nisi doznala ništa novo?

— Gotovo ništa. Policija je, kao i obično, veoma uzdržana, što opet, kao i obično, znači i da ne znaju mnogo o tom slučaju. Da Gordon Vašington ni-

je bio zvezda u usponu, sve bi se verovatno završilo unošenjem njegovog imena u listu od stotinak osoba koje će tokom ove godine nestati na širem području grada.

— A sada više nema ni tragova koje bismo sledili u Institutu — zamišljeno reče Lesli. — Bojim se da nas je naš tajanstveni protivnik ovoga puta nadmudrio, Sumiko.

Njene oči su sijale i on je pažljivije pogleda.

— Koliko te poznajem — nešto si ipak smislila.

— Jesam. Po svemu sudeći, mladi Vašington stradao je kao žrtva bande trgovaca ljudskim organima, je li tako?

— Da, svakako. Sve se slaže: neobjašnjiv nestanak mladog čoveka dobrog zdravlja i dobre fizičke kondicije.

— Upravo to mi je palo na pamet. Kako oni **znaju** da je neko zdrav?

Tabasko Pit zbunjeno podiže pogled sa tek otvorene konzerve piva.

— Glupo pitanje — sleže ramenima. — Pa to se bar vidi, boga mu! Evo, ja na primer...

— Sumiko je u pravu — klimnu Lesli glavom. — Oni moraju imati pouzdan metod za izbor svojih žrtava. Rizik je preveliki da bi uzeli nekoga čiji organi ne zadovoljavaju; ili

narkomana, na primer. Zaista, kako to oni rade?

— I to nije teško otkriti. Moraju imati rezultate detaljnog, sistematskog pregleda budućih žrtava.

— To zvuči razumno — poštiđeno klimnu Pit glavom. — Samo... u ovom prokletom gradu ima bar deset hiljada mesta gde se takav pregled može obaviti, a mi...

— Ima, ali je Gordon Vašington išao na jedno, najviše dva mesta — smejala se Sumiko. — Prema tome...

Sat kasnije, njih troje u tek iznajmljenom »korveru« strpljivo se probijalo kroz ulice Harlema na koje je prvi sumrak izmamio čitave gomile bučnih ljudi, žena i dece. Muzika se orila sa svih strana, a još uvek blede svetleće reklame pozivale su na već mnogo puta viđene »neviđene doživljaje«.

— Ovde — reče Sumiko. — To je zgrada u kojoj živi Vašingtonova porodica.

Ogromna siva kućerina, sa šest ulaza po čijim se stepeništima vrvelo od dece. Vrteći glavom, Pit pažljivo zaključa kola, iako je znao da brava nije nikakva zaštita od majstora hitrih prstiju kakvih je u Harlemu bilo na hiljade. Praćeni sumnjičavim pogledima dečurlije, lagano su se uspeli do trećeg sprata i Leslie zazvoni na

vrata na kojima je stajala potamnela mesingana pločica sa natpisom Vašington.

Iz unutrašnjosti stana dopirala je tiha muzika u kojoj Leslie prepozna jednu staru crnačku duhovnu pesmu. Njih troje se zgledaše.

Vrata im je otvorio dečak ne stariji od deset godina, u tipičnoj majici, farmerkama i dubokim belim patikama.

— Da?

— Moje ime je Eldridž — reče Leslie. — Želeo bih da s nekim od vas govorim o Gordonu.

— Novinari?

— Ne. Neka vrsta detektiva — osmehnu se ninda.

— Žace! Nosite se do đavola! — dreknu dečak i pokuša da im zalupi vrata ispred nosa, ali je Lesliejeva noga već bila na pravom mestu.

— Nismo iz policije, dečko. U stvari, mi mislimo da bismo mogli otkriti šta se dogodilo sa Gordonom...

— Ko je to, Lui? — dopreglas iz dubine stana. U uskom holu pojavi se stara crnkinja koja je s mukom nosila svojih dvestotinak funti.

— Gospoda Vašington? — hitro upita Leslie. — Možemo li s vama da porazgovaramo nekoliko trenutaka. Radi se o Gordonu...

Oči pod teškim kapcima se-
vnuše, ali je taj blesak bio kra-
tak.

— Moj sin je mrtav — reče
ona promuklim glasom. — I tu
se više ništa ne može učiniti.

— Ako je mrtav — tiho do-
baci Sumiko — onda bar tre-
ba kazniti njegove ubice, go-
spođo Vašington.

Ona ih je nekoliko trenuta-
ka posmatrala, a onda klimnu
glavom.

— Imate oči poštenih ljudi
— reče. — Uđite.

Oštrom oku ninđe nije pro-
maklo da je dečak nestao u
hodniku, tiho zatvarajući vra-
ta za sobom i on glavom dade
znak Pitu da bude oprezan.

— Sedite — reče gospođa
Vašington, s mukom se sme-
štajući u ogromnu fotelju is-
pred televizora sa kojeg je do-
pirala muzika. — Šta ste hteli
da znate o Gordonu?

— Da li je izvesno vreme
pred svoj nestanak Gordon bio
kod lekara, gospođo Vašington?
— upita Sumiko.

— Kod lekara? Ne znam...
ne verujem. Moj dečko je bio
zdrav... zašto bi išao kod le-
kara?

— I zdravi ljudi idu kod le-
kara, gospođo Vašington. Na
sistematski pregled, recimo...

Starica zavrte glavom, du-
boko uzdišući.

— Ne znam, stvarno ne zn-
am. U poslednje vreme tako je
retko navraćao. Posao, govorio
je, ali ja znam da nije to...

— Nego?

— Ona prokleta kučka, Ro-
zalin Dejvis — reče žena s mr-
žnjom. — Kopile... misli da
vredi više od nas zato što joj
je otac bio bela propalica! Ha!

— Rozalin Dejvis? Ona je
bila Gordonova... devojka?

— Da. Vucarali su se tu i
tamo, mnogi su mi to rekli.
Ona je đubre i...

Mnogo pre nje ninda je čuo
teške korake u hodniku, kora-
ke ljudi kojima se žuri. Ustao
je sa svog mesta i pomerio se
malo u stranu, ostavljajući pro-
stora Pitu koji se postavio pred
vrata. Bio je to njihov omi-
ljeni gambit; oni koji ih nisu
poznavali uvek su smatrali da
je Pit, zbog svoje visine i te-
žine, opasniji protivnik, a on-
da bi napad došao sa druge st-
rane, sa mesta sa kojeg ga ni-
su očekivali...

— Lui! — dreknu starica.
— Barabo, koga si to opet do-
veo? Ako je to ona prokleta
banda sa ulice, kunem se da
ću te...

— Zaveži, matora! — reče
neko dubokim glasom. Na vra-
tima sobe stajao je visok, mlad
crnac uskih kukova i širokih
ramena, obučen u kožnu jak-
nu i farmerke. Iza njega vide-

lo se još pet ili šest kovrdžavih glava i ramena u istim takvim kožnim jaknama.

Lanac u njegovoj ruci nije bio običan, onaj koji se upotrebljava u uličnim tučama. Na njegovom kraju njihala se teška čelična kugla sa oštrim šiljcima.

— Vas troje — reče momak sa mržnjom u očima. — Zašto ste došli ovamo? Šta još hoćete od nas?

Pit se osmehnu, šireći ruke.

— Ti si Gordonov prijatelj, zar ne? Mi smo došli kako bismo mu pomogli...

— Priče! — prezrivo reče mladić. — Prazne priče! Naš prijatelj je mrtav! Beli ljudi su ga ubili! I zato ćemo mi sada pobiti vas!

*

* *

— Ti nećeš nikoga ubiti.

Tihi glas koji je dopro sa strane bio je hladan kao led. Sve glave okretoše se prema nindži i on istupi korak napred.

— Nikoga nećeš ubiti — ponovi on. — Nemaš snage za to. Hajde, ako misliš da možeš, pokušaj da ubiješ mene!

Crnac se isceri, pokazujući niz divnih belih zuba.

— Fer borba, to hoćeš, belo đubre? Pokaži prvo da takvo nešto zaslužuješ!

— Pokazao sam ti.

— Ti? Kako?

— Tako što te nisam ubio čim si se pojavio na vratima sa tim oružjem, momak!

— Hrabre reči — prezrivo iskrivi usta mladić. — Ne vidim kod tebe nikakvo oružje... belo đubre!

Ninda podiže ruke.

— Ovo je moje oružje. Ništa drugo mi nije potrebno. Ti možeš uzeti šta god zaželiš.

Crnac je nekoliko trenutaka oklevao, a onda odmahnu glavom.

— Tu ima neki trik — reče nesigurno. — Ako ti...

— To ti nije dovoljna prednost? — osmehnu se ninda. — Vrlo dobro. Pristajem da mi jednu ruku zavežeš na leđa!

Iz gomile mladića začu se žamor ljutih glasova. Njihov vođa umiri ih nervoznim pokretom ruke.

— U redu — reče. — Uspeo si da me izazoveš. Sada se čuvaj...

Iskoračio je korak napred, obrćući svoje strašno oružje u ruci, sve dok kugla nije strelovito zazujala oko njegove glave. Suženim očima motrio je nindu koji je ostao potpuno miran.

Samo naizgled, naravno. Svi njegovi mišići bili su spremni na munjevitu reakciju u tre-

nutku kada to bude bilo potrebno. A taj trenutak zavisio je pre svega od veštine mladog crnca.

Kugla na lancu, načičkana šiljcima, strašno je oružje u bliskoj borbi, jer se može držati u ruci ili baciti. U oba slučaja cilj je krhki omotač lobanje koji štiti mozak i veoma srećnim mogu se smatrati svi koji prežive takav udarac, pa makar ostali unakaženi do kraja života.

Mladić očigledno nije imao previše poverenja u svoju veštinu i zato nije pustio lanac iz ruke. Promenivši kugli smer obrtanja, on skoči napred i zadade udarac odozgo naniže, glasno kriknuvši da bi zbunio tog samouverenog belca koji ga je netremice posmatrao.

Munjevitim pokretom obeju nogu ninda promeni tačku oslonca i izbeže udarac. Mladićeva desna ruka ostade zadržana u mestu sa dve čvrste šake, tako da se lanac omota oko nje.

Nekoliko sekundi stajali su nepomično, oči u oči, a onda se Lesli nasmeja i odgurnu mladića od sebe.

— Još jednom sam te mogao ubiti — reče. — Ti si zaista srećan čovek.

Okrenuo se, naizgled neopretno, prema grupi na vratima i njihov vođa pomisli da je nje-

gova prilika konačno došla. Lanac omotan oko desne ruke zaustavio je kuglu gotovo u njegovoj šaci; stegnuvši je, on snažno zamahnu, ciljajući nezštićeni Lesliejev potiljak. Ne ko na vratima uzbuđeno kriknu.

Haragei je upozorio nindu na opasnost, tako da je na vreme sagnuo glavu i izbegao udarac. Ono što se zatim odigralo dogodilo se tako brzo da je malo ko od prisutnih uopšte video kako je to Lesli izveo.

Trenutak kasnije iz Pitovih širokih grudi zaorio se grohotan smeh, jer je mladić zbunjeno stajao nasred sobe, buljeći u ruke koje mu je ninda svezao lancem sa kojeg kugla više nije visila.

— Ovde je — reče Lesli, podižući kuglu u ruci tako da je svi vide. — Opasna igračka, dečko. Ovi šiljci, na primer... mogli bi nekog i povrediti, znaš.

Bez vidljivog napora na licu on ščepa jedan od šiljaka prstima, otkide ga i baci na pod. Nekoliko trenutaka kasnije je potpuno gola čelična lopta zakotrljala se po podu.

— Tako — reče Lesli sa osmehom. — Možemo li sada na miru da razgovaramo?

Samo pola sata kasnije, kako se to obično događa, u Harlemu, zabava je bila u punom

jeku, a muzika je treštala sa gramofona koji je neko spremno doneo iz susednog stana. Odněkud su se pojavile i flaše, a jedna po jedna devojka iz susedstva upadala je u krug igrača, već mokrih od znoja.

Ninda i Sumiko, zagrljeni, sedeli su u uglu, zajedno sa mladićem koji je tako preteći upao u stan Vašingtonovih na čelu svoje male bande. Njegovo ime bilo je Bajron, ali su ga svi zvali samo Baj-Baj.

— Bio si dobar Gordonov prijatelj, zar ne? — upita Leslie iznenada.

— Da. Najbolji. Sve dok...

— Sve dok nije postao zvezda?

— Aha. Čoveče, ne treba ni kada imati love u džepovima. Lova upropašćuje ljude...

— Kažu da nije samo lova upropastila Gordona... čuo sam da se pominje i neka devojka?

— Rozalin? — prezrivo frknu mladić. — Neee, čoveče, Gordon nije bio od tih koji bi poludeo za nekom ženom. Lova, kažem ti, lova mu je udarila u glavu. Kad je jednom imaš, nikada ti više nije dosta... prokleta lova!

— Zar je on toliko zarđivao? — umeša se Sumiko.

— Ne, ali je bio na dobrom putu da to postigne. Njegove

ploče prodavale su se izvanredno i trebalo je da potpiše ugovor sa jednom velikom kućom kada je iznenada nestao.

— A parapsihologija? Čuo sam da ga je i to zanimalo.

— Parapsi...? Čoveče, ne govori gluposti! Gordon je bio dobar momak, od glave do pete i takvim glupostima se nikada nije zamajavao! Parapsihologija, čoveče!

— Ipak, devojka po imenu Irma Flečer videla ga je kako ulazi u Institut za paranormalne pojave. U onu zgradu koju je jutros raznela eksplozija, čuo si? Čudna stvar, zar ne? Utoliko čudnija što je odmah potom i Irma Flečer stradala pod nekim kamionom čiji vozač još nije otkriven...

— U redu, ali Gordon i parapsihologija... nemoguće! Mora da je ta drolja Rozalin nešto smislila...

— Uvek ta Rozalin — tiho reče Sumiko. — Njih dvoje su živeli zajedno?

— Da. Prvom lovom koju je zaradio Gordon je zakupio stanić u Grinič Vilidžu. Sada ta prokleta kučka može tamo dovesti svoje mušterije...

Ninda se sa osmehom osvrte oko sebe.

— Zabava sasvim lepo napreduje i bez nas — reče. — Mislim da je vreme da nas nekoliko pođe u posetu gospođi-

ci Rozalin Dejvis... Znaš gde je taj stan?

— Kako da ne, čoveče. Pomagali smo Gordonu da ga uređi. U redu, napravio je finu zabavu kada je sve bilo gotovo, ali posle toga... nikada više nisam ušao tamo, znaš...

Stan Gordona Vašingtona nalazio se, veoma čudno, u blizini zgrade Instituta razrušene eksplozijom, oko koje su se još uvek muvali vatrogasci, policajci i džinovske mašine prekopavajući ostatke u oblacima prašine i tragajući za srećnicima koji su možda preživeli katastrofu. Krug radoznalaca oko prostora osvetljenog reflektorima nije bio dubok; ako svud važi »svako čudo za tri dana«, onda je to u Njujorku »svako čudo za tri sata«, a u Grinč Vilidžu još i kraće od toga.

— Ovde — reče Bajron, pokazujući garažu malo niže na suprotnoj strani ulice. — Gordonov stan je na spratu.

— Nije valjda prolazio kroz garažu?

— Ne, sa druge strane ima stepenište. Hoćeš li gore?

— Da. Misliš li da je ona kod kuće?

— Ko zna. Čekaj, ja ću poći napred.

Davši znak Pitu i Sumiko da ostanu u »korveru«, ninda pođe za mladićem koji je samo-

uvereno krenuo prema zgradi, njišući se u hodu kao da pleše. Ma kako po njegovu sujetu bio težak poraz koji je pretrpeo u stanu Vašingtonovih, Bajron se od njega očigledno brzo oporavio.

Garaža je izgledala sasvim obično, od prljavog natpisa nad dvostrukim vratima do uljem umazanog trotoara ispred nje, ali je Lesli, po navici, dobro osmotri dok je obilazio zgradu. Posao, činilo se nije išao naročito dobro; ljudi u kombinizonima stajali su u krugu i brbljali, sa cigaretama u ustima, dok se samo jedan od njih leno vrteo oko automobila i zavirivao pod podignutu haubu.

Haragei je, međutim, imao svoja pravila i podsvest ninde nije uspevala da ga umiri...

Negde u blizini, opasnost, signalizirao je haragei. Negde u blizini. Opasnost. Negde u blizini...

Još jednom je dobro pogledao svaki detalj oko sebe. Nešto nije bilo u redu, ali još uvek nije uspevao da odredi šta.

— Hajde, čoveče! — nestrpljivo ga je pozivao Bajron sa podnožja stepenica. — Šta gledaš? Ono što vredi videti nalazi se gore!

Znajući da ga Tabasko i devojka svakako prate pogledom,

Lesli neupadljivo mahnu rukom iznad glave, upozoravajući ih da budu oprezni. Drvene stepenice zakrckaše pod nogama njih dvojice.

— Tu je — zadovoljno reče Bajron, pokazujući svetlo koje se probijalo kroz spuštene roletne. — Iako verovatno nije sama...

Ninđa klimnu glavom, po ko zna koji put istražujući svim čulima prostor oko sebe. Iz stana je dopirala tiha, uzbudljiva muzika, zvuk gitare koju je svirao neki od velikih majstora bluza.

— Hej, dušo! — Bajron zakuca na prozorsko okno. — To sam ja, Baj-Baj! Dovodim ti jednog prijatelja!

Vrata su se otvorila. Odmah. Možda i prebrzo, po Lesliejevoj proceni, kao da je devojka stajala na drugoj strani i osluškivala ko se to penje uz njene stepenice.

Prostorija iza nje bila je zamračena, tako da je uspeo da vidi samo savršenu figuru žene u lakoj haljini. Stajala je izazivački oslonjena na dovratak, sa jednom rukom na boku.

— Zdravo, dečko — reče prijatnim, malo promuklim glasom. — Koga mi to dovodiš?

*Uklonila se sa vrata da bi ih propustila. Prolazeći kraj nje ninđa duboko udahnu va-

zduh. Skup francuski parfem, malo zadaha znoja, ali od one vrste koja izaziva...

Strah!

— Sediš u mraku, dušo? — upita Bajron, već razbaškaren u udobnoj niskoj fotelji. Izbegavajući sličan komad nameštaja na drugoj strani stočića, ninđa ostade da stoji. Ta fotelja je svakako bila odlična za izležavanje, ali će iz nje biti veoma teško izaći u slučaju iznenadnog napada.

Stona lampa bljesnu, obasipajući sobu mekom žutom svetlošću. Lesli potraži pogledom lice žene.

Lepotica. Tu vrstu lepote mogu imati samo žene koje su u svojoj krvi sjedinile najbolje osobine dveju rasa. Ogromne crne oči, pune usne, pravilan mali nos. I telo... telo od kojeg se muškarcima suši grlo, zastaje dah, a dlanovi znoje od želje da ga dotaknu...

I ona je njega gledala pravo u oči. Jezikom nervozno pređe preko mekih usana.

— Zgodan si — reče promuklo. — Kog si đavola doveo ovu crnčugu? Zašto nisi došao sam?

Glas joj je, međutim, zvučao nesigurno, kao da ne misli zaista to što govori, već samo igra loše naučenu ulogu.

»I to ne za mene«, sevnu ninđi kroz glavu. »Neko nas pri-

sluškuje... ona govori ono što su je naučili da kaže!«

*
* *

— Šta ćete da popijete, momci? — nastavi Rozalin Dejvis promuklim glasom koji je sa svakom novom rečenicom postajao sve nesigurniji. — Viski? Konjak?

— Tebi dobro ide, mala? — cerio se Bajron, osvrćući se oko sebe. — Skupa pića, stereo-uređaj, dobre ploče... Gordon nije štedeo na tebi, a?

— Konjak — reče Leslie. Mirno je hodao unaokolo, kao da razgleda lep moderni nameštaj, ali je njegov pogled tražio mesto gde bi mogao biti sakriven uređaj za prisluškivanje. Bilo je malo izgleda da ga na takav način pronađe, jer je opšta minijaturizacija elektronike i tu donela gotovo fantastična rešenja.

Prihvatio je čašu iz nesigurne ruke žene. Ona mu se zadovoljivo osmehnu, krećući rukovima pod tankom haljinom ispod koje su se potpuno jasno ocrtavale grudi savršenog oblika.

— Divna si — šapnu on. Ne samo zbog skrivenog prisluškivača, već zato što je to bila istina. Rozalin Dejvis bila je

odista jedna od najlepših žena koje je ikada video.

Ona mu se osmehnu, malo tužno, kao da želi da kaže »za što onda, do đavola, nisi došao ranije?«. Stavila je čašu sa viskijem pred Bajrona i sela u drugu fotelju, ljupko prekrstivši noge.

— Da predemo onda na posao, momci — reče. — Čemu mogu da zahvalim za ovu iznenadnu posetu?

— Moj novi prijatelj, Leslie, želeo bi da te pita neke stvari o Gordonu, Rozi, dušo.

Ona klimnu glavom.

— Leslie — ponovi. — Lepo ime. Šta želiš da doznaš, Leslie?

U međuvremenu ninda je doneo odluku da se ponaša kao da uređaja za prisluškivanje nema. Ono što se spremao da kaže verovatno će izazvati reakciju onih koji ga slušaju, a to je bilo upravo ono što je želeo. Iznuđen potez je obično loš potez, učili su ga u školi za ninde...

— Želeo bih da znam da li je Gordan pred svoj nestanak išao kod lekara. Na detaljan pregled, recimo?

— Samo to? — lice žene bilo je iznenađeno, kao da je očekivala nešto sasvim drugo. — Kakve to veze ima sa.

— Sa čim, Rozalin?

— Nije važno. Ovaj... da, išao je. Trebalo je da potpiše

ugovor, a u ugovoru je bila klauzula o osiguranju. Išao je kod lekara osiguravajućeg zavoda, nema ni desetak dana od toga. Sećam se, bio je veoma zadovoljan, jer su mu rekli da je zdrav kao konj...

— Koji je to zavod bio, Rozalin?

— Neka sam prokleta, ako se sećam. Hol... Kol... tako nekako. Čekajte, tu negde treba da bude poziv za pregled, među onim hartijama na pisaćem stolu...

Iza njenih leđa Bajron je krivio lice, pokazujući Lesliju kako joj zadnjica fantastično izgleda, ali ovaj nije imao vremena za taj privlačni prizor. Čula su mu bila napeta do kraja granica, jer je posle razgovora o odlasku kod lekara prisluškivačima moralo biti jasno da se on nalazi na pravom tragu.

Njihova reakcija stići će uskoro, to je znao...

— Aha, tu je! — javi se žena. »Holister«, 50. ulica, broj 1224.

Lesli klimnu glavom.

— Hvala, Rozalin — reče. To je upravo ono što mi je potrebno. Bajrone, treba da krenemo.

— Zašto, čoveče? Taj osiguravajući zavod ionako neće raditi do ujutru, a ovde se osećam sasvim fino! Rozalin, du-

šo, pojačaj malo tu muziku, hoćeš?

— U redu, ostani ako želiš, ali ja moram da krenem... Do viđenja, Rozalin... i hvala još jednom!

Pre nego što je ijedno od njih stiglo nešto da kaže, on je već bio na vratima, bučno ih zatvarajući za sobom. Na polju, međutim, nije krenuo prema stepeništu, već na suprotnu stranu, duž uske verande koja se pružala zadnjom stranom zgrade.

Haragei je sada bio potpuno jasan. Neko ga je čekao ispod stepeništa...

Ti koji su ga čekali čuli su vrata i sada se pitaju zašto već jednom ne silazi. Sva pažnja biće im usmerena na stepenište, a on će im prići sa druge strane.

Bešumno se spustivši na nesigurne daske, ninda pomoli glavu da bi pregledao prostor pod sobom. Bilo je mesta za doskok, onde kraj gomile starih automobilskih guma.

Izbegavajući da rukom dohvati nesigurnu ogradu verande, Lesli polete kroz vazduh. Pao je meko, kao mačka, ne načinivši nikakav šum i odmah se zgurio iza one gomile guma. S malo sreće, njegov skok proći će nezapaženo.

Pogledi dvojice ljudi u senci ispod stepeništa bili su up

rti navise. Jasno je video belinu njihovih lica. I još nešto: odsjaj fino obrađenog čelika u njihovim rukama.

Prsti desne ruke pronađoše skriveni džep ispod širokog kožnog opasača, i sklopiše se oko oštarih metalnih predmeta. Dve zvezde sa ivicama obrađenim tako fino da su rezale kao brijači. Šuriken, smrtonosno oružje kojim ninđe bešumno ubijaju već gotovo hiljadu godina...

Zguren u svom zaklonu, ninđa zamahnu rukom. Jednom, drugi put.

Prvi šuriken još nije bio stigao do svog cilja kada je on poleteo putem oštrog čelika, doslovno gutajući prostor dugim elastičnim skokovima, izbegavajući prepreke koje su se nalazile između njega i dvojice ljudi.

Jedan od njih je kriknuo. Prodoran krik straha čoveka koji ne zna šta ga je to iznenada pogodilo.

Kao eho, sa sprata je stigao drugi vrisak, ovoga puta ženski. Propratila ga je buka očajničke borbe, tresak razbijenog stakla, lupa nameštaja koje bezobzirne ruke razbacuju po nevelikoj prostoriji.

Samo nekoliko sekundi ninđa je utrošio na pregled dva tela pod stepeništem. Da, jedan je još bio živ i uplašeno gledao navise, sa rukama sklo-

pljenim nad jedva primetnom ranom u trbuhu. Udarac kratkim nožem širokog sečiva bio je hitar, precizan i nemilosrdan...

Još jedan vrisak sa sprata probi se kroz buku koju je ninđa stvarao na drevnom stepeništu. Vremena za opreznost nije bilo, iako je znao da će ga nepoznati napadači svako čuti kako se približava.

Skupivši noge, on sa vrha stepenica skoči paralelno sa podom verande, odnoseći pred sobom prozor zajedno sa njegovim ramom.

Naravno, čekali su ga uz vrata: dva čoveka u sivim kombinizonima, sa teškim pištoljima u rukama. Treći se naginjao nad nepomično Bajronovo telo sa nožem u ruci, četvrti sa očiglednim uživanjem na licu stajao Rozalin iza leđa, stežući joj velikim šakama grudi koje je pocepana haljina ostavila potpuno otkrivene.

Sve to je ninđa zapazio u stotom delu sekunde, još pre nego što su njegove noge dotakle pod. U času kada se to dogodilo, on je već imao jasan i dobro smišljen plan.

Nož iz njegove šake poleteo je nepogrešivo, zarivajući se u levu stranu leđa onoga koji je klečao nad Bajronom, spreman da zada smrtonosni udarac. Od bivši se od poda, ninđa se mu-

njevito otkotrlja iza prevrnutih fotelje, vukući za sobom kabl stonane lampe i namotavajući ga tako da iščupa utikač iz zida.

Iznenadnu tamu razbi plamen iz dva revolvera. Rozalin još jednom zastrašeno vrisnu.

Ninđe već dugo nije bilo na mestu u koje su se zarili meci. Još uvek stežući kabl lampe, on ga zavitla kao laso, odmotavajući ga sa ruke. Stekao je odlučujuću prednost, jer je tama prirodni element nindži.

Tresak razbijene sijalice i prigušen krik samo su potvrdili ono što je već znao, da je jedan od strelaca pogođen u glavu. Drugi ispali još jedan rafal iz pištolja, povlačeći se prema vratima. Odalo ga je krckanje razbijenog stakla pod donovima.

Nečujan kao senka, nindža se stvori kraj njega i dve čelične šake sklopiše se oko vrata iznenađenog čoveka. Nije imao vremena čak ni da pritisne obarač, jer mu je kičmeni stub bio prekinut jednim jedinim sigurnim zahvatom dobrog poznavaoce ljudske anatomije.

U prostoriji zavlada tišina, jedino je iz zvučnika u uglovima još uvek dopirala tiha muzika sa ploča...

— Ne prilazi mi! — javi se iz mraka histerični glas četvrtog napadača. — Ni koraka,

jer ću, tako mi boga, prerezati grlo ovoj crnoj drolji!

U tami nindža razvuče usne u osmeh. Čutao je i čekao da strah završi posao umesto njega, siguran da se ubica neće usuditi da izvrši svoju pretnju.

— Gde si, proklet bio? Zašto se ne javljaš? Kukavico... dođi ovamo, ako smeš...

Korak po korak, na prstima, nindža se približavao glasu u kojem se osećalo sve više straha.

— Ti, crna kučko... reci mu! Reci mu da ti je nož pod grlom! Ti znaš da se ne šalim!

Još samo dva koraka. Osetljive oči nindže i u tami su jasno videle dve tesno pribijene prilike.

— Otišao je — mrmljao je ubica, sada mnogo tiše. — Mora da je otišao, proklet bio... ali ti ne mrdaj, sestro, inače...

Iz grla uplašene žene izvi se tih, uplašen jecaj.

— Stenješ, je li? Dopada ti se kada te ovako stežem, a? A ovo?

Telo žene se zgrči, ali sečivo pod grlom nije dopuštalo nikakav pokret. Ona još jednom zajeca.

Sa stepeništa dopreše teški koraci, ali je te korake nindža poznavao. Tabasko Pit je dolazio da mu pomogne, privučen hicima iz pištolja. I ne samo

on; u daljini se ponovo čulo zavijanje policijskih sirena.

Nije više smeo oklevati, jer je Pitov dolazak mogao navesti bandita na neki očajnički potez. Sa savršenom preciznošću ninda pesnicom pogodi desnu slepoočnicu čoveka i on se sroza, povlačeći sa sobom na pod i Rozalin.

— Polako, Pite! — doviknu od prilici koja je zastala na vratima, nastojeći da pogledom probije tamu. — Prekidač je na zidu, levo od tebe.

Svetlo blesnu i Tabasko se zapanjeno zagleda u prizor pred sobom.

— Mislio sam da ovakvih klanica ima samo u Čikagu — reče, vrteći glavom. — Prokletstvo, ovi momci baš ti ne daju mira, a, Les? Hej, šta to imaš tu, da vidim, da vidim!

— Pomozi Bajronu — dobaci Lesli pomažući devojci da se uspravi. Drhtala je čitavim telom kada se oslonila na njega.

— U redu je, mala — reče on nežno. — Gotovo je. Hajde, moramo odavde pre nego što policija stigne!

— Loše si podelio posao — gundao je Pit podižući opušteno telo crnca niz čije se lice slivala krv iz velike posekotine na čelu. — Mogao sam i ja pomoći dami, zar ne? Ovakko, izgleda da mi je jedini po-

sao da budem nosač koji za tobom vuče ovog ili onog onesvešćenog tipa!

Hitro su strčali niz stepenice i uputili se prema kolima. Rozalin je obema rukama stezala šal koji je Lesli u prolazu dohvatio i bacio joj preko ramena. Policijske sirene bile su sve bliže.

U prolazu ninda baci pogled u garažu. Sada je bila potpuno prazna...

»Bilo je šest ljudi kada smo prošli prvi put«, mislio je. »On da je u redu... za sada nas ni ko neće napasti...«

Vrata »korvera« na drugoj strani ulice bila su otvorena, ali su kola bila potpuno prazna.

— Gde je Sumiko, do đavola? — vrisnu Pit.

Ninda steže vilice osvrćući se oko sebe.

— Upadaj u kola, Pite, Odvezi ovo dvoje u naš stan. Ja ostajem ovde...

— Zašto? Ona je možda...

— Ona svojevoljno nikada ne bi otišla iz kola, Pite. Neko je odveo... silom. Idi, ja ću potražiti tragove. Daj mi samo moju torbu.

— Ali...

— Idi, policija samo što nije stigla, Pite!

Klimnuvši glavom, plavokosi div gurnu Lesliju u šake duguljastu torbu od grubog pla-

tna, nalik mornarskoj vreći ili torbu u kojoj se nose štapovi za golf. Trenutak kasnije »kor-ver« nestade iza ugla, zanoseći se i škripeći gumama u pokušaju da što pre savlada krivinu.

Ninđa još nekoliko trenutaka ostade na istom mestu, stisnutih zuba. Iz tamnoplavih očiju sevala je neobičan plamen.

Lice mu je bilo strašno. Možda po prvi put otkako je postao ninđa, na njemu su se mogle videti njegove prave misli...

Umreće svako ko se jednom nindži ispreči na putu, to nije bilo ništa novo...

Ali onaj ko učini nešto nazao biću do koga je nindži stalo, umreće smrću koja je gora od hiljadu običnih smrti!

*

* *

U mraku, sa gomilom policajaca i radoznalaca koji su se muvali unaokolo, Lesli nije uspeo da pronađe ništa što bi mu pomoglo da odredi na koju stranu je odvedena Sumiko, još manje ko je to učinio.

Mrkog lica lagano je krenuo ulicom sa svojom torbom na ramenu. Hodao je da bi se oslobodio napetosti, jer napetost

ometala razmišljanje i čoveku sugerise nepromišljene postupke. Hodao je dugo, oslobađajući ogromnu energiju svog tela koju je gnev mnogo puta uvećavao.

»Gnev je loš«, učio ga je sensei Tanaka. »Gnev zaslepljuje, a snaga koju daje samo je privid stvarne energije koju telo može prikupiti, sine moj... Moraš naučiti da se oslobodiš gneva i kontrolišiš svoje postupke u svakom trenutku...«

Gotovo sat kasnije, Lesli duboko udahnu vazduh i osvrte se oko sebe.

Gneva je nestalo. Ali zbog toga njegova osveta neće biti manje strašna...

Taksi koji je lagano kružio ulicama zaustavi se na znak podignute ruke.

— Kuda, šefe?

— 50. ulica — odvrati Lesli. — Osiguravajući zavod »Holister«.

Tabla na novoj višespratnici od čelika, cigala i tamnog stakla govorila je da je »Holister« samo jedna od pedesetak institucija koje su se našle u tom modernom kavezu opremljenom svim mogućim sredstvima za obezbeđenje njihove imovine i njihovih tajni. U ovo doba noći ulazna vrata bila su čvrsto zatvorena, a kroz tamno staklo videla se silueta noćnog čuvara koji je u praznom

holu mirno čitao novine pod svojom svetiljkom.

»To nije jedini čuvar«, reče ninda sebi. »Svud unaokolo postavljene su kamere koje svaki pokret prenose dežurnom u centru obezbeđenja, ali ni to nije sve: patrola koju čine dva čoveka neprestano kruži praznim hodnicima, uz obavezu da na svakom spratu pritisne dugme koje će automatski uključiti alarm ako između dva prolaska patrole prođe više od jednog sata...«

Bilo je načina, naravno, da se savlada i taj naizgled savršen sistem obezbeđenja, ali je svaki od tih načina zahtevao ono jedino čega ninda nije imao dovoljno.

Vremena.

»Vreme«, govorio je sensei tiho jedne večeri dok je sunce bojilo crveno cvetove trešnje. »Vreme nije ono što pokazuju vaši časovnici na Zapadu, sine moj... vreme se može ubrzati i usporiti, jer je vreme u nama samima, u našoj krvi i našim žilama...«

Da, vreme se moglo ubrzati, bar prividno. Za jednu prostu operaciju jednom čoveku potreban je čitav minut, nekom drugom samo tridesetak sekundi. Trećem, možda, još manje...

Tajna je u brzini kojom se ta operacija izvodi. Onaj koji

to ume da čini brže ubrzao je i sopstveno vreme i prestigao sve ostale...

U tome je bila jedna od velikih tajni nindi. Brzina.

Kao da šeta, ninda zaokrete za ugao ulice kojom je dominirala ogromna katedrala Svetog Patrika. Ovde je već vladala tišina i tek pokoja kola bi leno kliznula glatkim asfaltom u potrazi za delovima grada u kojima život još uvek pulsira svom snagom.

Priljubivši se uz stakleni zid, ninda načini hitar kružni pokret obrnutom šakom desne ruke. Dijamant na njegovom prstenu ostavi trag u obliku pravilnog kruga, nedovršenog pri vrhu. Pljunuvši u levu šaku, ninda je priljubi uz glatku površinu stakla i načini oštar pokret.

Prošao je bešumno kroz nastali otvor, bešumno položio staklo na pod iza sebe. Negde u zgradi sada neka lampica treperi upozoravajući na provalnika, ali će proći nekoliko dragocenih sekundi pre nego što neko od čuvara to primeti i donese odluku da li da dâ uzburu ili najpre proveriti komplikovani elektronski uređaj, koji, kao i svi, uvek ima neke svoje bubice.

U času kada je prodorni zvuk zvona upozorio čuvara u holu da je neko upao u zgra-

du, ninda je već bio na stepenicama i hitao naviše. »Holister« se nalazio na četvrtom spratu tako da mu, srećom, lift nije bio potreban.

Tri kamere već su zabeležile njegov prolazak ispred njihovih sočiva, ali se još nije čuo nikakav alarm. Gore u centru dežurni verovatno nije imao vremena da motri na sve ekrane u dugom nizu pred sobom; njegova pažnja biće koncentrisana na one najbliže ulazu u zgradu, tamo gde se, po logici, i mogao očekivati provalnik.

»Holister«, pisalo je na vratima od mlečnobelog stakla. Gotovo ne usporavajući svoj trk, ninda probi laktom staklo i obrte ručku brave. Odaća u kojoj se dočekuju posetioći, iza nje čekaonica, pa kratak hodnik. Vrata iza njega vode u veliku prostoriju sa nizom stolova sa kompjuterskim terminalima i telefonskim aparatima. Dalje, hodnikom; da, tu je!

Vrata sa natpisom »Dž. V. Holister, direktor« popustila su u prvom naletu. Negde u zgradi monotono je zvrjao alarmni uređaj, ali ninda na to nije obraćao pažnju. Pogled mu je tražio mesto gde bi poštovani gospodin Dž. V. Holister mogao držati evidenciju o svojim prljavim poslovima.

Pisaći sto, fotelje, bar u uglu. Nešto nedostaje...

Sef!

Slika sa nekim apstraktnim motivom pod nestrpljivom rukom ninde odlete čak do suprotnog zida. Umesto nje ukaza se hladna glatka površina izrađena od najboljeg čelika.

Milijarda mogućih kombinacija, znao je taj tip sefa. Ionako nije bilo vremena za tri kove veštih obijača...

Vrativši se u hodnik, ninda zavitla jednu, drugu, treću eksplozivnu kuglicu, siguran da će sve tri pogoditi isto mesto na vratima sefa, tamo gde se krije mehanizam brave. Eksplozije potmulo odjeknuše u ogromnoj praznoj zgradi. Odjeci će na nekoliko minuta odložiti određivanje tačnog mesta na kojem je do eksplozije došlo. Utoliko bolje.

Svežanj hartija iza poluotvorenih vrata, gust dim, plamen koji načine uredno složenu gomilu zelenih novčanica. Gomila plastičnih fascikli, na svakoj od njih po jedno ime. Vašington? Vašington će biti na dnu, među poslednjima!

Zgrabio je Vašingtonov dosije sa još nekoliko najbližih i sve to gurnuo u svoju torbu. Njegov posao bio je završen, trebalo je još samo izaći iz zgrade koja će se za koji minut pretvoriti u osinjak

čuvara i policajaca koji sada verovatno već uskaču u kola kako bi krenuli do zgrade iz koje je stigao očajnički poziv čuvara. Tri minuta najmanje, možda i svih šest ili sedam ako bude imao sreće...

Samo što čuvari sada znaju da je neko na četvrtom spratu. Svi izlazi biće blokirani ljudima spremnim da pucaju na najmanji pokret.

Prozori kancelarije nisu se otvarali, kao i svuda gde se o čistom vazduhu brinu klima-uređaji. Kratak udarac laktom i komadi stakla poleteše u dubinu, prema još uvek tihoj sporednoj ulici kojom je maločas stigao ovamo.

Da, sa ove strane bi se moglo sići. Petnaest sekundi je potrebno da se na obući i prste ruku navuku kandže od čelika, dve da se preko simsa prebaci nad ponor. Sada više nije smeo žuriti, u svakom trenutku mora imati bar tri tačke čvrstog oslonca u kandžama zarivenim u uski zid od ukrasnih opeka koji sa ove strane zgrade deli na dve jednake polovine.

Jedan sprat, drugi. Dole, pod njim ulicom prohuja neki automobil, ali na krovu nije bilo plave policijske svetiljke,

Svud oko njega palila su se svetla po praznim kancelarijama. Niko, naravno, neće po-

misliti na prozore, prozori se ne otvaraju, zar ne?

Naravno, uskoro će neko stići i do »Holistera« i videti razbijeno okno, sef raznet eksplozivom. Nekoliko trenutaka da se telofonom obavesti centar bezbednosti, nekoliko minuta da se čuvari koncentrišu na to mesto. Dobro je, dotle će on već biti daleko...

Čak i za telo ninđe napor je bio užasan i on dopusti sebi nekoliko trenutaka predaha, priljubljen uza zid na samo desetak stopa od tla. Za to vreme njegova čula nisu se odmarala, registrujući približavanje policijskih vozila koja su u daljini zavijala sirenama.

Meki doskok na asfalt, uprkos kandžama u obući, trk preko još uvek prazne ulice do senke na suprotnoj strani. Pro laz, upravo onde gde ga je očekivao i mrak koji je donosio sigurnost.

Na ulici počese da škripe kočnice, dopreše uzbuđeni glasovi, jedva čujni u horu sirena koje su glasno zavijale na samo dvadesetak jardi od njegovog skrovišta.

Proći će sati pre nego što policija pretrese čitavu zgradu i sa sigurnošću ne utvrdi da je provalnik umakao. Tek tada će se neko setiti da pregleda video kasete automatski sni

mane odmah posle prvog alarma.

On će dotle biti daleko...

Siguran u svom skrovištu iz među visokih sivih zidova koji su još odavali toplotu upijenu tokom dana, ninda sklopi oči. Ovaj predah bio mu je potreban, kao opuštanje za napore koji će tek doći. I prilika za meditaciju koja će mu otkriti sva moguća rešenja problema pred kojim stoji i pokazati najbolji put da se do tih rešenja dođe...

Dvadesetak minuta kasnije, ninda otvori oči. Telom mu je strujala nova energija, iako je sve to vreme bio svestan šumova koji su dopirali sa ulice. Osmehnuvši se uzbuđenim glasovima, on iz torbe izvuče tanku fasciklu i počne da je prelistava, efikasno koristeći ono malo svetlosti koja je prodirala sa uličnih svetiljki.

Gordon Vašington bio je na detaljnom pregledu kod lekara. Potvrda o tome, sa svim nalazima i podacima bila je uredno priključena uz njegov dosije.

I posle toga — ništa. Nikakva polisa, čak ni nagoveštaj da će se mladi muzičar osigurati kod »Holistera«.

»Čudan način da se vodi posao«, pomisli ninda. »Ali i to mnogo govori...«

Svi ostali dosijeji koje je šče pao, sem dva, imali su u sebi podatke o izvršenom osiguranju, uredne kopije ugovora i kopije uplatnica kojima su stigle prve rate osiguranja.

Imena koja su ta dva dosijea nosila bila su poznata nindi. Njegovo savršeno pamćenje ih je, kao u memoriji kompjutera, uporedilo sa spiskom osoba nestalih u Njujorku u poslednjih godinu dana.

Ta dva imena nalazila su se i na tom spisku. Imena ljudi starih dvadeset četiri i dvadeset devet godina, izvrsnog zdravlja, što su svedočila uverenja izdata u istoj klinici na kojoj je pregledan i Gordon Vašington...

Gurnuvši hrpu hartija natrag u svoju torbu, Leslie potraži prolaz na susednu ulicu, udaljavajući se od zgrade »Holistera«.

Desetak minuta kasnije on za sobom zatvori vrata ulične govornice i okrete jedan broj.

— Pite — reče. — Dođi po mene... mislim da znam gde ćemo naći Sumiko...

*
* *

— Doktor Linhof — tiho reče Tabasko zureći u prizor pr-

ed sobom. — Posao mu očigledno odlično ide...

— U to ne sumnjam — suvo se osmehnu Leslie. — Prema podacima koje je Sumiko prikupila, tu je prošle godine presađeno najviše bubrega u Americi, a klinika Linhof bila je među onima koje su najređe tražile da im druge bolnice ustupe izvesne količine krvi. Mnogo govori i podatak o ceni smeštaja kod Linhofa. Moraš zarađivati najmanje sto hiljada dolara godišnje da bi se usudio da prideš ovamo, Pite...

— Ko je, do đavola, taj Linhof?

— Začudićeš se kad čuješ Leslie je vrtelo glavom. — I on je jedan od osnivača Instituta za paranormalne pojave, dobar poznanik čuvenog Urija Gelera, na primer. Čuo si za onu priču o tome kako nam predstoji poseta bića iz svemira?

— Aha: Nešto sa letećim tanjirima, je li?

— Otprilike. Članovi tog kruga tvrde kako su u telepatskoj vezi sa kosmičkom inteligencijom, neka vrsta njihovih ambasadora na našoj planeti. Dokaza za to, naravno, nemaju, ali im mnogi ipak veruju.

— Znam tu priču — uzdahnu Tabasko. — Omiljena tema prevaranata velikog stila... ti meni lov, a ja tebi bekstvo

sa planete koju će uništiti atomski rat ili neka slična bajka. Ponekad prosto ne verujem da su ljudi toliko glupi!

— U svakom slučaju, Linhofu i njegovima posao ide dobro, kao što vidiš, jer neprestano šire krug »izabranih«. Prvi uslov je, naravno, da imaš gomilu para, a posle toga... pa, mislim da tu ima i nešto razizma, Pite.

— Je li? Linhof mi i zvuči nemački. Ako ima dovoljno godina, mogao bi da bude i jedan od preživelih Hitlerovih pitomaca, a?

— Toliko star nije, ali mu je otac zaista bio Nemač. Posle rata pobegao je u Paragvaj, gde je mlađi Linhof i odrastao. Po svemu sudeći, u pitanju je dobra stara nacistička porodica, a Linhof je u nekoliko svojih redova prilično glasno zagovarao ideju o »nadmoćnoj rasi«. Jedina varijacija je u tome što se »nadmoćni« ne razlikuju po boji kože i poreklu, već po inteligenciji. Kako on kaže, bića iz svemira su njemu i njegovom krugu poverila posao na povećanju opšteg koeficijenta inteligencije čovečanstva... mada je prilično uzdržan kada se povede reč o metodama kojima to misli da postigne.

— I ne čudi me. Jedini način da to ostvari jeste elimi-

nacija ili bar sterilizacija svakog ko je ispod jednog određenog nivoa inteligencije. Hm... sad si me zabrinuo, Les...

— Ne brini, nisi ti toliko glup kao što neki misle — nasmeja se ninda. — Ta veza sa parapsihologijom, međutim, počinje da me zabrinjava. Psi moći svakako postoje. Uzgred, i ja imam ponešto talenta, ali ono što sam video u Institutu predstavlja krupan korak napred. Linhof ili neko drugi potpuno vlada tim bićima, ona su pretvorena u robote kod kojih više nema ni traga ljudskim osećanjima!

Pit se trže, zagledan u bleštavo osvetljenu zgradu pod njima.

— Ti se bojiš da će...

— Da, Pite. Bojim se da nešto slično ne učine i sa Sumiko.

— Boga mu! Najradije bih sišao dole i golim rukama uništio to leglo zločina!

— I ja. Samo... to se ne može učiniti golim rukama. Video si kakvo je obezbeđenje?

— Video. Ove noći nećemo uspeti, zar ne?

— Nećemo. Uskoro će i jutro, a i tebi i meni je potreban odmor. Posle ćemo razmisliti kako ući u ovo osinje gnezdo...

Spustivši se sa brežuljka sa kojeg su osmatrali čuvenu kli-

niku Linhof, oni se provezoše uskom asfaltnom trakom pored žive ograde od ukrasnog žbunja. Bio je to, međutim, samo privid; iza te, brižljivo skrivena, nalazila se druga oграда, od bodljikave žice načičkane alarmnim uređajima i mnogim drugim neprijatnim iznenađenjima za svakog ko bi na takav način pokušao da prođe u kliniku, u što se ninda uverio već posle nekoliko minuta izviđanja.

Proveli su puna tri časa u obilasku ograde, ali jedino što su sa sigurnošću mogli zaključiti bilo je da je klinika Linhof prava tvrđava: u koju se može upasti samo posle dobro pripremljene i vešto izvedene operacije velikog stila...

Pit usmeri kola prema Grinič Vilidžu. Lesli je pažljivo proučavao njegovo lice.

— Ta mala ti se sviđa, a? — reče tiho.

— Koja? Mala crnkinja? Čuj, momak, ona nije više tako mala, znaš!

— Znam. Sviđa ti se?

— Zar to vredi kriti? — uzdahnu Tabasko šireći ogromne grudi. — Lepa je, do đavola, đavolski zgodna žena! Sva sreća što Bajron još uvek mora da pridržava glavu sa obe ruke dok hoda, inače ga nikada ne bih ostavio samog sa njom!

— Kad ćeš jednom naučiti, Pite, da tu pomoći nema! Ako žena hoće nekog muškarca, dobiće ga pa makar oko nje postavio policijsku stražu. Mene zabrinjava nešto drugo...

— A to je?

— Ona bi mogla imati veze sa našim prijateljem Linhofom...

— Davola! Ne veruješ valjda zaista u to?

— Ne, ali sumnjam. Nešto u svakom slučaju krije od mene, a ja bih voleo da doznam šta. Ostavićeš me u blizini stana i malo sačekati pre nego što uđeš, hoću malo da pronjuškam unaokolo, važi?

— Važi. Kako da se ponašam kada uđem?

— Normalno — osmehnu se ninda.

— Misliš? Momak uvek upadne u neprilike ako počne normalno da se ponaša sa nekom ženom, veruj mi. Na sudu to obično zovu silovanje...

— Dobro, nemoj odmah skočiti na nju, sem ako te izričito pozove. Toliko ćeš moći da izdržiš?

— Nadam se, ali nemoj pre više otezati stvar, ortak, ja nisam nikakav svetac, kao što znaš!

Kao i obično, Pit je nastojao da živahnim brbljanjem prikrije napetost i izvesnu dozu razočarenja što ninda sum-

nja u devojkicu koja mu se toliko dopada. Leslie je, međutim, znao da to neće uticati na ponašanje njegovog prijatelja ako zaista dođe do gužve i da će on biti nemilosrdan i prema Rozalin Dejvis ukoliko shvati da ona radi protiv njih dvojice.

U jednoj mračnoj poprečnoj ulici ninda hitro iskoči iz kola zabacujući torbu na rame, a Pit produži do najbližeg otvorenog restorana, dajući Leslieju tridesetak minuta da istraži okolinu njihovog stana.

Svega minut i po bilo je potrebno ovom drugom da se prevuče u klasični kostim ninde, idealan za ono što je smerao. Torbu sa odećom sakrio je u krošnju jednog drveta, a onda se bez mnogo muke, požarnim stepenicama, uzverao na krov susedne zgrade.

Haragei je počeo da signalizira opasnost čim je pomolio glavu preko ivice krova. Dobro skriven u senci, ninda strpljivo pretraži pogledom krov na koji je trebalo da siđe.

Nije se videlo ništa neobično, ali je ravna ploča krova bila puna zaklona u kojima se moglo kriti nekoliko ljudi. Jutro će ih svakako otkriti, ali on nije mogao toliko dugo da čeka.

Nastojeći da bude savršeno tih, on otpuza duž ivice krova

susedne zgrade, do mesta gde je prelaz bio mnogo teži i gde ga svakako neće očekivati. Napinjući mišiće nogu, on se skom dugim gotovo dvadeset stopa prebaci do dimnjaka i zguri u njegovoj senci.

Ništa. Nikakvog pokreta, ni kakvog šuma...

Mračni otvor prolaza na stepenište preteći je zevao kada bi pogledao prema njemu. Još dvadeset stopa, ali bez ikakvog zaklona.

Lagano, neprimetnim pokretima, ninda sa svog pojasa odmota tanko uže od crne svile, čvrsto skoro kao i čelično uže iste debljine. Njegov kraj otežao je šakenom, oštrom strelicom od čelika, a onda ga zavitlao prema mračnom otvoru.

Udarac čelika o zid jasno se čuo. Ako se tamo nalazi zaseda, moraće na neki način da reaguju, bar nervoznim šapatom.

Iako su mu čula bila napeta do krajnjih granica, do ušiju mu ne dopre ni najmanji šum, što bi trebalo da znači kako je put niz stepenište čist.

Zašto onda haragei sve glasnije upozorava?

Postojao je samo jedan način da se to prover...

Uspravivši se, ninda bez žurbe pođe prema vratima. Naizgled opušteno, njegovo telo bi

lo je spremno da kao čelična opruga otpusti svu svoju egergiju na prvi znak stvarne opasnosti.

Još deset stopa... još šest...
HARAGEI!

Ninda se ukopa u mestu, nepomičan kao statua od kamena, istražujući svim čulima prostor oko sebe. Vibracije opasnosti stizale su sa nekog mesta koje je bilo gotovo pod njegovim nogama.

Prignuvši se, on osmotri betonsku ploču ispred sebe.

Tanka, gotovo nevidljiva žica bila je zategnuta nad površinom krova, na visini od tri-četiri palca. Da ga haragei nije upozorio, on bi je svakako zakačio nogom i aktivirao...

Šta?

Alarmni uređaj? Eksploziv? Nešto treće?

Pod crnom maskom njegove usne razvukoše se u osmeh. Protivnici su postajali nervozni i sve više im se žurilo.

I sve više su poštovali tog za njih nevidljivog osvetnika koji je bez ijedne ogrebotine na sebi eliminisao sve do sada postavljene klopke...

Oni jednostavno nisu više imali dovoljno ljudi da bi se mogli obezbediti iz svih pravaca. Zaseda postavljena ovde stoga je morala imati i svojih slabih tačaka i on je našao jednu od njih.

I dalje bez šuma on kliznu u stranu, duž žice. Da, sada se jasno videlo u čemu se zamka sastoji.

Neko je vešto rasporedio niz malih mina tako da njihova detonacija zaspe metalnim krhotinama najveći mogući prostor oko sebe. Ma ko upao u tu klopku, čak i ako preživi, biće laka žrtva napadača privučenih eksplozijom...

Odmahnuvši glavom, ninda mirno zakorači preko žice...

HARAGEI! PONOVO!

Zastao je u naizgled nemogućem položaju, sa jednom nogom u vazduhu. Prokletstvo, kako je bio neoprezan!

»Jedna klopka nije klopka«, učio ga je sensei Tanaka. »Dve klopke su klopka... tri klopke su smrtonosna klopka!«

Čovek koji je postavio klopku na krovu nije prošao školu kod senseija Tanake, ali je bio lukav, neverovatno lukav!

Na mestu koje je moralo doći stopalo čoveka koji prekorači žicu nalazila se sledeća zamka. Vrativši nogu nazad, ninda se zagleda u nju.

Po prvi put je video tako nešto, ali je odmah zaključio kakva mu nova opasnost pretila. Tanak kružić sive boje, veličine i debljine novčića, bio je

senzor osetljiv na pritisak. Njegov signal verovatno je takođe aktivirao smrtonosni niz postavljenih mina...

»Dve klopke su klopka... tri klopke su smrtonosna klopka!«

U svakom slučaju, čovek koji je postavio zamku nije poznavao mudrost sensei Tanake. Treće klopke nije bilo i ninda oprezno zakorači na stepenište.

Prvi sprat bio je prazan i tih kao grob. Ninda ga je pretražio onog dana kada je iznajmio kuću i upoznao svaki detalj prostorija golog poda prekrivenog samo prašinom. Odmah je zapazio jednu zanimljivu činjenicu: kroz otvor kamina mogao je čuti šta se događa u prizemlju.

Vrata je podmazao prvog dana i zato je bez šuma ušao u veliki salon koji godinama nije video nikakav nameštaj. Zastao je kraj mračnog otvora kamina i oslušnuo.

Ženski glas koji nešto govori, brzim uzbuđenim šapatom. Sugestivan, malo promukao ženski glas...

— Ti ćeš ga napasti kada uđe, Bajrone... napašćeš ga, on te mrzi, želi da te ubije... Moraš ga ubiti, inače će on ubiti tebe... Napadni ga čim se pojavi na vratima, Bajrone...

*
* *

Iz prizemlja je dopirao snažan zadah opasnosti, ali to više nije uznemiravalo nindžu, jer je znao da njegovi protivnici naprežu svoje poslednje snage, pokušavajući da angažuju čak i Bajrona da im pomogne. Rozalin Dejvis, ta divna žena, ko ristila je svoje moći žene i moći hipnotizera da mladog crnca nagna na napad za koji je znala da neće uspeti. Ipak, biće to dobrodošla diverzija koja će pažnju nindže bar na trenutak provući na drugu stranu, a onda...

Vrhom noža nindža podiže poklopac razvodne kutije električne instalacije u praznom salonu. Njegovi prsti radili su hitro i sigurno.

Uz glasan tresak, koji odjeknu čitavom kućom automatski osigurač pored ulaznih vrata isključi struju, sprečavajući teže posledice kvara koji je Lesli izazvao. U nekoliko dugih skokova nindža izlete na stepenište i zastade na vrhu, tačno ispred ulaznih vrata u stan.

Neko se dole u tami trudio da bude tih, ali mu to nije potpuno uspevalo. Do ušiju nindže dopre škripa kože na cipelama, šuštanje odeće, šum ru-

ke koja duž zida traži dugme automatskog osigurača.

Sklopljenih očiju, koncentrisan samo na sluh, nindža zavila šuriken desnom rukom. Znao je da je pogodio tamo kud je ciljao: tačno u potiljak čoveka koji se bojao mraka...

Šum od trenja odeće o zid, tup tresak o pod, a onda tišina...

Gotovo dotičući zid stepeništa, nindža se spusti u prizemlje. Tamo, iza onih vrata nalazili su se Rozalin, Bajron i možda još neko, iako je nindža u to sumnjao. Oni će ga čekati na drugoj strani hola, spremni da napadnu s leđa u času kada Bajron nasrne na nje-ga.

Smrt čoveka pored ulaznih vrata izazvala je dovoljno buke. Oni su do sada već shvatili da nešto nije u redu...

Mora biti dvostruko oprezniji, ali je sada bar bio u svom elementu i imao još jednu prednost: ovo mesto poznao je mnogo bolje nego oni.

I pripremio nekoliko naizgled naivnih zamki upravo za ovakve slučajeve...

Luster u holu, na primer. Njegov zavratnj bio je olabavljen gotovo do kraja. Jedan jači udarac i...

Vrhom katana nindža snažno odgurnu šipku lustera i hitro,

odskoči unazad, ponovo do stepeništa.

Tresak je odjeknuo kao eksplozija bombe i to je bilo previše za nerve Linhofovih ljudi. Iz dva revolvera kiša olova zasuo mesto na koje se luster sručio.

Klizeći kao senka duž zida, ninda im se privuče sa boka u trenutku kada se oba šaržera gotovo istovremeno isprazniše. Metalno škljocanje oglasi pokušaj da ponovo napune oružje, ali je crna smrt već bila nad njima...

Vrh katana probi obojicu istovremeno, prikivajući ih na trenutak uza zid. Imali su vremena da kriknu, obojica onim istim glasom kojim se ljudsko biće oglašava pred smrt. Ninda naglim pokretom povuče ruku sa mačem sebi i oni skliznuše na pod. Iz četiri uske rane na tepih tiho, tiho poteče topla krv, natapajući svojim mirisom vazduh u prostoriji.

Potpuno nepokretan u tami, ninda je osluškivao, ali sem šuma potoka krvi pod njegovim nogama nije se čulo ništa drugo. Tamo, u dnevnoj sobi, monotoni ženski glas neprestano je ponavljao jedno te isto; čak ni pucnji ni samrtni krikovi ubijenih nisu omeli koncentraciju Rozalin Dejvis...

Pre nego što se pojavi pred njom, morao je učiniti još ne-

što: presvući kostim ninde. Ne zbog Rozalin, jer kazna za nju može biti samo jedna — smrt.

Neće ubiti Bajrona sve dok ne bude primoran na to i to je razlog što ga Bajron ne sme videti u karakterističnoj odeći od crne svile. Taj mladić je imao oštro oko; hitrina pokreta, glas ispod maske, način na koji zadaje udarce, sve to bi ga moglo odati...

Zakon ninde je bio jasan i nemilosrdan: moraju umreti svi koji bi mogli otkriti tajnu njegovog stvarnog identiteta!

Obučen u laku sportsku odeću, on najpre ponovo uključi automatski osigurač pored ulaznih vrata. Hol je ostao u tami, jer lustera više nije bilo; ispod vrata dnevne sobe, međutim, pojavi se uski mlaz svetlosti i on im priskoči, naslanjajući uho na tanko drvo.

— Svetlost — reče na drugoj strani Bajron. Glas mu je bio sanjiv, jedva razgovetan.

— Svetlost... svetlost...

— Da, svetlost, Bajrone. On će sada ući na vrata. I ti ćeš ga napasti. Ubićeš ga, Bajrone. Moraš ga ubiti da on ne bi ubio mene...

Ninda zamišljeno skupi obrve slušajući dijalog koji je podsećao na nevezani razgovor dvoje drogiranih. Uostalom, ni

ta mogućnost nije bila isključena, ali...

Institut za paranormalne pojave!

Sada je znao razlog zbog kojeg su Gordona Vašingtona viđali u toj zgradi... taj razlog imao je divno lice i savršeno telo... i zvao se — Rozalin Dejvis!

— Sada je pred vratima, Bajrone — čuo se glas žene. — On je došao da me ubije... a to ne smeš dozvoliti jer ako ja umrem, umreće i svi oko mene... napadni ga čim uđe... napadni ga... ubij!

Rozalin Dejvis bila je, dakle, jedno od onih ljudskih bića obdarenih takozvanim psi-moćima. U njenom slučaju bila je to prekognicija, sposobnost da predviđa buduće događaje. Međutim, ono drugo što je rekla...

»Ako ja umrem, umreće i svi oko mene...«

Zašto bi morali umreti i ljudi oko nje, ako ona umre? Da li je to samo srdestvo da se Bajron, pod hipnozom navede da bez oklevanja napadne onoga ko uđe u prostoriju?

Ili tu ima još nešto?

Ninđa vrhovima prstiju dotiče drvo vrata. Haragei je negde u pozadini njegove svesti ponovo upozoravao na opasnost...

Kakav oblik bi ta opasnost mogla dobiti?

Postojao je samo jedan način da se to proveriti. Ninđa bez oklevanja odgurnu vrata i uđe u dnevnu sobu osvetljenu pri gušenom svetlošću.

Divlji vrisak, nalik urliku divlje zveri. Kao izbačen iz katalpulta, Bajron polete prema nje mu iz fotelje u kojoj je sedeo. Oči su mu bile ogromne, same beonjače, zenice stisnute kao kod mačke, zubi iskeženi u grču koji je pretio da će mu polomiti vilice.

Ninđa s lakoćom izbeže prvi slepi nalet, dopustivši snažnom telu da smrska zatvorena vrata iza njega. Njegov pogled praito je pokrete žene koja je na vrhovima prstiju skliznula u stranu, do prozora, i tamo ostala motreći prizor pred sobom bez tračka straha na licu.

Haragei nije mogao pogrešiti. Stvarna opasnost na ovom mestu mogla je doći samo od nje...

Bajron je već ponovo stizao, šireći ruke sa kojih je kapala krv, ispod kože zderane udarcem o polomljena vrata. Ninđa ga dočeka dobro odmerenim udarcem u čelo, odbacujući ga nekoliko stopa unatrag.

— Bajrone! — vrisnu žena.

Kao mehanička lutka, telo mladog Crnca ispravi se u vaz

duhu i ponovo stade na široko razmaknute noge. I kretao se kao lutka, ili kao robot, isprekidanim, krutim pokretima koji su, međutim, bili užasno brzi...

Ipak nedovoljno brzi za nindžu koji izbeže i sledeći juriš. Ovoga puta nije udario, iskorišćivši Bajronov promašaj da mu se još jednom zagleda u lice i oči.

U snažnom telu očigledno je bio neko drugi, a ne onaj koga je upoznao pod imenom Bajron...

Legende veoma često pominju ljude opsednute zlim duhovima. U srednjem veku razvijen je složen sistem uputstava za »isterivanje đavola«. I danas mnogi ljudi bez ikakvog razloga počinju da divljaju... zar sve to ne bi moglo imati neke realne osnove?

U svakom slučaju, Bajronovom voljom upravljao je neko drugi, ospednut željom da prolije krv čoveka ispred sebe.

Rozalin Dejvis? Ili neko treći?

Bilo je vreme da pokuša da to otkrije. Dlan desne ruke pogodi Bajronov grkljan zabacujući mu glavu unazad; drugi udarac pronašao je slepoočnicu, šaljući ga bez svesti na pod.

Bez svesti?

Onaj koji je njegovim telom upravljao, nije se dao smesti udarcima koji su to telo pogadali. A i zašto bi; on nije osećao bol niti strah za sopstveni život...

Kao robot, Bajron se još jednom uspravi sa poda i zatetura prema nindži. Ovaj ga je posmatrao suženim očima, ne gubeći iz vida ženu pored prozora.

Preko njenog lica na trenutak prelete bljesak paklenog trijumfa. Ona je mislila da će borbi uskoro doći kraj.

Lak kao pero, nindža se provuče ispod ruke koja je zadala strahovit udarac i nađe se protivniku iza leđa. On sam udario je samo sa dva ukrućena prsta desne ruke, ali je njegov cilj bio pažljivo odabran.

Na vrhu kičme, onde gde se ona spaja sa mozgom, postoji jedno mesto koje, pogođeno preciznim udarcem ili vrhom igle, na neko vreme prekida vezu između mozga i udova.

Nindža je poznavao to mesto...

Kao drvo posečeno nad samim korenom, ukrućeno Bajronovo telo sruči se na pod. Sa osmehom na licu, Lesli se okreće ženi.

— Ovaj trik ti nije upalio, mala. Hoćeš li najpre pokuša-

ti nešto drugo ili možemo odmah početi da razgovaramo?

Njeno lice sada je bilo bledo, ali još uvek čarobno lepo. Prešla je jezikom preko usana i zabacila kosu sa čela unazad.

— Govoriću — rekla je tiho.

— Ali samo ono što budem smela da ti kažem...

— Koga se bojiš?

— Tebe.

— Mene i treba da se bojiš. I zato mi moraš reći sve što znaš o Linhofu.

Preko lica žene prelete trzaj kada je pomenuo to ime, ali je to trajalo veoma kratko.

— Linhof? Ko je Linhof?

— Nemam vremena za takve igre, Rozalin. Linhof je čovek koji hladnokrvno kasapi mlade i zdrave ljude da bi njihove organe prodao bolesnim bogatašima. Najpre mi reci kako on to postiže... na koji način ostvaruje tako potpunu kontrolu nad drugim ljudskim bićima?

— To nećeš doznati. To se ne sme reći.

— Zašto?

— Zato što ne sme. Kazna je... kazna je...

— Šta je kazna, Rozalin? Smrt?

— Gore... gore od smrti.

— Šta?

— To se ne sme reći.

Krug se još jednom zatvorio, istim odgovorom na isto pitanje. Ninda je proučavao njeno lice, nastojeći da uoči bilo kakav trag slabosti, ali nje nije bilo...

Hipnoza?

Veoma je teško hipnotisati onoga koji već poznaje sve tajne te veštine; taj pokušaj mogao bi potrajati dani, nedeljama, a za to vreme Sumiko bi bila u Linhofovoj vlasti...

Ipak, ninda je strpljivo razmišljao, znajući da način da savlada otpor Rozalin Dejvis postoji. Strah, možda... ne, to nije bio pravi put... A tu je bilo i ono zloslutno upozorenje da će umreti svi oko nje, ako ona umre...

Ipak, strah!

Ali ne strah od smrti. Postoji nešto čega se žene boje još više!

*

* *

— U redu — reče ninda tiho, izvlačeći iz skrovišta pod pojasom minijaturno sečivo koje je je blesnulo na svetlosti. — Videćemo da li ćeš biti raspoloženija za razgovor kada ti uredim to tvoje lepo lice...

Crte žene na trenutak izobličići strah i ona ustuknu jedan korak.

— Možeš — reče, ali joj je grlo bilo stisnuto, glas jedva čujan. — Ništa ti ne mogu reći... ne smem...

Pred ulazom u kuću zaustavi se jedan automobil, ali je ninda poznavao zvuk tog motora. Kao i korake koji su hitro prošli kroz hol.

— Kako vidim, ovde je bilo zabavno — reče Tabasko Pit sa vrata. — Opet si upropastio tepihe, Les... koliko sam ti puta govorio da te momke ubijaš u podrumu, kupatilu ili jednostavno napolju!

— To nije loša ideja — na smeši se ninda, ne skidajući pogleda sa lica žene. — Pomozi mi da odvedem našu prijateljicu do kupatila, bojim se da će se proliti još dosta krvi pre nego što progovori. Lice je naročito osetljivo i jako krvari kada se guli koža sa njega... sećaš se onog tipa u Singapuru, Pite?

— Kako da ne — odvrati Tabasko spremno, mada je Singapur bio jedno od retkih mesta na ovoj planeti u kome nika da nije bio. — Čujem da je još živ... i da nastupa u filmovima strave i užasa. Kod njega bar nije potrebno mnogo šminke, ha—ha—ha!

Preko lica žene pređe izraz užasnog straha i čitavo telo joj se zatrese u grču. Desna ruka zaluta pod huljinu, ali je ninda bio spreman i na to.

Brz kao munja stvorio, se pored nje i šćepao je za zglatavak ruke, snažno ga stisnuvši. Rozalin jauknu i otvori prste iz kojih na pod ispade duga tanka igla.

— Podigni to, Pite — dobaci ninda preko ramena, motreći izraz u očima žene. — Pazi, vrh je možda otrovan.

— To mora da je neki otrov — prokomentariša Tabasko oprezno podižući iglu sa tepiha. — Kladim se da oni klasični ne bi ni delovali na našu malu zvečarku! Hej, šta to ona radi?

Jedva primetan pokret u čvrsto zatvorenim ustima upozorio je nindu da Rozalin sprema trik koji je Spajn već iskoristio. Zarivši joj dva prsta među usne, on joj razdvoji vilice i izvuče jezik, ne trudeći se da bude nežan.

— Drži je, Pite!

Uprkos koprcanju i prodornim kricima, zgrabili su je i odneli do kupatila gde Leslie otrže haljinu i rublje sa nje, ostavljajući je potpuno nugu. Pažljivo je pregledao njeno telo, palac po palac, pretraživši čak i dugu, gustu kosu.

— Nema više ničega čime bi se mogla ubiti — reče. — Sem možda onaj trik sa otrovom u zubu... Drži joj usta otvorena, Pite!

Izmorena uzaludnom borbom, žena je sada jecala od iscrpljenosti, ali su joj oči i dalje bile suve i hladne.

— Misliš da je spremna da progovori? — upita tiho Pit.

— Nije još. Ne veruje da sam spreman da joj unakazim lice. Očigledno još nije shvatila s kim ima posla...

— Govori, Rozalin — reče Pit. — On će te unakaziti, a da okom ne trepne... veruj meni!

Ninda oseti drhtaj u glasu prijatelja. Tabasko Pit bio je grub momak, ali pomisao da će za koji trenutak ovo divno lice biti pretvoreno u užasnu krvavu masku bila je i za nje ga previše...

— Izadi sada — reče čvrsto. — Pobriži se za Bajrona. Najbolje da ga odvezeš do najbliže bolnice, mislim da će mu biti potrebna lekarska pomoć...

Pit nemo klimnu glavom i pođe. Ipak, još jednom je zastao na vratima kupatila.

— Les... nemoj to činiti... ako zaista ne budeš morao.

— Neću... ako me ona ne primora.

Vrata se tiho zatvoriše za Pitom i ninda se unese ženi u lice.

— Pitam poslednji put, Rozalin: hoćeš li govoriti?

— Neću, proklet bio! Ubij me!

— Za to ima vremena...

Pokretom ruke brzim kao mi sao ninda načini poprečni rez duž glatkog čela žene, ostavlja jući dugu prugu iz koje linu krv. Prodorni vrisak ga zaglušila.

— Dakle?

— Ne... ne... NEEEE! — vrištala je ona. — NE!

Uzdahnuvši, on zamahnu još jednom. Krvava brazda pojavi se na obrazu, ispružena od uha do samog ugla divnih usana.

— Ovde je ogledalo, Rozalin — reče on tiho. — Pogledaj se... i pokušaj da zamisliš kako ćeš izgledati posle dvadesetog... ili posle stotog zareza!

Tresući se čitavim telom, ona se sklupčala na podu ispred njegovih nogu.

— Nee — jecala je. — Nemoj više... govoriću... govoriću!

— Počni onda! I misli o tome da će ti svaka laž doneti još po jednu brazgotinu!

— Krv... — jecala je ona. — Iskrvariću... moraš me preživeti...

— Uzmi ovaj ubrus — poka za ninda glavom. — I ne brini, nećeš iskrvariti... bar dok to ja ne budem želeo. Ko je Linhof?

— Linhof je genije... sin lekara koji je u nemačkim koncentracionim logorima vršio eksperimente nad logorašima... izgleda da je tada stariji Linhof otkrio sredstvo kojim se može potpuno isključiti čoveka va svest... i taj čovek staviti pod kontrolu svakoga ko iole poznaje hipnozu...

— Kakvo je to sredstvo?

— Ne znam... zaista ne znam... Linhof to krije kao najveću tajnu... potrebna je najpre operacija...

— Kakva operacija, Rozalin?

— Koliko sam uspela da zaključim iz odlomaka razgovora, u telo se ugrađuje sićušni uređaj koji reaguje na daljinsku komandu, utičući na lučenje te specijalne materije u telu... efekat se može pojačati davanjem tog sredstva putem injekcije... ili samo unošenjem pod kožu na vrhu obične igle...

— Gle, gle! Ona tvoja igla premazana je njime, zar ne?

— Da... na taj način mogu svakoga staviti pod svoju potpunu vlast...

— I šta Linhof smjera s tim?

— Linhof... Linhof sanja o ostvarenju nacističkih snova

svog oca: vladavini nad ljudima koje prezrivo naziva nižima od sebe. Njegova želja je čovečanstvo u kojem će svi biti lepi, snažni, inteligentni...

— A ostali?

— Ostali... ostali moraju biti iskorenjeni...

Ninda oseti kako mu jeza prođe leđima. Bio je to odista san ludog genija.

I, ono najstrašnije, Linhof je imao sredstva da svoj san i ostvari!

— Odakle veza sa Institutom za paranormalne pojave?

— Institut je koristio Linhofu... imao je kontrolu nad svima koji su mu mogli biti od pomoći nekim od svojih specijalnih talenata. Tamo su pristupa imali samo ljudi »čiste krvi«, kako je on to nazvao...

— Šta znači »čista krv«?

»Čista krv« je Linhfova definicija... odnosi se na zakone genetike... On tvrdi kako je određen broj ljudskih bića, otprilike jedno od hiljadu, nadmoćno ostalima...

— I ti spadaš u »čistu krv«, Rozalin?

— Da... ima nas mnogo... Linhof neprestano putuje i tra ga za novim regrutima.

Jedna misao pade nindi na pamet, Pažljivo je motrio lice žene, upola skriveno ubrusom već mokrim od krvi.

— Ima li »čiste krvi« i među ljudima koji su na visokim položajima u ovoj zemlji? Ili u nekim drugim zemljama?

Kratko oklevanje, a onda Rozalin potvrdi glavom.

— Ima...

— Znaš li njihova imena?

— Ne. Linhof ih krije kao najveću tajnu...

— Lažeš, Rozalin!

Sečivo još jednom sevnu pred očima žene, ali ovoga puta nje no lice ostade pošteđeno.

— Ne! — vrisnu ona. — Ne moj više! Reći ću ti...

— Imena!

— Znam... znam samo jedno, zaista... čak nisam sigurna ni da je to ime pravo...

— **Koje** ime, Rozalin?

— Linhof ga naziva samo »mister Krebs«... to je sve što znam. Krebs je na nekom visokom položaju u Pentagonu...

— I jedan od Linhofovih pacijenata, je li tako?

— Da... to je način da moćni i bogati ljudi dođu pod njegov uticaj...

— Logično. Kod njega se uvek može dobiti ono što druge, pa čak ni najbolje klinike nemaju. Novi, mladi bubrezi, na primer. Novo srce, Rozalin. Zнала si za to?

— Znala sam... Linhofu uobičajeni način nabavke organa

za presađivanje nije dovoljan i zato se pobrinuo da stvori sopstvenu zalihu...

— Da, to se lako da zaključiti. Vidim da si bila iskrena, Razalin... ali mi moraš reći još dve stvari...

— Reći ću ti. Reći ću sve...

— Da li je tačno da će, ako ti umreš, umreti i svi oko tebe?

— Tačno je.

— Kako?

Ona dohvati njegovu ruku i položi dlan na svoj čvrsti trbuh.

— Osećaš li tu nešto?

— Hmmm... kao da je debeo omotač od sala, iako to ne može biti.

— Ne, nije salo. Još jedan Linhofov trik, nasleđen od oca. U moju trbušnu duplju smestio je izvesnu količinu plastičnog eksploziva. Detonator je povezan sa uređajem koji prati rad mog srca. U trenutku kada ono prestane da kuca, eksploziv se aktivira. Prema Linhofovim proračunima, smrt je sigurna svima u krugu od deset jardi oko mene, sem ako nisu u nekom čvrstom zaklonu.

— Užasno. I ti si dobrovoljno pristala na to?

Žena obori pogled. Po prvi put ispod dugih trepavica potekoše mutne suze, mešajući se sa krvlju na obrazima.

— Ne — reče jedva čujno.
 — Nisam pristala... ali sam kasnije shvatila da je Linhof od mene stvorio svoje moćno oružje, a to je...

— Ti... ti obožavaš tog ludaka?

U očima žene blesnu plamen. Ona prkosno zabaci glavu.

— Da, volim ga — reče snažnim glasom.

— Ti si ga izdala, Rozalin — podseti je ninda sa smeškom na usnama.

— Da, ali to tebi neće pomoći. Sve što si doznao premalo je da bi mu bar malo naškodilo, Eldridž!

— To ćemo videti... čim ću jem od tebe i poslednju stvar koju mi nisi rekla: kako se ulazi u kliniku?

— Niko ne može ući ako nije u pratnji Linhofovih ljudi.

— Kako se to postiže?

— Posetioci se primaju u zgradi koja je izvan ograđenog kruga klinike. Elektronski uređaji, slični onima na aerodromima pregledaju ih, tako da niko ne može uneti oružje. Odatle se može dalje samo kroz specijalni tunel i to, kako rekoh, samo u pratnji nekog od naših ljudi...

— Ograda?

— Ograda nema slabih tačaka, to je već mnogo puta provereno...

— Ipak, postoji jedna slaba tačka, Rozalin...!

— Ne.

— Uverena si u to?

— Potpuno.

— Vrlo dobro.

Izmakavši do vrata kupatila ninda joj u nekoliko kratkih preciznih rečenica izloži svoj plan za upad u Linhofovu kliniku. Svaka nova reč stizala je kao udarac koji je grčio telo žene...

Zalupivši vrata za sobom, ninda ščepa torbu sa svojom opremom i potrča napolje, ne trudeći se da zatvori ulazna vrata zgrade.

Eksplוזija nije bila tako snažna kao što je Rozalin Dejvis mislila da će biti. Ipak, Linhof je bio u pravu: sigurna smrt čekala je svakoga ko bi se našao pored nje u trenutku kada njeno srce prestane da radi...

*

* *

— Znaš da bih za ovo mogao izgubiti svoju pilotsku licencu — reče Tabasko Pit široko se cereći. Duboko pod njima, Njujork je blistao milionima svetiljki koje su lagano klizile u stranu kako se mali sportski avion naginjao da bi

savladao vlažni vetar sa okeana.

— Pa? Koliko se sećam, nisi je ni dobio na regularan način — smeškao se ninda, navlačeći kapuljaču na glavu. — Komisi ja pred kojom si polagao svečano se zaklela da u ovoj zemlji nikada nećeš dobiti dozvolu motornog pilota. Ili možda nije bilo tako?

— Bilo je tako — uzdahnu Pit, motreći svetla pod sobom i pokušavajući da se orijentiše uz pomoć plana grada raširenog na kolenima. — Ali, sami su krivi, do đavola. Jedan od njih rekao je da nisam baš siguran u letu, a da ta nesigurnost potiče od toga što mi se u dahu oseća alkohol. Hteli su da odmah sletim, naravno.

— I?

— Načinio sam nekoliko akrobacija, tek koliko da se zabavim. Šteta što nisi video njhova lica, Les! Bila su zelenija od trave na aerodromu kada sam konačno sleteo. Mislim, morao sam da sletim, jer je rezervoar sa gorivom bio ispražnjen do poslednje kapi.

— Da, sad se sećam. I nadam se da ti tako nešto neće baš sada pasti na pamet.

— Taman posla — uvredeno odvrati Pit. — Ja čuvam svoju licencu, čoveče! Stajala

me je okruglo tri hiljade dolara, mnogo više nego prava! Čekaj, je li ono tamo Ist River?

— Jeste — ninda proveri pa dobran na svojim grudima. — Za koji minut treba da se nađemo iznad klinike. Kakav je vetar?

— Duva sa okeana. Izbaciću te malo dalje od mesta na koje treba da padneš, a?

— Aha. Padobran je zgodna stvar, ali ga odavno nisam koristio. Srećom, ta klinika blešti od svetla tako da mi neće biti teško da se orijentišem.

Neko vreme su ćutali, gledajući more svetlosti pod sobom, a onda Pit pročisti grlo.

— Hmm... Les.

— Molim?

— A šta ako je Linhof mislio i na vazduh? Mislim, ako negde na tom krovu ima i protivavionski top?

— Može biti gadno za tebe, Pite.

— Za mene? Zašto samo za mene?

— Zato što ja imam padobran, a ti ga nemaš — nasmeja se ninda glasno, lupivši prijatelja po snažnom ramenu. — Ne brini, šalim se. Uostalom, avion će nad klinikom biti veoma kratko, tek koliko da ja iskočim. Posle toga kidaj oda-

vde i usput smišljaj šta ćeš reći kontroli leta koja ti je izričito zabranila da noću koristiš aerodrom.

— Oni me ne brinu. Do đavola i dozvola, uvek mogu da kupim novu. Voleo bih da znam kako ćeš ti izaći iz tog osinjaka, Les. A naročito ako nađeš i Sumiko.

— O tome još nisam razmišljao, jer nemam dovoljno elemenata da bih stvorio nekakav plan. Ukratko — videću kad budem tamo. Zadovoljan?

— Potpuno — progunda Pit, skrivajući svoju zabrinutost grubim izrazom lica. — Naš prijatelj Linhof je tamo, je li tako?

Ninda se naže da pogleda kroz prozor. Kao jezero svetlosti u ostrvu tame, opet okruženim morem svetlosti, pod sobom je ugledao kliniku doktora Linhofa.

— To je. Skreni malo na istok i smanji visinu. Dve hiljade stopa, ne niže.

— Nije ti previsoko?

— Nije. Oni dole ionako neće videti ništa na nebu pored svih onih svetljki, a ja ću imati vremena da dobro razgledam čitav kompleks i smislim neki plan.

Pit klimnu glavom, ne odvajajući pogled od instrumenata.

— Možeš da pođeš — reče.

— I srećno, Les...

Ninda mu još jednom mahnu rukom u rukavici od crne svile, a onda se kroz otvorena vrata izvuče na nestabilno krilo malog aparata. Mirno je pogledao u ponor pod sobom, a onda raširio ruke i skočio.

Padabran se otvorio sa glasnim šumom kada je povukao ručicu i njegov pad postade sporiji. Podigao je pogled, tražeći avion iznad sebe, ali je Pit poslušao njegov savet i već bio daleko. Kroz buku saobraćaja koja je dopirala sa zemlje jedva se još naslućivalo tiho zujanje njegovog motora.

Zgrada Linhofove klinike, sa da se to jasno videlo, imala je kvadratno jezgro iz koga su se, u vidu krsta, pružala četiri jednaka krila. Svud unaokolo bio je park pun zelenila, ali je prostor širok gotovo dve stotine jardi neposredno uz ogradu, bio prekriven samo gustom kratkom travom. Rozalin Dejvis je bila u pravu; ako bi neko uspeo i da prođe ogradu, bio bi izložen pogledima čuvara, televizijskih kamera i skrivenih senzora koji bi odmah odali njegovo prisustvo.

Prirodni cilj ninde bilo je središte džinovskog krsta, ali je to bilo mesto koje je, zapra-

vo, morao izbeći, pošto se tu nalazio heliodrom, označen bleštavim žutim svetiljkama. U blizini se svakako nalazi i kontrolna kabina sa dobrim pogledom na krov i čovekom koji u njoj neprestano dežura, spreman da u svako doba prihvati helikopter sa nekim hitnim slučajem.

Lagano povlačeći užad svog padobrana izrađenog od čvrste crne svile, ninda ga usmeri prema istočnom krilu zgrade. Ono mu je bilo najbliže i za slučaj da ga promaši, još uvek se mogao nadati da će se dočepati narednog krila. izbegavajući spuštanje u prostor između krovova krsta, uređen kao šetalište i osvetljen nizovima svetiljki.

Vetar je ovoga puta bio na njegovoj strani u nekoliko minuta kasnije stopala u mekoj obući dotakoše betonsku ploču krova. Potrčavši nekoliko koraka, ninda se održa na nogama, žurno privlačeći užad padobrana kako bi mu smanjilo površinu i izbegao opasnost da ga neki iznenadni udar vetra zbaci sa mesta na kojem se našao.

Oslobodio se padobrana i zgužvao ga u podnožje kućice u kojoj se nalazio mehanizam lifta, a onda oprezno osvrnuo oko sebe.

Zbog bezbednosti helikoptera, krila su bila čitav sprat niža od centralnog jezgra, što je značilo da se sva četiri ravna krova mogu kontrolisati kroz velike osvetljene prozore. Onaj međutim koji iz osvetljene prostorije gleda napolje, u mrak, neće mnogo videti, a naročito ako je ono što treba da vidi hitna figura obučena u crno od glave do pete.

Nekoliko trenutaka kasnije ninda se našao pored jednog od prozora centralne zgrade i oprezno provirio unutra.

Velika kvadratna sala, ispunjena kompjuterskim konzolama i ekranima koji su zelenkasto svetlucali. Oko njih su šetali ljudi u poznatim sivim kombinizonima i crnim majicama, pažljivo zagledajući svoje uređaje.

Centar službe obezbeđenja, očigledno. Sa ovog dominantnog mesta Linhofovi ljudi kontrolisali su svaki delić prostora oko zgrade i svaki hodnik u njoj, sa mogućnošću da se uključe i u pojedine prostorije, ako to bude potrebno.

Gradnja takvog jednog nervnog centra u velikim zgradama ima svoje opravdanje, jer se sa jednog mesta može kontrolisati bukvalno sve: od temperature i vlažnosti vazduha,

do potrošnje struje i rada liftova. Takav centar je doslovno mozak zgrade...

Dobro usmeren udarac u mozak, međutim, donosi trenutnu smrt. U najboljem slučaju paralizu...

Sa ovog mesta mogao se pre kinuti, recimo, dovod struje i sprečiti automatsko uključivanje agregata. Pomeranjem jedne jedine male poluge prekinuo bi se rad liftova, klima uređaja, elektronskih instrumenata... čitava ogromna zgrada pretvorila bi se u mračnu pećinu kojom bi jurili ljudi podivljali od straha.

Nekoliko minuta posmatranja dovelo je nindžu do zaključka da bi takav poduhvat bio suviše opasan. Ukupno četrnaest ljudi nalazilo se u prostoriji tako velikoj da jednim pogledom ne bi mogao kontrolisati sve njene uglove.

A sva četrnaestorica nosili su u velikim futrolama za pojasom pištolje sa kojima su svakako umeli da rukuju. Linhof je bio perfekcionista; videlo se to na svakom koraku koji je do sada prešao. Ljudi iz njegovog obezbeđenja morali su biti stručnjaci svog posla...

Kako, onda, dalje? Kako dospeti do čoveka u čijem se da-

volskom mozgu začela ideja o »čistoj krvi«?

Otpuzavši ispod prozora do ivice, ninda se zagleda u zid ispod sebe. Dva sprata niže, kratak niz prozora manjih od ostalih nije bio osvetljen. To bi mogle biti ostave ili kupatila, prostorije koje se obično retko koriste...

Motreći na svaki pokret iza osvetljenih prozora, ninda tiho odmota tanko svileni uže sa svog pojasa i učvrsti njegov kraj za podnožje antene postavljene u blizini.

Čvrsto stisnuvši uže rukama i oslanjajući se stopalima o zid, on počeo da se spušta. Položaj antene nije bio baš najpovoljniji; shvatio je to kada je video da uže pada posred osvetljenog prozora najvišeg sprata.

Obuhvativši uže stopalima, on se kao cirkuski akrobata prevrte u vazduhu i nastavi da se spušta sa glavom naniže. Oprezno je izvirio perko gornje ivice prozora.

Obična bolnička soba, krevet u uglu nad kojim gori zidna lampa. Neko je sedeo u krevetu i čitao novine zaklonivši njima lice.

Hitro kao munja ninda skliznu niz uže, ostavljajući osvetljenu površinu iznad sebe. Još

jedan prozor, a onda će moći da potraži neki ulaz u zgradu.

Slika je bila gotovo identična, s tom razlikom što je iza ovog prozora bolesnik u postelji hrkao tako glasno da ga je ninda čuo pre nego što je stigao do ivice. Ta prepreka, dakle, neće biti opasna.

Manji, mračni prozor do kojeg je stigao nije bio zaštićen nikakvim rešetkama; nimalo čudno, s obzirom da se nalazio pedesetak stopa iznad tla. Pridržavajući se nogama, ninda opipa njegovu ivicu, a onda zadade lak udarac prstima desne ruke na pažljivo odabrano mesto.

Gotovo bez šuma prozor se otvori i on sklzinu kroz nje, dočekujući se na ruke. Sva čula su mu bila napaeta, ali sem dalekih, mirnih koraka u hodniku, do ušiju mu ne dopre ni kakav šum.

Spolja je dopiralo dovoljno svetlosti da utvrdi kako se našao u nekoj vrsti skladišta. Po uredno poređanim policama ugledao je niz većih ili manjih kutija sa natpisima koji su svedočili da se unutra nalaze razni lekovi.

U redu, sada je bio u zgradi. Na koju stranu da krene da bi stigao do Linhofa?

Na to pitanje mogao mu je odgovoriti samo neko iz Linhofovog kruga. Prišavši vratima, ninda pažljivo oslušnu.

Njegova koncentracija bila je takva da je čuo čak i hrkanje čoveka u sobi iznad sebe. Sem tihe muzike koja je dopirala iz jedne od soba, bio je to jedini šum koji je registrovao.

Ili ipak ne...

Da, sada se to ponovo čulo. Šuštanje hartije...

Tamo, na kraju hodnika, neko je u pravilnim razmacima obrtao listove knjige ili časopisa.

Neće biti teško izleteti u hodnik i ščepati ga pre nego što uspe da da znak za uzbunu. Jedini problem biće kamera koja će to sve registrovati, a Linhofovi ljudi biće svakako mnogo oprezniji nego čuvari u zgradi »Holistera«...

Žurba ovde neće pomoći. Ninda opusti mišiće, tražeći kratak predah dok mu je mozak užurbano radio.

Novi šum. On se prenu, ispunjuje pluća vazduhom, spreman da trenutno reaguje.

Motor lifta, škripa kablova. Tresak vrata koja se otvaraju i teški koraci velike grupe ljudi po glatkom podu hodnika.

— Vas trojica u ovo krilo — reče neko grubim glasom.

Pretražite sve, svaku stopu. I budite prokleta oprezni, momci... taj čovek je pravi đavo!

*
* *

»Oni znaju da sam u zgradi«, prolete nindži kroz glavu. Ali... kako?»

Paranormalne pojave...

Objašnjenje se moralo nalaziti upravo u paranormalnim pojavama. Linhof je umeo da iskoristi specijalne talente svojih ljudi...

Negde u zgradi sedeo je telepata čiji je jedini zadatak bio da »osluškuje« misli ljudi oko sebe. Ne da ih čita, jer je to gotovo nemoguće, ali to nije ni potrebno.

Nindža je imao nešto slično i to je nazivao »haragei«. Linhofov telepata je, možda u većoj meri od njega, mogao da nasluti pretnju u mislima čoveka koji je iznenada, usred noći, pao sa neba...

Situacija je iz sekunde u sekund postajala sve opasnija. Alarmirani, Linhofovi ljudi postaću desetostruko, stotruko oprezniji. Pretraga zgrade neće biti rutinska i oni će zaista zaviriti u svaki njen ugao...

U redu, mogao je eliminisati jednu po jednu grupu, ali samo

u početku. Izdajničke kamere pokazaće pravac njegovog kretanja i on će se uskoro naći pred nadmoćnim snagama. Njihova prednost biće još veća zato što poznaju zgradu i sve prolaze u njoj...

Ključ čitave ove opasne igre nalazio se ipak u centru obezbeđenja. Bila je greška što ga nije uništio sa jednom ili dve eksplozivne kuglice...

Ili možda ipak nije. Linhof bi time bio upozoren na opasnost i pohitao bi da se ukloni. Ovako, bilo je još izgleda da ga se dočepa.

Iznenada, kao i mnogo puta, do sada, podsvest nindže došla je do rešenja. Jedinog mogućeg rešenja u datom trenutku...

Iskustvo. To je bila ona bitna komponenta znanja nindže koja ih je izdvajala od ostalih boraca. Škola koju su prošli počinjala je hiljade i hiljade situacija koje su na prvi pogled bile bezizlazne, ali je neki od njihovih prethodnika uvek pronalazio rešenje...

Deset sekundi bilo mu je potrebno da zbaci sa sebe odeću nindže i ukloni je zajedno sa mačem iza jedne od polica, zadržavajući samo kožni opasač sa zataknutim nožem oko nagog struka.

Vrata odaje naglo su se otvorila i u njih je prodro mlaz

svetlosti iz hodnika. Ninda je bio spreman na to, skupljenih zenica kako ne bi ostao zaslepljen.

Njih trojica ušli su oprezno, sa oružjem na gotovs. Po svim pravilima: jedan napred, druga dvojica korak iza njega, spremni da ga zaštite. Iz svog zaklona ninda ču kako jedna ruka pipa po zidu tražeći prekiđač.

Odaju preplavi svetlost. Biće to trenutak kada će sva trojica instiktivno žmirnuti da zaštite oči.

Šurikeni bi bili vrlo zgodni, ali je postojala opasnost da neki od pogođenih ljudi padne natrag, u hodnik i u vidno polje kamere. Stežući dršku kratkog noža, ninda se ustremi na trojicu protivnika.

Da je bio obučen, da je u rukama imao pištolj ili pušku, jedan od njih imao bi vremena da reaguje. Prizor potpuno na gog čoveka koji iskače pred njih na trenutak ih je zbunio i oni nisu znali šta treba da čine.

Zato je ninda znao. Tri kratka zamaha rukom, tri tupa udara koja su smrtonosnom preciznošću pogodila vitalne organe trojice ljudi. Poslednjeg je morao pridržati rukama da ne ispadne u hodnik, ali je najteži deo posla bio obavljen.

Odeća jednog od njih najbolje mu je pristajala i on je hitro navuče. Na crnoj majici krvava mrlja, već neugodno hladna, nije se mnogo zapazala. Njegov opasač sa čitavim minijaturnim arsenalom ostao je prikriven pod onim sivim mehaničarskim kombinezonom.

Duboko udahnuvši, ninda izađe na vrata, izloživši se oku kamere. Na trenutak je zastao i izgovorio nekoliko reči, kao da se obraća ljudima koji su ostali za njim, a onda mirnim korakom, bez žurbe krenuo prema liftu.

Ogromna zgrada morala je biti puna ljudi u sivim kombinezonima i crnim majicama. Niko nije poznavao sva ta lica; nikome se nije moglo učiniti su mnjivim što jedan od trojice izlazi iz odaje da bi nastavio potragu u drugom pravcu.

Čovek u belom mantilu bolničara, za stolom pored lifta, jedva je podigao pogled sa svog časopisa kada je Leslie stao ispred vrata i pritisnuo dugme. Trenutak kasnije ona su se bešumno otvorila i ninda uđe, vrebajući svojim čulima znake opasnosti.

Nije ih bilo. Uz tihi šum vrata lifta se sklopiše za njim.

Gore ili dole? Leslie pređe pogledom preko niza dugmadi.

Nešto tu nije bilo u redu. Zgrada je u ovom centralnom delu imala osam spratova... a lift je bio opremljen sa dva dodatna dugmeta...

Nindine usne razvukoše se u prezriv osmeh. Linhof je, dakle, spadao među one koji sigurnost traže duboko u utrobi zemlje.

Pritisnuvši najniže dugme, on oseti kako kabina lifta naglo ubrzava, što je značilo da će za dvadesetak sekundi biti na svom cilju.

Da li Linhof smatra da je čitav kompleks tako dobro obezbeđen pa mu dodatni čuvari nisu potrebni? Ili će njegove odaje biti zaštićene preprekama na kakve još nikada nije naišao?

Njegov zločinački genije bio je sposoban na sve. Prema tome...

Uz lak potres lift se zaustavi. Sa nožem u ruci, skrivenoj na leđima, ninda, je čekao da se vrata otvore.

A u dubini njegove svesti lagano se budilo predosećanje opasnosti...

Pet sekundi... deset...

Vrata se nisu otvarala.

»Zamka«, zaključio ninda sa hladnokrvnošću koja ga je i činila tako užasnim protivnikom. Bez traga straha u očima

i pokretima čekao je da se vrata otvore i na njih nahrupi neka nova, do sada nepoznata opasnost.

Umesto toga, lift još jednom zadrhta i krete.

Naniže...

»Logično«, razmišljao je ninda. »Linhofovo skrovište je još dublje... i ne moraju svi u ovoj ogromnoj zgradi znati da ono uopšte postoji...

Još jednom kabina se zaustavi, ali su se vrata ovoga puta odmah otvorila, otkrivajući svod od grubog betona osvetljen nizom svetiljki zaštićenih žičanim mrežama. Podsećalo je to na sklonište od atomskog napada i upravo to bi moglo i biti, sudeći bar po putu koji je lift prešao da bi se spustio na ovaj nivo.

»Da, Linhof misli na sve mogućnosti«, mislio je ninda, istražujući čulima prostor oko sebe. »Ovo mu svakako nije jedina jazbina... mora da po svetu postoje i druge, za svaku varijantu opasnosti po jednu...«

— Izadi, Eldridž — reče metalni glas iz zvučnika koji se nije video.

Smešeši se, ninda iskorači na betonski pod. Vrata lifta za njim automatski se zatvoriše, a preko njih bučno pade teška čelična rešetka.

»Prema tome, mogu samo na pred«, mislio je on, još jednom se osvrnuvši oko sebe. Zidovi sa obe strane bili su goli i prazni; jedino ispred njega nalazila su se čelična vrata koja su vodila u sledeću prostoriju.

— Pođi napred, Eldridž — javi se ponovo skriveni zvučnik.

Sada je poznao taj glas, iako ga je čuo samo jednom, i to preko telefona.

Glas čoveka koga je zvao po što je ubio Rotvajsa.

Linhofov glas!

Vrata pred njim otvorila su se automatski, uz zvuk snažnih elektromotora. Iza njih nalazila se uska odaja, takođe potpuno prazna, a na njenom kraju druga vrata, potpuno ista kao ona koja je prošao.

Ona su se otvorila tek kada su vrata za njim ponovo bila zatvorena. Graditelj ove podzemne tvrđave svakako je imao u vidu mogućnost da vazduh napolju postane suviše za gađen da bi mu se smelo dopustiti da prodre ovamo...

Sledeća prostorija nije bila prazna. Tri čoveka u sivim kombinезонима i crnim majicama čekali su ga u odaji nalik na luksuznu čekaonicu uspešnog lekara na Ist Endu.

Uostalom, doktor Linhof je to i bio...

Tri mračne cevi velikog kalibra gledale su ga u lice sa bezbednog rastojanja. Šanse da savlada svu trojicu pre nego što ga pogodi jedan od njihovih metaka bile su minimalne.

— Baci taj nož, Eldridž — reče srednji čovek, grmalj naduvenog lica i glatko obrijane glave. — A onda svuci te dronje sa sebe... ali polako, vrlo polako...

Drsko im se smešeći, ninda se saže da položi nož na tepih pred svoje noge. Ispod oka je motrio na Linhofove ljude, ali oni nisu skidali oka sa njega; cevi pištolja još uvek su bile uperene u njegovo telo.

— Sada odeća! Hajde, požuri, nemamo ceo dan!

Bez žurbe, ninda svuče sve sa sebe, uredno slažući delove odeće na fotelju pored koje je stao.

— Još nešto, gospodo? — upita podrugljivo. — Možda neki od vas želi da mi zaviri u usta; zubi bi mi mogli biti oštiri nego što je dopušteno!

Sva tri lica ostadoše bezizrazna. Stajali su nepomično, kao da čekaju uputstva od svog nevidljivog šefa.

— Uvedi ga, Čembers — javi se zvučnik. Ovoga puta glas

je dopro iz interfona postavljeno na stolu pored sledećih vrata.

Iako je protivnik pred njima bio nag i razoružan, pažnja onoj trojici nije popuštala. Izmakli su Leslieju sa puta, neprestano ga držeći na nišanu.

Vrata je otvorio onaj ćelavi grmalj i zakoračio nekoliko koraka kroz njih, leđima okrenut čoveku koji ih je čekao u svojoj radnoj sobi.

— Doktor Linhof, pretpostavljam — reče ninda sa osmehom na licu. — Drago mi je što smo se konačno upoznali, doktore.

— Izadi, Čembers — reče čovek za pisaćim stolom. Usko, aristokratsko lice, srebrnasta uredna kosa. Tanke usne i oči hladnije od polarnog večitog leda...

— Ali, šefe... on je opasan!

— I ja sam opasan, Čembers! Zar si to zaboravio?

— U redu, šefe — progundća ćelavi, povlačeći se prema vratima.

— Zatvori ih, Čembers. Spolja!

Sa svog mesta za stolom, Linhof ga isprati pogledom, a on da prekorno zavrte glavom.

— Tako je to — reče kao da se pravda. — Na sve strane gruba snaga i mišići, nigde ni-

malo mozga. Ponekad pomislim da je sve ono što činim uzaludno i da će se čovečanstvo, posle atomske kataklizme, ponovo spustiti na stupanj neandertalaca. Ovaj Čembers, na primer... verujem da bi se izvrsno snašao i kada bismo ga potpuno golog i bez oružja spustili u najdublju džunglu Amazonije. Životinja, prava zver i ništa više.

— Njegova krv nije čista? — podrugljivo upita ninda. Linhofov dugi govor iskoristio je da osmotri svaki detalj nevelike prostorije: pisaći sto, orman sa knjigama duž čitavog zida, običnu čeličnu kasu u drugom uglu, bife sa ne baš velikim izborom flaša. Nasuprot sjaju i blesku zgrade na površini, činilo se da u svom tajnom skrovištu doktor Linhof živi pravim asketskim životom.

— Ne, on nema čistu krv — odvrati Linhof blago se smešeći. — Ali za neke stvari još uvek mi može korisno poslužiti. Po njemu se vidi da je bio rvač, zar ne?

— Da, vidi se. Zašto?

— Kada mi je dosadno, priredim ovde poneki meč između mojih ljudi. Pravo je uživanje gledati Čembersa kako to radi. U njemu se tada budi ona iskonska zver, tanka ljuš-

tura civilizacije potpuno nestaje. Ubio je trojicu do sada. Golim rukama.

— Dovedi ste me ovamo, do ktore, da biste se hvalili snagom svog telohranitelja?

— Ah, da! I sam pogled na tog glupana, kako maločas rekoh, potpuno mi poremeti misli... Zbog čega me progoniš, Eldridž?

Iznenadno pitanje nije zbunilo Leslija. Osmehnuo se i slegnuo ramenima.

— To sam rekao još u našem prvom razgovoru. Onda kada sam ubio Rotvajsa. Moraš biti kažnjen za ono što si učinio, Linhof...

Kao da ga nije čuo, Linhof je nekoliko trenutaka preko sklopljenih ruku buljio u nagog čoveka pred sobom. Oči su mu, ma kako to neverovatno zvučalo, postajale sve hladnije.

— Zabavan si, Eldridž — reče iznenada. — Ti ne shvataš, izgleda, da imaš posla sa čovekom koji ti je u svemu nadmoćan...

— U svemu? Ja ne bih bio tako siguran na tvom mestu, Linhof!

— Znam o čemu razmišljaš, Eldridž.

— Telepatija? Uostalom, nije ni važno, ja ne krijem da sam došao da te ubijem...

— Tu i nije potrebna telepatija — reče Linhof sa hladnim osmehom. — Tvoje lice pokazuje da bi najradije preskočio ovaj sto i šcepao me za gušu.

— Tačno.

— Vrlo dobro. Zašto to onda ne učiniš, Eldridž?

*

* *

»Neverovatno«, pomisli ninda. »Pa on me još izaziva!«

I da haragei nije upozoravao, urođena opreznost navela bi ga na oklevanje. Linhof je bio previše siguran u sebe, što je značilo da negde u rukavu krije još poneki adut.

Ali kakav?

— Ne žuri mi se — reče ninda mirno. — Pre nego što umreš, želim da doznam tajnu o sredstvu kojim sebi potčinjavaš druge ljude.

— Ah, dopada ti se takva zamisao, zar ne? Voleo bi da si na mom mestu, da raspolažeš praktično neograničenim moćima?

— Ne. Ne želim moć radi moći i vlasti nad drugim ljudima.

— Moralista — prezrivo reče Linhof, zavaljujući se u fo-

telji. — U redu, možeš uzeti tu tajnu. Svi podaci nalaze se na mikrofilmovima, a oni su u onoj kasi tamo. Dovoljno je da priđeš, otvoriš je i uzmeš ono što želiš. Nije čak ni zaključana, Eldridž.

»Samouveren protivnik opasan je protivnik«, mnogo puta mu je ponovio sensei Tanaka. »Ali ne i najopasniji... samouverenost je dobra stvar, ali ako se onaj ko je poseduje ponaša predvidivo...«

Da li se ovakvo Linhofovo ponašanje zaista moglo predvideti?

»U redu, on smatra da je kao čovek nadmoćan nada mnogom«, mislio je ninda. »Po svemu. Po znanju, inteligenciji, fizičkoj snazi«...

Fizičkoj snazi?

Ne. Linhof nije mogao biti toliko glup. Bio je u dobroj kondiciji, očigledno, ali nikako dorastao protivniku dvadesetak godina mlađem od sebe...

Linhof je kod sebe morao imati neko oružje, sposobno da deluje i na daljinu. Tu negde, na dohvat ruke.

Još jednom ninda pređe pogledom po površini stola. Jedna debela knjiga, nemarno razbacane hartije, telefonski aparat, olovka...

Olovka?

U njegovoj podsvesti haragei potvrdi da je to predmet od kojeg preti najveća opasnost i ninda se unese u posmatranje onoga za što je najpre pomislio da je obična olovka. Podsećalo je to na trans koji je Linhof posmatrao sa lakim osmehom na usnama.

Iznenada, predmet nalik olovci malo se pomeri na stolu, iako ga Linhof nije dotakao!

— Telekineza — zadovoljno reče Linhof uzimajući »olovku« u ruku. — Retko mi to uspeva kod predmeta ovako velike mase, ali si mi ovoga puta ti pomogao. Toliko si se skoncentrisao na moju duvaljku da sam se na trenutak uplašio da ćeš je teleportirati iz ove prostorije...

Duvaljka!

On se uplašio da može ostati bez nje...

To je bilo Linhofovo oružje!

Strelica skrivena u unutrašnjosti tog primitivnog, ali uvek veoma efikasnog oružja svako ko je bila premazana Linhofovim preparatom.

— Da, tako je — klimnu ovaj glavom. — Prvu duvaljku poklonio mi je otac pre mnogo godina, u Paragvaju, dok je eksperimentisao sa Indiosima iz džungle. Postao sam pravi majstor sa njom. Te stre-

lice su zaista odlično oružje, Eldridž... čak i kada im vrh nije zatrovan!

— Znam. Imaju samo jednu manju; šta ako prva strelica promaši?

— Dozvoli da poneka od mojih tajni ostane sačuvana od tvoje radoznalosti, Eldridž — nasmeja se Linhof. — Nemam nameru da se baš potpuno predam u tvoje ruke. Ali, dosta je bilo igre, da pređemo na stvar. Hoćeš li da radiš za mene?

— Ne!

— Takav odgovor sam i očekivao — mirno klimnu glavom sedokosi. — Šteta. Čovek kao ti dobro bi mi došao.

Ninda provuče ruku kroz kosu.

— Ne, još jednom. Ne želim da postanem jedan od tvojih robota, Linhof!

— I ne moraš. Tvoje telo je dobro očuvano i izgleda zdravo. Nekom od mojih pacijenata uvek može zatrebati nešto što tebi više neće biti potrebno, Eldridž. Srećan ti put... u pakao!

»Opet me izaziva«, mislio je ninda, »ali ništa ne prepušta slučaju... Duvaljka mu je u ruci; stići će da je prinese ustima pre nego što pređem polovinu rastojanja do njega...«

— Čembers! — reče oštro Linhof, pritisnuvši taster interfona. — Vodi ga odavde!

Vrata iza ninde se otvoriše, ali on se nije okrenuo. Pogled mu je bio koncentrisan na duge, vitke prste koji su se raselano igrali Linhofovim najopasnijim oružjem.

— Kuda, šefe?

— Na pregled. Neka Bergson dostavi rezultate lično meni, ja ću odlučiti gde ćemo ga upotrebiti. Idi sada, Čembers!

Ostavljajući duvaljku na stolu, Linhof se zavalio u fotelju i sklopi oči.

Bio je to trenutak koji je ninda dugo vrebao...

U desnoj ruci bila mu je tanka srebrna žica, toliko tanka da se nije videla čak ni upletena u njegovu kratku crnu kosu. Izvukao je jednim trzajem u trenutku kada je tobože prošao rukom preko glave i sada je konačno i on imao neko oružje!

Linhof otvori oči i posegnu rukom prema duvaljci. Njegova fantastična sposobnost telepatije upozorila ga je na opasnost koja se bližila, ali je upozorenje ipak stiglo za delić sto tog dela sekunde prekasno.

Ruka ninde ne bi bila dovoljno dugačka da dohvati duvaljku pre Linhofa; dve stope sre-

brne žice sa omčom na kraju u tom trenutku predstavljale su svu razliku između života i smrti!

Vođena nepogrešivom rukom, omča skliznu po glatkoj površini stola i steže se oko tan-kog drvenog cilindra, izmičući ga u magnovenju ispred opruženih Linhofovih prstiju. Zamahnuvši rukom, ninda odbaci duvaljku u ugao prostorije i okrete se da dočeka Čembersa koji je stizao za njim, puštajući krike u kojima su se mešali gnev i zadovoljstvo.

Uprkos svojoj ogromnoj težini, rvač se kretao hitro i okretno. Nindi je bila potrebna sva njegova brzina da izbegne medvedi zahvat, jedan od onih koji lome rebra neopreznim protivnicima. Udarac kojim je uzvratio nije bio naročito snažan, jer nije bilo vremena za njegovu pripremu; taj udarac poslužio je kao trenutna prepreka na Čembersovom putu, oruđe kojim je Lesli za sebe osvojio jednu dragocenu desetinu sekunde.

Odskočio je u stranu, proračunavši da će se upravo na tom mestu naći Linhof u pokušaju da se dočepa duvaljke.

Ali Linhofa nije bilo tu gde ga je očekivao!

Krajičkom oka, dok je motrio na Čembersa, ninda opazi

kako se za Linhofom sklapaju tajna vrata, savršeno skrivena u zidu iza stola.

Taj tip zaista je umeo da čuva svoju kožu. I da brzo razmišlja. Da se umešao u borbu, sada bi već bio na podu; ova-ko, sa bezbednog mesta imaće vremena i mogućnosti da na Leslija pošalje novi čopor svojih plaćenika.

Stenjući, Čembers je podizao ruke na novi zahvat. Ninda sačeka da mu moćne šake dotaknu njegova ramena, a on da se prignu i obema, rukama stisnutim u pesnice, zadade strahovit udarac u vrh Čembersove brade.

Obrijana glava temenom dotache mišićava leđa i nešto suvo škljocnu. Prekinute kičme, grmalj tresnu o pod, refleksno kopajući nogama i ostavljajući duge tragove potpetica u skupocenom tepihu.

— Ne mrdaj! — zaurla neko sa vrata, ali nindi ni na pamet nije padalo da ga posluša. Dugim, elegantnim skokom on se nađe u zaklonu masivne kase koju trenutak kasnije zasupravi pljusak metaka, odbijajući se na sve strane po nevelikoj prostoriji.

Prsti se sklopiše oko tanke drvene cevi i ninda, hitar kao zmija, pomoli glavu iznad ka-

se prinoseći duvaljku usnama, Strelica bešumno prelete prostoriju i zari se u vrat čoveku koji je upravo podizao pištolj da bi ga ponovo zasuo mecima.

Nije sačekao da vidi šta će se dogoditi s njim, jer je tu bio i drugi čovek, manje vešt u promeni šaržera u svom pištolju. U tri duga skoka ninda pređe rastojanje do njega i ščepa ruku sa oružjem koja se upravo podizala naviše.

Čovek zaurla od bola, ali taj krik nije trajao dugo. Nošena strahovitom snagom, cev pištolja zari mu se tačno među oči, lomeći krhke kosti lobanje i donoseći trenutnu smrt.

Spreman za novi napad, ninda oslušnu. Nikakvog šuma, sem tihog zujanja klima uređaja koji je donosio svež vazduh u Linhofovu podzemnu tvrdavu...

Čovek koga je pogodio strelicom stajao je kao statua revolveraša sa podignutim oružjem u ruci. Oči su mu bile prazne, lice nalik mrtvačkoj maski.

— Pođi sa mnom — reče ninda. I ne pogledavši ga, čovek posluša.

U predvorju ninda zateče odeću i oružje koje je ostavio samo dvadesetak minuta rani-

je. Hitro se obukao podozrivo motreći čoveka pored sebe, ali je ovaj stajao ne pokazujući da se čudi neobičnoj situaciji.

— Postoji li još koji izlaz sem ovoga? — upita Leslie.

— Ne. Ovo je jedini — odvrati Linhofov čovek monotonim glasom. On očigledno nije znao za tajni prolaz svog šefa.

— Kako se otvaraju ona dva blindirana vrata?

— Pritisne se dugme kraj njih.

— Samo to? Mogu li se otvoriti i sa nekog drugog mesta?

— Da. Iz komandnog centra na najvišem spratu.

Ninda steže zube. Linhof je imao dovoljno vremena da upozori svoje obezbeđenje na ta vrata i ona će sada svakako biti čvrsto zatvorena.

— Idemo nazad — reče i pođe žurnim korakom. Linhofov tajni prolaz svakako nije imao mogućnost daljinskog upravljanja, jer bi se time on izložio na milost i nemilost svojim ljudima iz obezbeđenja. Mehanizam se morao nalaziti na licu mesta, ali svakako dobro zaštićen od slučajnog otkrivanja.

Ninda pređe prstima preko zida kroz koji je Linhof nestao.

Ništa. Nikakvog traga da je tu ikada bio prolaz...

Sklapajući oči, on u mislima vrati film malopredašnjih događaja. Linhof je posegnuo za duvaljkom, a onda povukao ruke i uspravio se, odbacujući fotelju unazad. A onda...

Leva ruka dotakla mu je ivicu stola. Ovde negde.

Mehanizam je radio savršeno bešumno, i otvor u zidu se ponovo pojavi čim je ninda do takao jedva primetnu izbočinu ispod gornje table stola. Kroz otvor videle su se uske betonske stepenice koje su vodile naviše.

— Idi napred! — zapovedi ninda. — Pucaj na svakog ko pokuša da te zaustavi! Jasno?

— Jasno — odgovori čovek bez ikakvog izraza na licu i zakorači kroz otvor.

HARAGEI!

Odbacivši se od poda, ninda načini salto unazad, podižući ruke da zaštiti oči. Čak i tako, on kroz odeću oseti užasnu vrelinu plamena koji je liznuo od nekud iz dovratnika, pretvarajući čoveka sa pištoljem u deliću sekunde u ugljenisanog patuljka čije se telo raspalo gotovo pre nego što je dotakao pod.

Linhof je mislio na sve i do bro štitić svoju odstupnicu...

*
* *

Uređaj za prečišćavanje vazduha iznenada počeo bučnije da radi i Lesli na licu oseti kako se vazduh kreće naviše, prema vešto skrivenim otvorima.

Šta to treba da znači?

Nepomičan tamo gde se zatekao, on je napeto pratio svaki šum. Tri minuta kasnije, kada je pad vazdušnog pritiska osetio po bubnjanju u ušima, shvatio je Linholovu nameru.

Za pet-šest minuta iz podzemnih odaja biće izvučen sav vazduh. Posle toga...

Kao da se ništa ne događa, ninda mirno priđe kasi i otvori vrata koja odista nisu ni bila zaključana. Bez žurbe je pregledao uredno spakovane mikrofilmove, odvajajući neke od njih i stavljajući ih u džepove onog sivog kombinezona. Disao je duboko i pravilno, koristeći svaki molekul vazduha koji mu je dospevao u pluća.

Završivši pregled kase, on se spusti uza zid, u tradicionalnom položaju za meditaciju i sklopi oči. Pažljiv posmatrač primetio bi da mu se grudi sve ređe pokreću, a žila kucavica na vratu takođe je usporila

svoj ritam, pokazujući da je broj otkucaja srca pao daleko ispod granice koja se obično smatra kritičnom.

Razloga za strah, međutim, nije bilo. Utonuo u trans koji je do japanskih ninda stigao preko Kine od indijskih jogija, Lesliejevo telo je u ogromnoj meri smanjilo svoje potrebe za kiseonikom. U ovom stanju on je bez vazduha mogao ostati nekoliko sati, koristeći do maksimuma rezerve kiseonika rastovrenog u krvi za ono vreme kada je takozvanom hiperventilacijom potpuno zasitio svoja pluća tim gasom bez kojeg nema života.

Jedan deo njegove podsvesti, međutim, bdeo je nad onim što se događalo u okolini. On je prvi upozorio nindu, nekih dvadeset minuta kasnije, da vazduh ponovo pritiče i prostoriju i da se na drugoj strani dvostrukih vrata čuju ljudski glasovi.

Lesli na trenutak otvori oči, šumno izbacujući ustajali vazduh iz pluća i ispunjavajući ih svežim kiseonikom. Srce je uspostavilo normalni ritam, a mišići bili spremni na nove napore koji će mozak za koji trenutak ponovo zahtevati od njih.

Ninda, međutim ostade nepomičan u položaju u kojem se

zatekao. Sklopljenih očiju, samo čulom sluha pratio je šta se događa oko njega, ali su prsti desne ruke stezali šuriken, skriven u dlanu.

Koraci i glasovi. Glasovi ljudi koji dolaze da obave jedan rutinski posao i ne očekuju ni kakvo iznenađenje. Uostalom šta bi im i mogao čovek koji je čitavih dvadeset minuta bio bez vazduha. U redu, neće to biti prijatan prizor za gledanje, ali su na ovom poslu oni navikli i na takve stvari...

Samo dvojica. Ovoga puta čak ni Linhof ništa više nije sumnjao.

— Hej — reče neko nad Lesliejevom glavom iznenađenim glasom. — Pa ovaj tip sedi... i ne izgleda mi kao neko ko je skoro pola sata bio bez vazduha...

— Boga mu, u pravu si! Hmmm... znaš šta se desilo: tip se ubio pre nego što je potpuno ostao bez vazduha. Pogledaj, nož mu leži pred nogama!

— Može biti... ali... gde je onda krv?

Ninda otvori oči. Pogled mu je sekao kao oštrica mača.

— Ovde! — reče i zamahnu rukom iz čijih prstiju su virili kraci šurikena. Krv linu iz rasečene utrobe onoga koji je

postavio svoje poslednje pitanje. Drugi zaurla od straha i pođe rukom prema futroli na opasaču.

Pre nego što su mu ispruženi prsti dotakli kožu futrole, ninda je bio na nogama. Šuriken ponovo blesnu u horizontalnom, polukružnom pokretu, glatko presecajući grlo od uha do uha i zalivajući novim potokom krvi već nakvašeni tepih.

Preskočivši dva opružena tela, ninda pohrli prema izlazu. Dvostruka vrata zaista su se otvarala pritiskom na obično dugme; ovoga puta Linhof je bio previše siguran u svoju pobedu.

I rešetka na vratima lifta bila je podignuta. Mirno zatvarajući vrata za sobom, ninda pritisnu dugme koje će ga dovesti na najviši sprat, do kontrolnog centra zgrade.

Ovoga puta učiniće ono što je trebalo odmah da učini...

Kada je izjurio kroz vrata lifta na poslednjem spratu, jedna eksplozivna kuglica bila mu je u desnoj, šuriken u levoj ruci, nož širokog sečiva među zubima. Bio je na dve noge i to su shvatila dva stražara koja su pokušala da mu prepreče put do poprečnog hodnika i ulaza u centar obezbeđenja.

Umrli su tako brzo da su noge jednog od njih odnele još nekoliko koraka duž hodnika pre nego što su mrtva kolena popustila i telo klonulo na pod. Ninda prolete pored njih kao vihor i izbi iza ugla.

Tamo, na drugoj strani, kod stepeništa koje vodi na krov...

Sumiko!

Dva čoveka u sivim kombinezonima pridržavala su je ispod ruku dok je poslušno koračala na začelju grupe, okrenuta Lesliju leđima. Još dvojica išla su ispred njih, a na samom čelu žustro je koračao visok, vitak čovek srebrne kose...

Ninda zavitla šuriken iz desne ruke; otvori zube, puštajući da mu nož padne u šaku spremnu da ga dočeka.

— Linhof! — uzviknu. — Stani!

Pogođen šurikenom, čovek koji je išao desno od Sumiko, bez glasa se stropošta na pod. Koristeći to, ona se istrže i onom drugom i potrča nazad, prema tom poznatom glasu koji je iznenada začula iza sebe. Srećom, imala je toliko priustva duha da ne trči središnjom hodnika, već uza sam zid, ostavljajući tako nindi dovoljno prostora za novi napad.

Možda čak i brže od njega, reagovao je Linhof. Ne okrećući se, glave uvučene u ramena, od načini dug skok u pravcu stepeništa i sigurnog zaklona.

Ipak, nindin nož bi ga stigao da se na njegovoj putanji nije isprečio jedan od telohranitelja, podižući svoje teško oružje. Nož mu se zario posred grudi i on zakorači nekoliko koraka unazad, pokušavajući da se pridrži za zid rukama iz kojih je oružje ispalo.

Preostala dvojica bila su spremna da otvore vatru. Još samo delić sekunde i...

— Dole, Sumiko! — uzviknu ninda. Refleksi devojke bili su izvrsni. Načinivši dug, elegantan skok, ona se otkotrlja još nekoliko jardi napred i priljubila uza zid, štiteći rukama glavu.

Eksplzivna kuglica pala je na pod između one dvojice. Za gušljivi dim naglo ispuni hodnik, od eksplozije izleteše najbliži prozori; zidovi, pod, čak i tavanica bili su prekriveni užasnim lepljivim ostacima sa kojih se leno cedila gusta krv.

Ne čekajući ni da vidi ishod svog napada, ninda potrča natrag, do hodnika koji je vodio prema ulazu u centralnu odaju.

Vrata su se upravo otvarala da propuste gomilu naoružanih ljudi. Bačena sa rastojanja od tridesetak jardi, druga eksplozivna kuglica načini pravi pokolj.

— Les! — vikala je Sumiko iz dima. — Les, on će pobeći!

Zaškrgutavši zubima, ninda potrča natrag, preletevši jednim skokom niz stepenica niz koje je dopirala grmljavina helikopterskog motora.

Prekasno!

Naginjući se na stranu, helikopter je već napuštao krov zgrade, ali se nije dizao nagore. Stežući poslednju kuglicu u ruci, ninda potrča preko heliodroma označenog koncentričnim krugovima na krovu, ne mareći što se izlaže pogledima ljudi u kontrolnom centru.

Oni su očigledno još bili u šoku od eksplozije, jer nijedan hitac ne dopre sa te strane.

Helikopter je bio već daleko, jureći nad krošnjama drveća koje je opkoljavalo zgradu.

Okrenuvši se u mestu, ninda zavitla poslednju kuglicu pravo u veliki prozor pred sobom. Eksploziji koja je usledila pridružio se i plavi blesak električnog pražnjenja. Niz svetiljki na stepeništu zatreperi i

ugasi se nad nindinom glavom dok je ponovo jurio naniže.

Svetlo mu nije bilo potrebno da bi pronašao krhko telo, još uvek priljubljeno uza zid. Čvrsto je privukao uz sebe i dotakao usnama kosu.

— Devojčice... šta su ti učili, prokleti bili?

Ona je oklevala. Vrlo kratko, ali je to za njega bilo dovoljno.

— Ne znam, Les — doprešapat iz tame. — Ne znam šta su mi učinili... ali... osećam se tako neobično...

*
* *

Zahvalan što mu tama skriva izraz na licu, ninda je povuče prema hodniku u krilu kroz koje se probio u zgradu klinike. Tamo se, nadao se, još uvek nalazio njegov kostim nide i dragoceni mač čiji bi gubitak bio nenadoknadiv.

Misli su mu, međutim, bile zauzete zloslutnim predosećanjima, prema kojima je gubitak katana bio trivijalan događaj...

Linhof je imao sasvim dovoljno vremena da na Sumiko izvrši svoju malu operaciju.

To je verovatno već i učinio.

Da li će ona, slično Rotvajsu, poslušati nečiju nemu komandu i ustremiti se kao divlja zver na čoveka koga voli i koji voli nju? Da li će i njoj morati da smrska koleno kako bi je zaustavio? Da li će morati da...?

— Ovamo — reče, povlačeći je prema vratima skladišta. Tela trojice ljudi još uvek su bila na podu i on ih vešto preskoči, dajući znak Sumiko da ga čeka.

Kostim je bio tamo gde ga je i ostavio. I katana.

On ščepa dršku, osećajući kako snaga na volšeban način prelazi iz tog oružja u njegove žile. Biće mu potrebno još mnogo snage, brzine i spretnosti da se zajedno sa Sumiko izvuče iz ove đavolje jazbine i produži poteru za Linhofom...

— Les...

— Šta je bilo, devojčice?

Njen glas neobično je zvučao.

— Les... osećam se tako... čudno!

On joj priskoči i ponovo steže u zagrljaj.

— Ne dozvoli da te to savlada — šaputao joj je vatreno na uvo. — Ti si jača... čuješ li... jača od toga!

— Les...

Osetio je kako se njeno telo kruti u njegovim rukama. Negde duboko u podsvesti haragei se probudio i poslao prve signale opasnosti koje je pretila.

Nad njegovom glavom slabšno, a zatim jače, zasvetle sijalica, označavajući da je neko ipak uspeo da uključi pomoćne aggregate za napajanje strujom.

Na beloj svetlosti lice devojke izgledalo je još bleđe. I ne samo to: crte njenog lica pokazivale su da pred njim više nije ona ista Sumiko koju je do maločas držao u zagrljaju.

Uzdahnuvši, on steže ruke oko njenog vrata, tražeći tačku koja će na neko vreme ukloniti opasnost od njega.

To je bilo jedino što je za sada mogao da učini, iako je sebe opteretio onesvešćenim telom devojke, što bi, ako dođe do novog obračuna, moglo biti fatalno.

Po oboje...

Nežno položivši devojku na pod, on ponovo izlete u hodnik, pokušavajući da pogledom probije dim koji se nikako nije razilazio. Negde je svakako izbio i požar; ta okolnost u ovoj situaciji ići će mu na ru-

ku, jer će hodnici biti puni uplašanih ljudi koji bezglavo jure unaokolo, smetajući traagačima upućenim u poteru za čovekom koji je pretio da sruši godinama stvaranu organizaciju doktora Linhofa.

Pamćenje ga nije varalo; ni nnda u jednom uglu hodnika na pipa kolica za bolesnike koji ne mogu da hodaju sami. Odgurao ih je do skladišta i položio Sumiko u njih, osiguravši je širokim platnenim pojasom.

U dimu neko natrča na njega dok je izlazio u hodnik, neki unezvereni čovek u belom mantilu. Munjevito se osvrnuvši oko sebe, ninda ga kratkim udarcem pogodi u bradu i posla na pod. Samo pet sekundi kasnije, beli mantil bio je na njemu, brižljivo zakopčan kako bi bar donekle prikrrio dugi mač u raskošno ukrašenim kanijama.

Teretni lift na drugom kraju hodnika bio je opsednut gomilom poluodevenih ljudi koja je mahnito urlala, tražeći da ih neko, bilo ko, odmah ukloni odavde. Kabina je već bila prepuna, ali nije mogla da krene naniže, jer su oni koji su ostali napolju grčevito stezali

vrata u pokušaju da osvoje mesto koje će značiti spas. Neke je snaga izdala na nekoliko koraka do lifta; ležali su ili sedeli oslonjeni o zid, bez snage čak da pozovu u pomoć.

— Taj lift je neispravan, go spodo! — zaurla ninda punim plućima. — Neispravan je, uza lud čekate! Pođite na drugi kraj hodnika, tamo je sve u redu!

Još brže nego što se napunio, lift se isprazni, a u kabini i oko nje ostadoše samo oni koji više nisu ni imali snage da se podignu. Odgurnuvši jednog takvog sa puta ninda ugura kolica u kabinu i pritisnu dugme koje će ga spustiti do prizemlja.

Dole, u ogromnom holu, vladala je još veća zbrka. Ljudi naoružani automatskim puškama jurili su unaokolo, oznojeni i zadihani, zavirujući po uglovima. Nekoliko lekara u belim mantilima naginjalo se nad tela opružena po mermernom podu, po zidovima su se videli tragovi rafala.

Dogodilo se ono što se mora dogoditi kada se kroz tamu kreće mnogo nervoznih ljudi sa prstima na obaračima. Ne-

ko je pogrešno protumačio nečiji pokret i zasuo ga mecima; drugi su pomislili da se puca na njih i bez oklevanja su uzvratili vatrom. Pucnjava je, bez sumnje, trajala sve dok se svetla nisu ponovo upalila i otkrila užasne posledice međusobnog obračuna Linhofovih ljudi.

Čovek koji je, makar posredno, sve to izazvao, mirno je gurao kolica sa onesvešćenom devojkom prema vratima na kojima je pisalo izlaz.

Niko ih nije čuvao. Niko čak nije ni obratio pažnju na nje, ali to nindu nije iznenadilo. Ljudski mozak jednostavno radi na taj način: za čuvare u bolnici čovek u belom mantilu koji pred sobom gura stolicu na točkovima nije nikakva novost i ako preko njega prelazi kao preko svake druge obične, svakodnevne stvari...

Iza vrata hodnik se blago spuštao naniže, u podzemnu garažu klinike, sada potpuno pustu.

Jedan beli »mercedes« privuče nindinu pažnju. Najupadljivija kola u garaži. Što znači da bi mogla pripadati i samom Linhofu...

Vrata su bila otključana i on nežno položi Sumiko na prostrano zadnje sedište. Hitrim pokretima sklopio je stolicu i gurnuo je pod jedan od automobila, a onda seo na mesto vozača i zagledao se u tablu pred sobom.

Bilo je tu uređaja koje nikada pre nije video, ali nije bilo teško naslutiti njihovu funkciju. Ona poluga tamo navlači tamna stakla preko običnih, prozračnih; taster uključuje radio-telefon, dugme označeno crvenom bojom moglo bi da bude daljinska komanda za otvaranje vrata...

Motor nežno zabruja i »mercedel« krete dugim betonskim hodnikom koji se ispod zemlje pružao prema ulazu u kompleks. Znao je da ga na izlazu očekuje straža, ali se nadao da će Linhofova kola biti sasvim dovoljna propusnica.

Čelična vrata pred njim poslušno se ukloniše kada je pritisnuo crveno dugme i kola po novo izbiše na površinu zemlje, između dveju ljupkih kućica čiji su zidovi, ispod boje, bili od betona ojačanog čelikom. I prorezi za automatsko oružje bili su brižljivo skriveni, ali ih je nindino oštro oko odmah otkrilo.

Uniformisani stražar na spoljnoj kapiji prinese ruku štitu svoje kape, hitajući da otvori prolaz. Oštro zaokrenuvši, Lesli produži onom uskom asfaltnom stazom koja će ga uskoro odvesti daleko od Linhofove jazine...

Ali... šta je to na putu ispred njega? Plava svetla, reflektori... prepreke..:

Policija!

Stisnuvši zube, ninda pokuša da pogledom probije tamu i pronađe mesto na kojem bi skrenuo sa puta i tako izbegao prepreku. Drveće sa obe strane, međutim, bilo je suviše gusto za takav poduhvat.

Linhof je i dalje brzo radio. Gotovo neverovatno brzo. Policija je blokirala prilazne puteve klinici kako bi zadržala upravo njega, nindu. To je govorilo da se u igru umešao još neko, ličnost koja u sebi nosi dovoljno težine da može zapovedati i policijskim snagama.

Tajanstveni mister Krebs? Ili neko drugi od uticajnih Linhofovih pacijenata?

Dvoja policijska kola bila su zaustavljena poprečno na putu, odmah iza lake metalne rampe. Čak ni tako snažna i teška kola kao što je »mercedes« ne

bi uspela da probiju takvu prepreku.

Smanjujući postepeno brzinu, ninda desnom rukom dohvati dršku katana položenog duž sedišta.

Nije voleo da ubija policajce, ali mu neće biti prvi put da to čini...

Jedna krupna prilika sa pištoljem u ruci, naže se nad prozor sa njegove strane. Bilo je nečeg poznatog u držanju tog čoveka, u liniji širokih ramena, sapetih policijskom uniformom.

— U redu, prijatelju! — reče policajac grubo. — Napolje i ruke na krov! Baš me zanima koga to imaš u tim lepim kolima!

Osmehnuvši se, ninda odgurnu vrata i izađe na asfalt.

— Do đavola! Leslie!

— Zdravo, Pite. Šta znači ova maskarada, boga mu!

*

* *

Sa jednim policijskim kolima ispred i jednim iza sebe, uz prodorni zvuk sirena, »mercedes« je leteo Osmom avenijom brzihom gotovo nezamisli-

vom za saobraćaj u gradu. Za njegovim volanom sada je sedeo Tabasko Pit, samo u košulji, zbacivši tesnu uniformu policajca sa ramena.

— Prokletstvo, Les — dobaci preko ramena — kako si uspeo da izađeš iz te jazbine?

— Tako lako da mi ne bi ni poverovao kada bih ti rekao. Uglavnom, stvar je završila jedna stolica na točkovima i pomalo Linhofov »mercedes«. Nikome nije palo ni na pamet da me zaustavi, premda im se može oprostiti; napravio sam priličnu gužvu na klinici pre nego što sam im pozeleo zbogom.

— Linhof?

— Umakao je. Ali mislim da neće daleko. Ljudi kao on ne odustaju tako lako. U redu, pretrpeo je težak udarac, ali su njegove veze tako mnogobrojne i razgranate da ne verujem da će morati dugo da se krije.

— Ti misliš da ga nećemo uhvatiti?

— Ja? Ko ti je to rekao? Govorim samo o onome šta Linhof misli!

— Ah, tako — odahnu Pit, bacajući pogled na blede lice Sumiko. — Mora nam platiti za ovo, Les...

— I platiće nam. Međutim, mislim da ne treba da se brine mo previše za nju... ako je do sta jednostavno ugraditi Linhofov uređaj u telo, onda nije ni šta komplikovanije ukloniti ga. Dobar hirurg završiće to za petnaestak minuta.

— Onda je dobro... samo, biće neugodnih pitanja.

— Ne. Obavićemo to odmah, ovde u Njujorku, i ukrasti Sumiko iz bolnice čim operacija bude završena.

— To mi se već dopada. U koju bolnicu idemo?

— Ne idemo još u bolnicu. Slušaj, bilo bi vreme da umaknemo ovim tvojim ludacima u policijskim kolima. Hoću da se tiho i neupadljivo uvučemo u hotel. Uostalom, kako ste došli do tih prokletih sirena?

— Vrlo prosto — sleže Pit moćnim ramenima. — Poveo sam Bajrona u bolnicu, ali se momak usput osvestio i skoro pobesneo kada sam mu rekao šta se dogodilo. Skupio je svoju malu bandu i sačekao me na aerodromu kada sam ono tebe izbacio iz aviona. Uzgred, oduzeli su mi dozvolu, prokleti bili...

— I?

— Krenuli smo prema klinici i dugo se muvali unaokolo,

pitajući se šta se događa unutra. Neko vreme sve to izgledalo je prilično spektakularno, sa eksplozijama i oblacima dima na najvišem spratu, ali je već pomalo počela da nas hvata dosada kada su stigla dvojica policijska kola i postavila tu prepreku...

— Poslao ih je svakako neko od Linhofovih prijatelja — klinu Lesli glavom. — Napali ste ih, a?

— Aha. Bilo je zabavno, samo se posle toga čekanje malo odužilo, jer nijedna kola nisu naišla tim putem. Obradovao sam se kada sam ugledao »mercedes«, nadajući se da je naš dragi doktor u njemu. Dalje već znaš.

Cereći se, Pit dohvati slušalicu radio-telefona koji je neprestano bio u vezi sa policijskim kolima u kojima je uživao Bajron sa svojim prijateljima.

— Baj — baj — reče u mikrofona. — Došlo je vreme da ti kažemo baj — baj!

— U redu, Pite. Mnogo sreće! — dopre iz zvučnika. I dalje zavijajući sirenama, oboja kola zaokrenuše u prvu poprečnu ulicu, ostavljajući »mercedes« da produži svojim putem.

U malom hotelskom apartmanu Lesli najpre vrlo pažljivo pregleda devojkicu, a onda joj ubrizga sredstvo koje će je za držati u dubokom snu najmanje dvadeset četiri časa, ne ostavljajući pri tom nikakve posledice. Bio je to još jedan stari recept ninda, donekle izmenjen modernim saznanjima o funkcionisanju ljudskog tela.

— Sve je u redu — reče na upitni pogled Tabasko Pita. — Ona je fizički sasvim dobro, ako ne računam mali, jedva vidljiv šav ispod pazuha. Linhofov uređaj je postavljen tu, na pipao sam ga prstima. Štaviše, u slučaju nužde, mogao bih i sam da ga izvadim, Pite.

— Znači li to da mogu mirno da spavam?

— Savršeno mirno.

— A ti?

— Za mene je još rano...

Čak i njegovo moćno telo će znulo je za odmorom, ali za to zaista još nije bilo vremena. I tako, dok je Pit bučno hrkao sa dve ili tri konzerve australijskog piva u trbuhu, ninda uz pomoć specijalnog uređaja koji je iz San Franciska donela Sumiko, počela da pregleda

mikrofilmove nađene u Linhofovoj kasi.

Puna dva sata kasnije on isključio uređaj i priđe prozoru da razgrne zavese i u sobu proputi prve jutarnje zrake sunca.

Lice mu je bilo zamišljeno, jer Linhof ga nije lagao. U kasi su se odista nalazile sve njegove tajne...

Uz sve svoje mane, Linhof je bio i hvalisavac, toliko ubeđen u uspeh svog plana da je postao neoprezan.

Nije morao reći nindi gde se nalaze mikrofilmovi. Nije ih čak morao ni držati sve na jednom mestu. Ovako, ninda je u rukama imao sve konce velike međunarodne zavere koja je svoje pipke širila po svim važnijim gradovima sveta.

Materijal koji je imao u rukama podsećao je na tempiranu bombu. Nedostajao je samo još detonator...

Ali, to bar neće biti veliki problem.

Bacivši još jedan pogled na lice usnule devojkice, Lesli priđe telefonskom aparatu i traži vezu sa stanom Džefrija Dodsona, slobodnog reportera koga je jednom prilikom upoznao u San Francisku. Dodson

je bio pošten i hrabar i imao odlične veze u uticajnim krugovima.

Strpljivo je čekao dok je slušajući odjekivao pozivni signal.

— Eldridž.

Ninda se iznenađeno zagleda u slušalicu u svojoj ruci. Dođavola, zakleo bi se da telefon na drugoj strani još zvoni i da se Dodson nije javio...

Sem toga, na koji je način otkrio ko ga zove? Dodson nije mogao znati da se on nalazi u Njujorku!

— Ko je to? — reče.

— Gle, više ne prepoznaješ moj glas? — podrugljivo reče Linhof. — Čujem da tražiš Dodsona, Eldridž. Zbog čega?

— Ono što sam pokupio iz tvoje kase je prava stvar za njega.

— Tačno, ali nemoj to činiti.

— Zašto?

— Šta time dobijaš? I novac i slavu pokupiće Dodson, tebi neće ostati ni mrvica.

— Novca imam dovoljno, a slava mi nije potrebna. Ali ćeš zato ti biti uništen... i tvoj strašni plan se neće ostvariti. Bio si vrlo neoprezan, Linhof,

kada si sve ono ostavio u nezaštićenoj kasi.

— Glup si, Eldridž. Učinio sam to namerno. Smatrao sam te čovekom sposobnim da poštuje činjenice, a ti...

— Mislio si da će me ono što pročitam impresionirati i da ću pristati da radim za tebe?

— Da. To je bila moja namera. Izvestan rizik postoji, priznajem, ali ne veliki. Te materijale niko nikada neće videti, Eldridž!

— Misliš?

— Klopka oko tvog hotela je zatvorena. Ma koji broj da pozoveš, javiću ti se ja, Eldridž, i niko drugi. Nema načina da stupiš u vezu sa spoljnim svetom... a moji ljudi već dolaze po tebe.

— Neka dođu. Pet ili deset mrtvih tela ne znači više ništa za mene, Linhof.

Smeh. Nadmoćan, pun prezira. I pored teških udaraca koje je primio, Linhof je još uvek smatrao da su svi aduti u njegovim rukama.

Ninda priđe prozoru i ne pokušavajući da preko hotelske centrale još jednom dobije Do-

dsona. Svetlo u njegovoj sobi bilo je ugašeno, tako da se nije morao bojati da će ga neko primetiti.

Dole, na ulici, događale su se neobične stvari. Sa mesta na kojem se nalazio video je samo jednu policijsku barikadu koja je zaustavljala saobraćaj, ali se i druga morala nalaziti u blizini, jer više nijedna kola nisu prošla ispod prozora hotela.

Uz zid zgrade na suprotnoj strani ulice lagano se dizala jedna od onih skela koje se koriste prilikom popravki fasada ili pranja prozora. Na njoj su stajala dva čoveka sa snajperskim puškama u rukama.

Ninda nabra obrve. Linhof je sve bacao na svoju poslednju kartu, poslednji pokušaj da ga eliminiše iz igre pre nego što njegovi mikrofilmovi izađu na svetlost dana. Svakako se sada negde u prizemlju hotela okuplja ekipa koja će krenuti u direktni napad.

Usred bela dana, gotovo u samom centru Njujorka...

Ali, zašto da ne? Gradska gerila naučila je policajce mnogim novim trikovima i oni su

to sada obilato koristili. Strah od terorista dostigao je takve razmere da je bila dovoljna obična anonimna prijava pa da policija i specijalne jedinice krenu u poduhvate velikih razmera, ne razmišljajući o tome koliko će nevinih građana pri tom stradati...

Neki od Linhofovih moćnih pacijenata poslao je policiju na njegov trag. A sami Linhofovi ljudi biće pomešani sa policajcima, kako bi osigurali da tajna njihovog gazde ne dospe u pogrešne ruke.

On mirnim korakom pređe u susednu sobu.

— Pite, ustani — reče. — Biće gužve.

— Zar opet? Boga mu — ljutito progundā Tabasko — u ovom gradu čovek nema ni trenutka mira!

Uprkos tome, on je već bio na nogama, protežući svoje moćne mišiće. Postojala je samo jedna stvar koju je Tabasko Pit voleo više od australijskog piva i lepo građenih žena crvene kose.

Borba...

— Šta se događa? — upita on. — Linhof?

— Da, ali ovoga puta uz po-
moć policije. Verovatno nas je
proglasio za teroriste koji sme-
raju da dignu u vazduh Vol
Strit ili Empajer Stejt Blding.

— Vidi, vidi! A nas je samo
dvojica. Hmm... ti ne bi odbio
pomoć nekolicine momaka koji
vole ulične gužve?

— Šališ se?

— Ni najmanje — zadovo-
ljno se cereći, Pit dohvati iz
džepa svojih pantalona minija-
turni radio-uređaj i pritisnu je
dno dugme na njemu.

— Halo, Pite — dopre iz zvu-
čnika poznati Bajronov glas. —
Ne brini, držali smo hotel na
oku i videli šta se sprema. Pa-
zi, uskoro počinje bal, ha-ha-
-ha!

Bal je počeo pojavom ogro-
mnih vatrogasnih kola čiju su
sirenu čuli sa rastojanja od ne-
koliko blokova. Vireći kroz pro-
zor, ninda je video kako su se
ona silovito zarila u policijsku
prepreku, razbacujući komade
drveta na sve strane dok su

uplašeni ljudi u plavom tražili
zaklon iza parkiranih vozila i
u ulazima zgrada.

Pucao nije niko, jer za to
jednostavno nije bilo vremena,
a ni mogućnosti. Bajron lično
stajao je na krovu vatrogasnih
kola i sve oko sebe zasipao ta-
lasima guste bele pene koja je
ostavljala vlažne tragove po
asfaltu.

Sudeći po buci na drugom
kraju, ni policajci na drugoj
strani nisu bolje prošli. Ovoga
puta začulo se i nekoliko puc-
njeva, ali ih je prigušio trijum-
falni urlik vatrogasne sirene
koji se gubio u daljini.

Gotovo istovremeno, ona dvo-
jica na skeli preko puta zbu-
njeno su se zagledali u cevi
koje su im se sa jednog prozo-
ra iznenada zarile u stomake.
Glasno su kriknuli i ispustili
svoje oružje, dižući ruke uvis,
ali Bajronovi prijatelji nisu uzi-
mali zarobljenike. Dva krika
slila su se u jedan dok su pre-
lazili rastojanje od skele do
asfalta ispred zgrade.

— Ovi nama ništa neće osta-
viti — gnevno progunda Taba-
sko Pit. — Prokletnici!

Tek što je on to rekao, apa-
rat u njegovom džepu zazuja.

— Molim?

— Halo, Tabasko! — zaori se glas iz zvučnika. — Hol je očišćen, možete sići, momci!

— Šta da radimo sa Sumiko, do đavola?

— Ona ide sa nama — reče ninda. — Hajde, polazimo!

Sa krhkim telom devojke na rukama, ninda strča do hotelskog predvorja koje je pokazivalo tragove uzbuđljive borbe hladnim oružjem i lancima.

— Dole — reče mlad crnac u kožnoj jakni, pokazujući glavom prema stepeništu sutere-na. — Prođite kroz kotlarnicu, naši ljudi čekaju vas na drugoj strani zgrade.

Mahnuvši mu rukom, dva prijatelja potrčaše niz stepenice, Duž čitavog puta susretali su momke veselih lica koji su im sa dva podignuta prsta pokazivali da je sve u najboljem redu.

— Ovuda — mahao je rukama sledeći, pokazujući otvor lifta za izbacivanje pepela. — Hajde, ortak, ja ću ti pomoći da digneš žensku.

Iskočili su u usku sporednu ulicu i osvrnuli se oko sebe.

— Do đavola! — dreknu Pit.

— Kakva je ovo šala?

Bajronovo crno lice virilo je kroz prozor ogromnih mrtvačkih kola crne boje.

— Zašto? — reče on. — Bo lje da se u ovom voziš živ, nego mrtav, Pite! Hajde, upadajte! Policiji stiže pojačanje i uskoro će ovde postati vruće!

Koristeći prolaze među zgradama za koje niko nije ni slutio da postoje, mrtvačka kola se desetak minuta kasnije našlo u blizini reke Hadson, u kraju koji je s pravom nosio naziv »Paklena kuhinja«.

— Kuda, momci? — upita Bajron pošto je još jednom proverio da su zaista izmakli poteri.

— Do prve telefonske govornice — reče Lesli — a onda... u neki dobar hotel, ali isključivo u Harlemu!

*
* *

— Što više čitam ove novine — uzdahnu Tabasko Pit privlačeći sebi novu konzervu piva — sve više mi se čini da je ovaj svet potpuno poludeo. Sada svi odjednom otkrivaju konce zavere koja im je godi-

nama bujala pred nosom. Šta su do sada radili, do đavola?

Sumiko, sveža i odmorna po sle dvadesetčetvoročasovnog sna i pomalo uzbudljive otmice iz bolnice u kojoj je uređaj izvučen iz njenog tela izazvao mnogo čuđenja, zavrte glavom.

— To nije čudno, Pite. Ljudi gledaju svoja posla i računaju da će ih zakon i policija štititi od zločinaca. Naravno, oni u tome ne uspevaju. A još kada su u zaveru umešani ljudi na visokim položajima, kao taj tip iz Pentagona... — Ona sleže ramenima. — Uostalom, znaš i sam kako se ti poslovi vode, iza uglednih fasada skupih vila i skupih automobila i jahti po mondenskim letovalištima.

— Ili iza fasada skupih klinika — reče Pit. — Pročitala si ono u »Tajmsu«: ispod temelja zgrade pronađena je čitava konstrukcija, do đavola!

— Tačno. Ono što meni smeta, međutim, jeste što niko ne pominje Linhofov tajni pronalazak. Čak i Dodson izbegava o tome, a njega je veoma teško zaplašiti.

— Hoćeš li da ti kažem gde se sada nalaze podaci o Linho-

fovom sredstvu: u nekoj od tajnih laboratorija u kojima se ispituje može li se to đubre primeniti u nekom od ratova za koje se užurbano spremamo.

— Da — devojka se zagleda u čisto nebo sa terase male vile u predgrađu koju su iznajmili čim su otišli iz grada. — Ni Lesliju se to ne dopada i mislim da se razočarao u Dodsona...

— Nije to. Tog momka grize što mu se Linhof provukao između prstiju. Po meni, uzalud se nada da je Linhof još u Njujorku. Taj je do sada ko zna gde, sa gomilom dolara na računu i novom facom!

— A ja, opet, mislim suprotno. Videla sam njegovo lice dok sam bila u klinici. Samo jednom, ali je i to bilo dovoljno. Linhof je od onih koji se nikada ne predaju. Štaviše, uverena sam da on sada iz nekog skrovišta polako prikuplja ostatke svoje organizacije, spreman da ponovo napadne čim mu se ukaže pogodna prilika.

— Može biti — sleže Tabasko ramenima. — Do đavola s njim! Ako je tako, onda mi ne ćemo brzo natrag u San Francisko! Lesli još meditira?

— Da — tiho odvrati devojka. — Duže nego obično... i mištam da je ponovo na nekom tragu...

U unutrašnjosti vile ninda je zaista, potpuno nag, sedeo u du boku transu, nastojeći da svu svoju energiju skoncentriše na film događaja iz nekoliko prethodnih dana. Negde u toj gomili podataka nalazio se i onaj za kojim je tragao, neki sitni detalj koji će mu otkriti mesto na kojem se Linhof skriva, bez sumnje planirajući nove prljave poslove.

»Pod maskom je«, razmišljao je ninda. »Treba najpre naći odgovor na pitanje kakva je njegova maska... a taj odgovor može se naći. Sensei Tana ka je rekao da čovek ništa ne radi slučajno... da vidimo, kakva bi maska odgovarala Linhofu... vođa... onaj koji se žrtvuje za druge... dobročinitelj...«

Dobročinitelj!

Da, to je bilo to. Čak i dok je činio najteže zlonine, Linhof je bio čvrsto ubeđen da to čini za dobrobit čitavog čovečanstva!

Kako?

Odgovor se nametao sam. Kao lekar, i to izvrstan lekar, Lin-

hof neće oklevati da svoje znanje primeni kako bi pomogao ljudima oko sebe. Ljudima koji ne sanjaju kakve se tajne kriju iza blagog lica i kose srebrne boje...

Gde?

To je već bilo teže. Ipak, moglo se sa sigurnošću pretpostaviti da Linhof nije daleko od Njujorka, centra svog delovanja. Ili možda u samom gradu, uveren da ga iza novog lica niko ne može pronaći u masi od desetak miliona ljudi...

Gde?

Kroz glavu mu prođe spisak imena mesta koja je zapazio na Linhofovim mikrofilmovima. Jedno od njih nije mu bilo poznato.

Frederiksburg.

Ninda otvori oči. Vreme razmišljanja je prošlo i ponovo je došlo vreme za akciju.

Frederiksburg se nalazio na karti velikog razmera. Selo u brdima iznad Njujorka.

Žurno se obukao i na trenutak razmišljao da li da ponese svoj katana. Nezgodno je nositi ga danju, ali...

Osmehnuvši se, on gurnu mač u kaniji pod ruku i tiho strča niz stepenice vile. Novi

»ševrolet« dremao je na suncu pred vratima i on tiho zatvori vrata za sobom.

— Do đavola! — dopre do njega snažni glas Tabasko Pita. — Kuda je sad krenuo taj momak?

Mahnulo im je rukom, smešeći se, dok je zaokretao iza ugla. Iznenada mu se žurilo, a objašnjenja ionako nisu bila potrebna. Njih dvoje shvatiće da je konačno našao Linhofov trag...

Sat kasnije prošao je kroz Njujork i lošim putem krenuo prema Frederiksburgu, dižući veliki oblak prašine duž serpentina kojima se put uspinjao u brda.

Kao i sva slična naselja, Frederiksbrug je imao samo jednu jedinu ulicu vrednu pomena. Zaustavivši kola na praznom parkingu, ninda uđe u restoran i nalakti se na limeni šank.

Uz kafu, dobio je i čitavu masu obaveštenja od brbljive konobarice koja ga je poslužila. Vremena za priču imala je sasvim dovoljno, jer je bio je dini gost.

— Tako je, znači, ovde kod vas — reče on sa osmehom. — Ne rekoste mi, imate li lekara u gradu?

— Kako da ne! Doktor Danbar radi već godinama i svi su bili zadovoljni. Jadnik, baš me zanima šta će da bude sada kada je doktor Hoflin konačno u penziji i stalno živi ovde...

— Hoflin? To ime mi zvuči poznato?

— Daaa! Doktor Hoflin je poznati njujorški lekar, gospodine moj! Pa da, rekoste da ste sa Zapadne obale... nije onda čudo što niste čuli za njega!

— Hoflin je živio u Frederiksburgu?

— Ne, ima kućicu gore iznad grada. Obično je dolazio samo preko vikenda, znate, ali su ga i tada ljudi opsedali i nisu mu dopuštali da se odmori. A zašto i ne bi kada nikada nije hteo da uzme ni centa za svoje usluge. Zato i kažem... sad, kad je u penziji i svaki dan ovde, jadni doktor Danbar ostaće bez posla!

— Zanimljiv čovek — klimnu glavom, ispijajući ostatak bljutave kafe. — Baš bih voleo da ga vidim...

Informacije koje je dobio bile su više nego detaljne, tako da je bez muke pronašao usku prašnjavu stazu koja je vodila na breg iznad grada. Kolima se dalje nije moglo i on izade,

noseći katana u koricama pod rukom.

Skromna kućica, loše održava na, stajala je na samom vrhu grebena, nadneta nad ponor ne kadašnjeg kamenoloma. Ninda zastade da je bolje osmotri.

Haragei je ćutao.

Ponovo ta Linhofova gotovo neverovatna arogancija. Potpuno uveren da ga niko ne može otkriti, nije preduzeo nikakve mere obezbeđenja.

Držeći se ipak putanje zaklo njene žbunjem, ninda priđe kući. Iz nje nije dopirao nikakav šum.

Obišao ga je lagano, napetih čula. Linhof je bio protivnik koji se nije smeo potcenjivati...

Tamo!

Visoka, vitka pojava stajala je na ivici ponora i gledala u brda pred sobom. Stare, izlizane farmerke i olinjali kaput nisu mogli da prikriju ponosno ispravljena ramena i prav stas.

— Linhof!

Čovek na ivici ponora se okrete. Lice mu je bilo mirno.

— Stigao si — reče. — Znao sam da ćeš doći...

— Ne plašiš me se?

— Ne.

— Čudno. Došao sam da te ubijem, Linhof.

— Znam. To pod rukom je mač, je li? Nisi imao ništa zgođnije.

Iskukavši mač iz korica, ninda lagano diže oštricu, dopuštajući da kao ogledalo odbije snop sunčevih zraka.

— Ovo je mač tvoje sudbine — reče. — Gledaj kako blista.

Čovek pred njim sada je lagano uzmicao, kao da se iza njega ne nalazi ponor.

— Sada blista — produži ninda ali će uskoro prestati. Potamneće. Od tvoje krvi...

— Užasno oružje — posle one male krize, Linhof je povratio hladnokrvnost. — Nikada nisam voleo hladan čelik... ali, ako već ne mogu da biram...

— Možeš da biraš, Linhof. Mač ili ponor iza tebe.

— Hvala. Onda sam ipak za mač. Iako nećeš imati nikakve koristi od moje smrti, Eldridž.

— Misliš?

— Moja ideja živi, Eldridž. Kao seme koje raznosi vetar. Ljudi koji do pre tri dana nikada nisu čuli za mene sada znaju moje ime i sve o onome

čemu težim. Hiljade drugih na staviće onde gde sam ja stao.

— Varaš se, Linhof. Ljudi su užasnuti zločinima koje si činio. Oni, jedan po jedan, izlaze na svetlo dana.

— A ti si došao da me kazniš. U redu. Digni taj mač i dovrši posao.

Gledajući ga suženim očima, ninda podiže katana.

HARAGEI!

Elastični zglavak ruke u poslednjem trenutku skrete oštricu mača sa glave čoveka koji je mirno čekao svoju sudbinu. Na tankim usnama zaigra osmeh.

— Šta je, Eldridž? Predomislio si se? Nećeš da me ubiješ...

»Ako umrem, umreće svi oko mene...«

To je rekla Rozalin Dejvis... ali je eksploziv u njeno telo postavio čovek koji sada stoji pred njim, očekujući smrt.

Haragei je najavio opasnost. Poslednji Linhofov trik, pokušaj da u smrt povede i čoveka koji je uništio njegov san.

Vrh mača dotače Linhofove grudi i on ustuknu jedan korak, do same ivice ponora.

— Zašto to radiš? — po čelu mu izbiše sitne graške znojaja. — Ubij me. Eldridž!

— Ubijam te, Linhof.

Sa krikom na usnama, Linhof skoči unapred, u nameri da probije svoje grudi vrhom mača, ali je ninda očekivao takvo nešto. Okrenuo je mač u ruci tako da je Linhof dobio samo udarac drškom u grudi.

Udarac takve snage da ga je odbacio u prazninu nad ponorom.

Čutao je dok je padao, iako taj pad nije trajao dugo.

Eksplוזija odjeknu mnogo puta, dok se zvučni talas odbijao od okolnih brda. Prošlo je nekoliko sekundi u kojima se svud unaokolo po lišću čulo šuštanje peska i kamenčića koje je eksplozija zavatlala u vazduh...

Ninda priđe ivici ponora, iako nije bilo nikakvih izgleda da Linhof preživi eksploziju u sopstvenom telu...

»Nemoj biti siguran da je tvoj protivnik mrtav sve dok pred nogama ne ugledaš njegovo mrtvo telo«, govorio je se-

nsei Tanaka. »A čak i tada ne
smeš biti potpuno siguran u
to...«

Ninda zavrte glavom.

— Za ovoga više nema su-
mnje, učitelju — reče glasno.
— Doktor Linhof je sasvim si-
gurno mrtav...

— KRAJ —

U julu Ninda 38

SMRT STIŽE U PONOĆ

... Činilo se kao da se crvena kazaljka koja je pokazivala sekunde potpuno zaustavila, ali je to bila samo optička varka. Vreme je i dalje teklo. Nemilosrdno.

- Još deset sekundi, Nindžo. To nije mnogo vremena ako želiš da se predomisliš...

- Ne. Došao sam da te ubijem i to ću i učiniti!

Osam sekundi ... šest ... četiri ... dve ...

Samo jedna!